

ปีที่ 2 ฉบับที่ 21 เดือนธันวาคม 2559 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

นิตยสารแอกฟรี้

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก



แสงหามรรคาเต๋า คองถงซาน

INSIDE CHINA

รถยนต์ไร้คนขับ เรื่องจริงสำหรับจีน

CINEMA

ต้าถึงเสวียนจิ้ง มูรุษพุทธธานภาพ

CHINA TRIP

ลั่วหยาง เมืองหลวงโบราณของจีน

เศรษฐกิจพอเพียง

หลักปรัชญาราชบัณฑิตยศาสตร์ไว้
เศรษฐกิจพอเพียงล้ำค่าประมวล
ไม่เห่อเหิมเริ่มรู้ตัวไม่มัวหมอง
ใช้ประยุกต์เพียงสุขได้ในการทำงาน
พอประมาณทำนุสนทนให้เข้าใจรู้
ไม่เบียดเบียนเหลื่อมเฉดอย่างทางของใคร
มีเหตุผลของตนอยู่รู้ระดับ
แต่ละคนเหตุผลต่างทางนรรแสง
ภูมิคุ้มกันต้องหมั่นสร้างอย่าวางจิต
คาดล่วงหน้าว่าโอกาสพลาดเมื่อไร
ด้วยเงื่อนไขให้รู้แจ้งแทงปรุโปร่ง
ทำสิ่งใดให้วิเคราะห์เหมาะเชี่ยวชาญ
อีกเงื่อนไขใช้คุณธรรมนำความคิด
คิดวงกว้างสร้างคุณเกิดเชื่อมชุมชน
สามหลักการเชี่ยวชาญเกิดจะเกิดผล
สร้างเศรษฐกิจคิดพอเพียงเลี้ยงคนไทย
เพราะไหนหลวงทำนุหวังใยชาวไทยล้วน
คำพอเพียงเป็นเสียงสวรรค์สรรค์ทางดี
เราโชคดีมีไหนหลวงของปวงราษฎร
สู้ความจนให้คนไทยไปสายกลาง

เพื่อคนไทยใช้ชีวิตไม่ผิดผวน
รู้การควรล้วนเหมาะใช้ในทุการ
ตามครรลองคลองธรรมคิดประดิษฐาน
แต่ยังสานสืบชีวิตคิดกว้างไกล
พินิจดูอยู่เหมาะสมนิยมนสมัย
รู้พอใจในฐานะจะพอเอง
เพื่อเปลี่ยนปรับกับปัจจัยให้ตรงเผง
เดินตามเพลงอย่าเกรงอย่างทางของใคร
เตรียมตัวคิดเปิดความเสี่ยงเสี่ยงผลไผล
รับมีได้ไม่ถลำทำเสียการ
ทุกยามโมงโงงไขความรู้ดูแก้แสบสาร
เพื่อประมาณด้วยญาณรู้ครุสถนตพ
สร้างประดิษฐกิจการใดให้กุศล
อย่าเสี่ยงผลเพื่อตนเองต้องเกรงใจ
นับดาลดลปนตรีกตรองสองเงื่อนไข
รู้จักใช้รู้ใจใช้รู้มีผลดี
ทำนุเชิญชวนให้ตรวจใครไพบวิถี
ใช้ชีวิตด้วยธรรมนำหนทาง
มหาปราชญ์ฉลาดล้ำนำแพ้วถาง
ใช้จัดวางสร้างเมืองไทยให้สมบูรณ์



สันติ กิระพันธ์

23 ตุลาคม 2559 11:16 น.

EDITOR'S NOTE



เสด็จสู่สวรรคาลัย น้อมสำนึก ไหวพระมหากษัตริย์คุณุตราบพิรันทร์
ข้าพระพุทธเจ้า อ.กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช บรรณาธิการนิตยสาร New Silk Road
และ คณบดีคณะนิเทศศาสตร์ ม.ธุรกิจบัณฑิตย์



*** หากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวข้อง
ไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

CONTENTS

VOL. 21 / DECEMBER 2016

22



FAST FACTS	
ตลาดหาคู่ในจีนยังคึกคัก	08
CINEMA	
ด้าถึงเสวียนจั้ง บุรุษพุกถานุภาพ	11
TRAVEL TIPS	
ส่งบุตรหลานไปเรียน อย่ามองข้ามเซียเหมิน	14
CHINA TRIP	
ลั่วหยาง เมืองหลวงโบราณของจีน	18
CULTURAL TRIP	
แสวงหามรรคาเต๋า คงกงซาน	22
ARCHITECTURE STORY OF CHINA	
Shanghai Tower	28
INSIDE CHINA	
รถยนต์ไร้คนขับ เรื่องจริงสำหรับจีน	36





36

CHINA KNOWLEDGE

ขนมไหว้พระจันทร์ 39

BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

ดราม่าในนิทาน “ลุงไต้ย้ายภูเขา” 45

LOCAL LEGEND

รัมจิน ความมั่งคั่งที่แฝงประวัติศาสตร์ 48

CHINA IN THE CHANGING WORLD

China's Cyber Celebrity Industry 51

SHORT STORY

มิตรภาพ มวยไทย 54

MARKETING EVERYDAY

สินค้าแห่งโลกอนาคต 58

CONNECTED

หมอไทยเตรียมรับ สาวจีนวิ่งมาทำลูกหลอดแก้ว 62



39



48



45



54



62



51



สถาบันและห้องเรียนขงจื้อไทย ตั้งเป้าเพิ่มความร่วมมือ-ขยายการสอบ HSK

การเรียนรู้ภาษาจีนเป็นกระแสไปทั่วประเทศไทยไม่ใช่เฉพาะแต่ในกรุงเทพฯ เท่านั้น สถาบันขงจื้อและห้องเรียนขงจื้อเป็นอีกหน่วยงานสำคัญที่ช่วยเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของจีนให้เข้าถึงได้ง่ายในจังหวัดต่างๆ ของประเทศไทย ล่าสุดเมื่อ 30-31 สิงหาคม 2559 สถาบันขงจื้อสำนักงานใหญ่และสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (ฮั่นปั้น) ในฐานะผู้รับผิดชอบหลัก ร่วมกับสถาบันขงจื้อ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในฐานะเจ้าภาพได้จัดงานงานประชุมผู้บริหารสถาบันขงจื้อและห้องเรียนขงจื้อแห่งประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2559

การประชุมครั้งนี้จัดขึ้นเป็นปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือต้องการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ผ่านกรณีศึกษาของสถาบันขงจื้อและห้องเรียนขงจื้อแต่ละแห่ง เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและยกระดับการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรมจีนให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น งานประชุมในครั้งนี้มีแขกผู้มีเกียรติจากหน่วยงานต่างๆ เข้าร่วมประชุม ประกอบด้วย

นายหลี่ หมิงกั๋ง กงสุลใหญ่สาธารณรัฐประชาชนจีนประจำจังหวัดขอนแก่น, นายจาง เหลย ผู้อำนวยการหอการค้าจีนในไทยและประธานธนาคารแห่งประเทศไทย, ศ.ดร. ปรีชา ประเทพา รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ดร.ประชาคม จันทรชิต ที่ปรึกษาด้านมาตรฐานอาชีวศึกษาช่างอุตสาหกรรม กระทรวงศึกษาธิการ, นายโจว เกาอวี เลขาธิการเอกอัครราชทูต สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย, นางเล่า ซวีปอ รองผู้อำนวยการฝ่ายสถาบันขงจื้อในทวีปเอเชียและทวีปแอฟริกา, รศ.ดร.ลำปาง แม่นมาตย์ รองอธิการบดีวางแผนยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และ ผศ.ดร.ภญ. อัจฉราวรรณ โตภาคงาม ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายความร่วมมือระหว่างประเทศ เข้าร่วมงานประชุมและกล่าวสุนทรพจน์ในพิธีเปิด รวมทั้งผู้อำนวยการฝ่ายไทยและจีนจากสถาบันขงจื้อ 14 แห่งและห้องเรียนขงจื้อ 11 แห่ง และผู้เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุมประมาณ 60 คน



รศ.ดร.ลำปาง แม่ณมาตย์ รองอธิการบดีวางแผนยุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมประชุม พร้อมทั้งแนะนำว่า สถาบันขงจื่อจัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมของประเทศจีน โดยได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติหรือฮั่นปิ่น ซึ่งในระดับสถาบันมหาวิทยาลัยในประเทศไทยจะมีคู่มือความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในประเทศจีน อย่างสถาบันขงจื่อมหาวิทยาลัยขอนแก่น ก็เป็นความร่วมมือระหว่างม.ขอนแก่นและม.ซีหนาน นครฉงชิ่ง ซึ่งมหาวิทยาลัยทั้ง 2 แห่งได้ร่วมลงนามในข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกัน เมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2549 นับเป็นสถาบันขงจื่อแห่งแรกของประเทศไทย ซึ่งมีบทบาทในการยกระดับความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมจีนผ่านกิจกรรมต่างๆ อาทิเช่น การสอนภาษาจีนในทุกระดับการศึกษา การจัดนิทรรศการและการแข่งขันวิชาการเพื่อส่งเสริมภาษาและวัฒนธรรมจีน การจัดให้มีการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) การจัดทำมีทุนการศึกษาทั้งระยะสั้นและระยะยาว การบรรยายและสัมมนาเชิงวิชาการที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน และการเป็นแหล่งข้อมูลด้านภาษาและวัฒนธรรมจีน

สำหรับการบริหารจัดการของสถาบันขงจื่อและห้องเรียนขงจื่อแต่ละที่นั้นจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียด

ขึ้นอยู่กับแนวนโยบายและแผนกลยุทธ์ของแต่ละสถาบัน บางแห่งมุ่งเน้นความเป็นเลิศด้านการเรียนการสอน บางแห่งมีความเข้มแข็งด้านการจัดการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) หรือบางแห่งก็ให้ความสำคัญกับการวิจัยและวิชาการ เป็นเลิศด้านศูนย์วิจัยภาษาจีนและประเทศจีน ซึ่งในการประชุมครั้งนี้ ถือเป็นโอกาสอันดีที่ผู้บริหารสถาบันในประเทศไทยได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแบ่งปันประสบการณ์ด้านการบริหารและระบบการทำงานของสถาบัน ตลอดจนการนำเสนอกรณีศึกษาในหัวข้อต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการองค์กรต่อไป

ดร.ประชาคม จันทรชิต ที่ปรึกษาด้านมาตรฐานอาชีวศึกษาช่างอุตสาหกรรม กระทรวงศึกษาธิการกล่าวว่า สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย เนื่องจากภาษาจีนได้เข้ามามีบทบาทในฐานะภาษาที่สาม การศึกษาระดับอาชีวศึกษาจึงมีการมุ่งเน้นนโยบายการเรียนการสอนภาษาจีนมากขึ้น โดยมีเป้าหมายเพื่อลดช่องว่างทางทักษะภาษา และพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในสถานศึกษาในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพนำไปสู่การเพิ่มศักยภาพบุคคล เตรียมพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงาน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยความร่วมมือกับสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติแห่งประเทศไทย (ฮั่นปิ่น) ได้พัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในสถานศึกษาด้วยกิจกรรมหลากหลาย เช่น การจัดค่ายภาษาจีนและด้านอาชีพ, การประกวดสุนทรพจน์ภาษาจีน, การให้ทุนการศึกษาและดูงาน รวมถึงช่วยให้คำปรึกษาและแนะแนว เป็นต้น



ต่อจากหน้า 5 >>



ข้อสรุปจากการประชุมในครั้งนี้ มีเป้าหมายที่ตั้งร่วมกันไว้ 5 ประการ ได้แก่ ดำเนินความร่วมมือระหว่างสถาบันขงจื้อกับวิสาหกิจของจีนเพื่อรับใช้ชุมชนและสังคม, ยกกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาจีนของสถาบันขงจื้อให้สูงขึ้น, ก่อตั้งสมาคมศิษย์เก่าสถาบันขงจื้อ, ขยายการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) เพื่อยกระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้นและความร่วมมือระหว่างสถาบันขงจื้อและหน่วยงานต่างๆ ในการอบรมครูสอนภาษาจีนชาวไทย

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล

ในงานประชุมผู้บริหารสถาบันขงจื้อและห้องเรียนขงจื้อแห่งประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2559 ที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ 30-31 สิงหาคม 2559 นั้น มีสถาบันขงจื้อแห่งใหม่ล่าสุดของไทยที่เข้าร่วมประชุมด้วย นั่นคือ สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล ซึ่งเกิดจากวิสัยทัศน์ของพระพรหมมังคลาจารย์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดไตรมิตรวิทยารามวรวิหาร และประธานมูลนิธิธัมมจักร เพื่อสนองนโยบาย “One Belt-One Road” ของนาย สี จิ้น ผิง ประธานาธิบดีสาธารณรัฐประชาชนจีน สถาบันนี้ต่างกับสถาบันขงจื้ออื่นๆ คือนั้นการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือกับสถาบันการศึกษา หน่วยราชการและองค์การเอกชนที่มีการเรียนการสอนภาษาจีน แต่ยังไม่เคยมีความร่วมมือกับสถาบันขงจื้อ เพื่อเชิญเป็นสาขาเครือข่าย โดยสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเลจะสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนการสอน การอบรม และการใช้ภาษาจีนให้แก่สาขาเครือข่าย

กำเนิดของสถาบัน เริ่มต้นเมื่อพระพรหมมังคลาจารย์ เดินทางไปพบ ดร. Xu Lin ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (ฮั่นปิ่น) ณ กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อเดือนตุลาคม 2557 เพื่อนำเสนอแนวคิดการก่อตั้งสถาบันขงจื้อรูปแบบใหม่ หลังจากนั้นรัฐบาลจีนเห็นชอบให้จัดตั้ง “สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล” ขึ้นเป็นแห่งสุดท้ายในประเทศไทย โดยมอบหมายให้สภาการศึกษา นครเทียนจินปฏิบัติงานคู่กับสถาบันนี้ นอกจากนี้รัฐบาลจีนและพระพรหมมังคลาจารย์ ได้คัดเลือกมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตให้เป็นที่ตั้งสำนักงาน และปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการของสถาบัน โดยปฏิบัติงานเลขานุการร่วมกับวิทยาลัยครุศาสตร์เทียนจิน (Tianjin Normal University)

พิธีลงนามในเอกสารบันทึกความร่วมมือในการจัดตั้งสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 28

เมษายน 2558 และ ดร. Xu Lin ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (ฮั่นปิ่น) ได้เดินทางมาถวายป้ายสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเลให้แก่พระพรหมมังคลาจารย์ เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2558 ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเลมีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาและวัฒนธรรมจีนในประเทศไทย โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณและความร่วมมือด้านต่างๆ จากรัฐบาลจีน ตลอดจนความร่วมมือด้านต่างๆ จากสถาบันการศึกษาและองค์การภาครัฐและเอกชนที่ลงนามข้อตกลงความร่วมมือเป็นสาขาเครือข่ายของสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล ปัจจุบันมีแผนงานโครงการกิจกรรม 13 โครงการ มีกำลังเริ่มดำเนินการดังนี้

1. โครงการพัฒนาตำราเรียนภาษาจีน
2. โครงการส่งเสริมการเรียนการสอนในระดับอาชีวศึกษา
3. โครงการส่งเสริมการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา
4. โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว
5. โครงการส่งเสริมการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา
6. โครงการจัดฝึกอบรมครูอาสาสมัครชาวจีน
7. โครงการจัดฝึกอบรมภาษาจีนแก่ข้าราชการต่างๆ
8. โครงการให้บริการแก่สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเลสาขา
9. โครงการขยายสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเลสู่อาเซียน
10. โครงการจัดตั้งสถาบันจัดการสอบ HSK
11. โครงการจัดแข่งขันภาษาจีนเพชรยอดมงกุฎ
12. โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
13. โครงการจัดตั้งสมาคมศิษย์เก่าสถาบันขงจื้อ

Bangkok จัดเสวนานุกรม ความรู้ครั้งที่ 7 หัวข้อ ‘25 ปี มิตรภาพ จีน-อาเซียน’

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) จัดเสวนานุกรมความรู้ ครั้งที่ 7 ในหัวข้อ ‘25 ปี มิตรภาพ จีน-อาเซียน’ เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2559 ณ ห้องประชุม ชั้น 30 ธนาคารกรุงเทพ สำนักงานใหญ่ ถนนสีลม โดยเล็งเห็นความสำคัญของข้อมูลและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ ธุรกิจการเงิน และการลงทุนในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกโดยเฉพาะเขตเศรษฐกิจอาเซียนและประเทศจีน ซึ่งได้รับเกียรติจากผู้ทรงคุณวุฒิจากหลายวงการไม่ว่าจะเป็นการทูต, วิชาการหรือธุรกิจให้เกียรติร่วมบรรยาย

เริ่มงานด้วยกล่าวต้อนรับและเปิดงานโดยนายชาติศิริ โสภณพนิช กรรมการผู้จัดการใหญ่ ธ.กรุงเทพจำกัด (มหาชน) และปาฐกถาพิเศษโดยนายอู๋ จื้ออู๋ อุปทูตสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยและตามมาด้วย ฯพณฯ เตช บุนนาค ผู้ช่วยเลขาธิการสภาการศึกษา อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศและอดีตเอกอัครราชทูตไทย ประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน, ศาสตราจารย์ช่ง จวินอิ่ง นักวิจัย ศูนย์วิจัยกรณีศึกษา ระหว่างประเทศ แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน, ฯพณฯ ดาโตะ อับดุล มาจิด



อะหมาด คาน ประธานสมาคมมิตรภาพมาเลเซีย-จีนและอดีตเอกอัครราชทูตมาเลเซียประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน และดร.สารสิน วีระพล รองกรรมการผู้จัดการใหญ่บริหาร บริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด

นายอู๋ จื้ออู๋ อุปทูตสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยกล่าวว่า ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2534 จีนและอาเซียนได้จัดตั้งความร่วมมืออย่างเป็นทางการขึ้นมา ทั้งสองฝ่ายได้พยายามอย่างเต็มที่เพื่อผลประโยชน์และความสงบสุขในภูมิภาค จนตอนนี้จีนเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของอาเซียนและอาเซียนเป็นคู่ค้าอันดับสามของจีน นโยบายและแนวคิดต่างๆของจีนและอาเซียน เช่น “อีโต้อีตู้” หรือ Belt & Road, “เส้นทางสายไหมทางทะเล” และ “สี่เหลี่ยม” (13-5) และ “ปฏิญญากรุงกัวลาลัมเปอร์ว่าด้วยอาเซียน ค.ศ. 2025: มุ่งหน้าไปด้วยกัน” ซึ่งลงนามโดยผู้นำอาเซียนนั้นมีความสอดคล้องและสนับสนุนกันได้เป็นอย่างดี แสดงให้เห็นว่าการวางแผนและเป้าหมายในอนาคตของจีนและอาเซียนมองไปที่จุดเดียวกัน ความสัมพันธ์ของจีนและอาเซียนจะยังคงดำเนินต่อไป มองไปที่ข้างหน้า เพื่อผลประโยชน์และความเจริญรุ่งโรจน์ไปด้วยกัน



เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก
 ภาพ: พันธสัญญา โชติธนพทุทธิพงษ์



ตลาดหาคู่ในจีนยังคึกคัก

ฉบับก่อนเราเพิ่งคุยกันถึงโฆษณาชิ้นหนึ่งของเครื่องสำอาง SK-II เป็นโฆษณาชิ้นใหม่ที่มีนางแบบสาวโสดขึ้นคาน (เซ่งหนวี่) เป็นเป้าหมาย เพราะสาว ๆ พวกนี้มีครบทั้งเงินทั้งงาน แต่ไม่ยอมสละโสด ไปไหนก็ถูกคนนินทา เจอหน้าพ่อแม่ก็ถูกรบราจอนแทบไม่ยอมเข้าหน้ากัน แต่สุดท้ายผู้โฆษณางองใจเขียนสคริปให้สาวขึ้นคานเป็นฝ่ายชนะ พ่อแม่ยอมรับการตัดสินใจของพวกเธอแต่โดยดี ซ้ำออกปากชมอีกว่าการเป็นสาว “เซ่งหนวี่” เป็นสิ่งที่มีเกียรติ

“โฆษณา” คือการเอาความจริงเล็ก ๆ มาขยายให้ใหญ่ เพื่อผลอย่างเดียวคือขายสินค้าให้ได้เยอะ ๆ SK-II รู้ว่าเซ่งหนวี่คือลูกค้าชั้นดีของตนก็เชียร์เอาใจเป็นธรรมดา แต่ความจริงจะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่ายังเชื่อไม่ได้เพราะมันคือโฆษณา พอตีหลายวันก่อนอ่านเจอเรื่องเซ่งหนวี่อีกแล้ว แต่ครั้งนี้เป็น “ข่าว” สด ๆ ร้อน ๆ จากน.ส.พ. China Daily ขึ้นชื่อว่าข่าวก็ต้องมีมูลเป็นอย่างน้อย เลยเอามาเล่าให้ฟังอีกครั้งเพื่อพิสูจน์ให้ชัด ๆ ไปเลยว่า *สังคมจีนยังตั้งปัญหาเกี่ยวกับพวกเซ่งหนวี่หรือเปล่า ?* มากน้อยแค่ไหน ?

หน้า 12 ของ China Daily ฉบับวันที่ 16-22 กันยายน 2016 พาดหัวตัวไม่ว่า ตลาดขายคนโสด หัวรองพาดว่า... พ่อแม่หน้าตามุ่งมั่นหลังไหลไปที่ตลาดหาคู่ที่นครเซี่ยงไฮ้ ค้นหาชีวิตที่เหมาะสมให้กับลูก ๆ ที่โตแล้ว นักข่าวคือ “โจวเหวินถิง” ลงสนามไปสัมภาษณ์เองแล้วเก็บบรรยากาศมาเล่าให้ฟังอย่างมีชีวิตชีวาน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง...

“

หน้า 12 ของ China Daily ฉบับวันที่ 16-22 กันยายน 2016 พาดหัวตัวไม่ว่า ตลาดขายคนโสด หัวรองพาดว่า... พ่อแม่หน้าตามุ่งมั่นหลังไหลไปที่ตลาดหาคู่ที่นครเซี่ยงไฮ้ ค้นหาชีวิตที่เหมาะสมให้กับลูก ๆ ที่โตแล้ว

”



ท่ามกลางอุณหภูมิที่ร้อนจัดกว่า 36 ° C ของบ่ายวันเสาร์ พ่อแม่เลยวัยกลางคนขึ้นไปกว่า 500 คน ไปชุมนุมกันอยู่ที่มุมด้านหนึ่งของสวนสาธารณะ People's Park ในนครเซี่ยงไฮ้ หอบเครื่องตี๋ม เก้าอี้พับตัวเล็ก ๆ และยาทากันยุงติดตัวไปด้วย สินค้าที่เอาไปเสนอขายเป็นสินค้าตัวเดียวกันหมด คือลูกหลานที่ยังเป็นโสดส่วนใหญ่อายุเกิน 30 ไปแล้ว พ่อแม่เหล่านั้นใช้หางตาชำเลื่องมองซึ่งกันและกัน พยายามซ่อนเร้นจิตใจที่หนักหน่วงไว้ไม่ให้ใครเห็น แต่สายตาเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่น ใฝ่ฝันจะหาคู่ให้บุตรหลานของตนให้ได้ก่อนเทศกาลวาเลนไทน์รอบใหม่จะเวียนมาถึง

ตลาดหาคู่เกิดขึ้นเป็นดอกเห็ดในเมืองใหญ่ ๆ เช่น เซี่ยงไฮ้ ปักกิ่ง นานกิง ฉิงตู ซืออาน ผู้โจว ฯลฯ ในขณะที่ที่หนุ่ม ๆ สาว ๆ เจนเนอร์เรชั่นใหม่ของจีนพากันยึดเวลาแต่งงานออกไปเรื่อย ๆ การสำรวจสถานภาพสมรสของทางการจีนที่ทำทุก 10 ปีพบว่า ปีที่แล้วผู้ชายแต่งงานที่อายุเฉลี่ย 34.5 ผู้หญิงเฉลี่ย 32 ปี สูงขึ้นกว่าเมื่อ 10 ปีก่อนซึ่งอายุเฉลี่ยของผู้ชายอยู่ที่ 31.1 ส่วนผู้หญิง 28.4

ที่ตลาดหาคู่ในสวนสาธารณะเซี่ยงไฮ้ป้ายวันนั้น มีร่มกางเรียงกันเป็นดั่งวางอยู่ตรงหน้าพ่อแม่ที่ต่างมาหาคู่ให้ลูก บนร่มมีกระดาษ A4 เขียนข้อความด้วยลายมือเกี่ยวกับคุณสมบัติของ "สินค้า" ที่เอามาขาย ถ้าเป็นผู้ชายข้อมูลส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องรายได้และทรัพย์สินที่ครอบครอง ถ้าเป็นผู้หญิงจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ นอกจากนี้ข้อมูลที่เอามาตั้งโชว์แล้วก็ไม่มีมีการแจกหรือแลกรูปกัน จะทำต่อเมื่อฝ่ายหนึ่งแสดงความสนใจอีกฝ่ายหนึ่ง

คุณแม่แซ่หวู่คนหนึ่งให้สัมภาษณ์ตรงไปตรงมากับผู้สื่อข่าวโจวว่า ลูกสาวของเธออายุ 33 ปี ทำงานให้กับบริษัท Fortune 500 ในเซี่ยงไฮ้ กินเงินเดือน ๆ ละกว่า 20,000 หยวน (กว่าแสนบาท) ซึ่งเป็นรายได้ที่



สูงกว่าคนเซี่ยงไฮ้ทั่วไปถึง 3 เท่า เธอกำลังมองหาผู้ชายที่คู่ควรให้ลูกสาว ซึ่งแน่นอนเธอตั้งเป้าไว้ชัดเจนว่าอย่างน้อยผู้ชายคนนั้นจะต้องมีพาร์ทเมนท์ของตัวเองแยกออกจากครอบครัว ไม่สนว่าจะซื้อด้วยเงินส่วนตัวหรือครอบครัวช่วยซื้อให้ เพราะหากแม่แต่พอพาร์ทเมนท์ที่ยังไม่มี แล้วจะเลี้ยงดูลูกสาวของเธอให้มีความสุขได้อย่างไร

"ลูกสาวฉันรักชีวิตโสด ชอบท่องเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ เขาพูดอยู่เสมอว่าไม่อยากแบ่งเงินเดือนให้คนอื่นใช้ โดยเฉพาะคนที่มียาได้ต่ำกว่า เพราะกลัวว่าคุณภาพชีวิตของตัวเองจะลดลง"

ขณะที่คุณแม่หวู่พูดกับนักข่าวถึงตรงนี้ ก็มีคุณแม่คนหนึ่งที่กำลังมองหาหญิงสาวที่เหมาะสมให้ลูกชายเดินผ่านมาพอดี พ่อได้ยื่นเสนอนั้นก็หันมาพูดใส่หน้าเธอ



แรง ๆ อย่างชัดเจนว่า.. “แล้วที่ผู้ชายละ ทำไมจะต้องแบ่งรายได้ให้ผู้หญิงใช้ ?”

มีพ่อแม่ไม่น้อยที่คร่ำครวญแบบเดียวกับคุณแม่แซ่หวู่ว่า ลูกสาวมีการศึกษาสูง จบออกมาแล้วก็เอาแต่ทำงานไม่มีเวลาคิดถึงการแต่งงานสร้างครอบครัว กว่าการงานจะเข้าที่เข้าทาง อายุก็เลยเลข 3 แต่ธรรมเนียมจีนช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ที่ผู้ชายจะต้องเลย 35 ถึงจะถือว่าขึ้นคาน แต่ผู้หญิงแค่ 30 ก็ถูกเรียกว่า “เซิ่งหนวี” ถูกส่งขึ้นคานไปแล้วเรียบร้อย ชีวิตที่เหลือกลายเป็นปัญหาให้พ่อแม่ต้องอับอายขายหน้าทุกครั้งที่อยู่ต่อหน้าญาติพี่น้องเพื่อนฝูง

เว็บไซต์ Baihe ซึ่งเป็นเว็บหาคู่ได้ทำการสำรวจคนโสด 50,000 คนทั่วประเทศเมื่อปีที่แล้ว พบว่าผู้หญิง 3 ใน 4 คน จะมองแต่ผู้ชายที่มีรายได้สูงกว่าอย่างน้อย 2 เท่า ส่วนผู้ชายราวครึ่งหนึ่งจะมองหาผู้หญิงที่มีรายได้ไม่ต่ำกว่าตัวเอง การที่สาว ๆ พวกนี้ตั้งมาตรฐานชายหนุ่มไว้สูงลิ่วขนาดนั้น จึงย่อมมีผลทำให้ “เซิ่งหนวี” (สาวโสด) เหลือมากกว่า “เซิ่งหนัน” (ชายโสด) ทั้งที่ทุกวันนี้ อัตราส่วนประชากรชาย : หญิงของจีนอยู่ที่ 120 : 100 คุณแม่แซ่เจียนคนหนึ่งลูกสาวอายุเพิ่งจะ 25 แต่เธอก็รีบเดินเข้าสูตลาดหาคู่โดยไม่รอช้า.. “ถ้าไม่เริ่มตั้งแต่ตอนนี้ก็จะสายเกินไป มองไปซิ.. มีแต่ผู้หญิงที่เกิดใกล้ ๆ ปี 1987 ทั้งนั้น” เธอพูดพลางชี้ให้นักข่าวดูกระดาษ A4 บนร่มที่กางวางเรียงกันอยู่

มุมหาคู่ในสวนสาธารณะกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพ่อแม่เหล่านี้ มันเป็นที่เดียวที่พวกเขาซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์อย่างเดียวกันได้มาเจอกัน มาลุ้นด้วยกันว่าสถานที่แห่งนี้จะช่วยตอบสนองความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขาได้หรือไม่

ไม่ แม้ว่าตลอดเวลาที่เดินเข้าเดินออกตลาดแห่งนี้ ทุกคนต่างก็รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ ไม่มีใครอยากให้คนจำได้ว่าตนเป็นสมาชิกของที่นี่ ยกตัวอย่าง คุณแม่แซ่เฟิงคนหนึ่ง เพิ่งบอกนักข่าวไปหยก ๆ ว่าตนมาตลาดแห่งนี้เป็นครั้งแรก ครู่เดียวเท่านั้น ก็มีเสียงร้องทักจากคุณแม่อีกคนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกล.. “อ้าว..คุณเฟิงวันนี้คุณก็มาหรือ ?”

ถามว่าความสมหวังมีแค่ไหนในการไปประกาศหาคู่ให้ลูกในสวนสาธารณะเช่นนั้น ? คุณแม่แซ่เจียนอายุ 60 เป็นตัวอย่างของผู้ที่ได้รับความสำเร็จหาคนถูกใจให้ลูกสาวได้ เธอต้องใช้ความอดทนเดินเข้าเดินออกตลาดไม่น้อยกว่า 9 ปี จนสุดท้ายเมื่อสมหวังแล้วก็อุทิศตนเป็นหนึ่งในสมาชิกผู้ก่อตั้งมุมหาคู่แห่งนี้เรื่อยมาตั้งแต่ปี 2005 คุณแม่เจียนเล่าประสบการณ์ของตนให้นักข่าวฟังว่า เมื่อจับคู่ให้ลูกได้แล้วก็ชวนไปกินข้าวพร้อมกันทั้งสองคน จนวันหนึ่งลูกสาวบอกแม่ว่าฝ่ายชายชวนไปกินกาแฟ.. “พอฉันเห็นลูกสาวแต่งหน้าอ่อน ๆ ฉันก็รู้เลยว่าทั้งสองคลิกกันแล้ว” คุณแม่เจียนหัวเราะอย่างผู้มีชัย

เชื่อหรือยัง.. ว่าค่านิยมไม่ใช่เรื่องที่จะเปลี่ยนง่าย ๆ จู๋ ๆ จะให้พ่อแม่ลุกขึ้นสรรเสริญยินดีที่ลูกไม่แต่งงานเหมือนที่เห็นในโฆษณา มันเป็นไปได้ยาก ในทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน ปัญหาเซิ่งหนวีจะเพลาคความรุนแรงหลังจากที่คนรุ่นพ่อแม่.. ปู่ย่าตายาย.. รุ่นนี้จากไป คนรุ่นใหม่จะสร้างค่านิยมชุดใหม่ที่สังคมยอมรับขึ้นมาเอง ป่วยการที่คนแก่จะเอาเวลาที่เหลือน้อยในชีวิตไปคิดวิตกแทนลูกหลาน.. ไร้สาระ !!





ต้าตังเสวียนจิ้ง...

บุรุษพุทธานุภาพ

ต้าตังเสวียนจิ้ง หรือ บุรุษพุทธานุภาพ เป็นชื่อหนังจากจีนแผ่นดินใหญ่ค่ะ ไปด้วยมาเมื่อคืนวันไหว้พระจันทร์ อยากรู้ชีวิตชนทุกท่านไปดู แต่กว่าจะถึงตอนนั้นคงลาโรงไปแล้ว ขนาดวันที่ไปดูเพิ่งเข้าโรงไม่กี่วัน คนดูยังไม่ครบครึ่งมีไม่ถึง 30 คน ข่าวว่าฉายที่เมืองจีนก็ไม่ได้รับการต้อนรับเท่าที่ควร.. น่าเสียดายสำหรับหนังดี ๆ นาน ๆ จะมีคนทำให้ดูสักเรื่อง

ผู้เขียนไม่ใช่คอหนัง แต่ฟังคุณกรรณิการ์คลื่นข่าว 96.5 แนะนำ ฟังแล้วก็รีบแจ้นไปดู ไม่ผิดหวังจริง ๆ ค่ะ หนึ่งคุณภาพสูง ฟอรั่มใหญ่ ให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติ พระพุทธศาสนาในประเทศจีนอย่างถูกต้องตรงความเป็นจริง เพราะผู้สร้างเดินเรื่องอย่างเคร่งครัดตาม “บันทึกการเดินทางไปตะวันตกยุคต้าถัง” ที่พระถังซำจั๋งหรือ “พระเสวียนจั้ง” เป็นผู้เล่าเองแล้วให้ลูกศิษย์จด เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อปี.ศ. 626 คือเกือบ 1,400 ปีก่อน ต่อมาในยุคที่อังกฤษยึดครองอินเดีย มีนักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษคนหนึ่งชื่อ Sir Alexander Cunningham ได้อ่านบันทึกฉบับนี้แล้วลงมือค้นหาสถานที่ที่ท่านเสวียนจั้งบันทึกไว้ ปรากฏว่าเป็นสถานที่จริงทั้งหมด ท่านเสวียนจั้งจำลองที่ได้แม่นยำจนบันทึกของท่านช่วยนำทางให้ Sir Cunningham ไปค้นพบ “มหาวิทยาลัยนาลันทา” ที่ท่านเสวียนจั้งเคยไปนั่งศึกษาพระธรรมอยู่ 4 ปี แต่เนื่องจากนาลันทาในขณะนั้นเป็นศูนย์กลางสำคัญของพระพุทธศาสนา เมื่อศาสนาอิสลามแพร่เข้าไปจึงสังเวนาลันทาจนราบเรียบ นาลันทาถูกกลบทั้งถมอยู่ใต้ดินนานกว่าศตวรรษ ถ้าไม่ใช่เพราะบันทึกของท่านเสวียนจั้ง นาลันทาคงสิ้นชื่อไปพร้อมประวัติศาสตร์อย่างแน่นอน



“ต้าถังเสวียนจั้ง” หรือ “บุรุษพุทธานุภาพ” เป็นหนังที่หน่วยงานรัฐบาลจีนหลายแห่งร่วมกันสร้าง โดยได้รับความร่วมมือจากอินเดีย ถ่ายทำจากสถานที่จริงเป็นส่วนใหญ่ เช่น ถ้าพระที่둔หวาง ภูเขาหลากสีที่ซินเกียง ทะเลทรายทะเลคามะกัน โอเอซิสกลางทะเลทรายโกบี แม่น้ำคงคา ต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่พุทธคยา ฯลฯ บางฉากก็ต้องจำลองขึ้นใหม่ เช่น มหาวิทยาลัยนาลันทาที่เหลือแต่ซาก อาณาจักรชนชาติส่วนน้อยต่าง ๆ บนเส้นทางจากฉางอานสู่ชายแดน แค่นี้ได้เห็นสถานที่เหล่านี้ซึ่งในชีวิตจริงคิดว่าคงไม่มีโอกาสไปดูด้วยตาตัวเอง ก็ตื่นตาตื่นใจเกินคุ้มแล้วค่ะ ไม่นับความรู้สึกดี ๆ ที่มีให้กับผู้ผลิตที่พยายามถ่ายทอดแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาออกมาตลอดทั้งเรื่อง รวมไปถึงความชื่นชมที่มีต่อฝีมือการแสดงของ “หวางเสี่ยวหมิง” ในบทพระภิกษุเสวียนจั้ง มีหลายตอนเลยค่ะที่เขาทำให้คนดูเกิดปิติจนต้องแอบเช็ดน้ำตา

“บุรุษพุทธานุภาพ” เป็นคนละอย่างกับ “ไซอิ๋ว” นะคะ สร้างจากประวัติศาสตร์เรื่องเดียวกันก็จริง แต่จุดประสงค์ไปคนละทาง ไซอิ๋วมีแฟนรอชมมากมายทั่วโลก ผู้สร้างทั้งจีนและฮอลลีวูดจึงแข่งกันทำไซอิ๋วให้แหวกแนวพิสดารออกไปเรื่อย ๆ หน้าที่ไปดู “บุรุษพุทธานุภาพ” ก็เห็นโฆษณาที่หน้าโรง จะมีไซอิ๋วภาค “เดี่ยวคนเดียววิ่ง” เข้าฉายเร็ว ๆ นี้ ไซอิ๋วยิ่งถูกทำให้พิสดารมากเท่าไรความเป็นฮีโร่ของเหล่าเจ๊กก็ยิ่งโดดเด่นมากขึ้นเท่านั้น ผู้สร้างปล่อยให้ลิขสิทธิ์ขโมยกันไปหมด แต่กลับปล่อยให้พระดูหน่อมแน้มไร้น้ำยา เอาแต่หลับตาท่องคาถา ซ่างแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับ “บุรุษพุทธานุภาพ” ที่

ตลอดเรื่องมีจุดประสงค์ต้องการสะท้อนให้เห็น “ศรัทธาวิริยะ” เต็มเปี่ยมที่ท่านเสวียนจิ้งมีต่อบรรพบุรุษศาสนา แม้ระหว่างทางจะถูกมหาราชาแคว้นแคว้นต่าง ๆ จับขังขมิบขู่เอาชีวิต ก็ไม่ยอมเลิกความตั้งใจที่จะเดินทางไปอินเดีย พร่ำพูดแต่ว่า.. “พระคัมภีร์ที่อาตมาอ่านแปลไม่ตรงกัน อาตมาจะต้องเดินทางไปศึกษาพระคัมภีร์ฉบับแท้และดั้งเดิมให้จงได้” จากนั้นก็ให้ท่านแสดงธรรมง่าย ๆ ให้เจ้าแคว้นเหล่านั้นฟัง จนสุดท้ายตาสว่างยอมให้ท่านเดินทางผ่าน ท่านจึงเดินเท้าต่อไปได้ถึงนาลันทา

จากการต่อสู้ด้วยอิทธิปาฏิหาริย์กับปีศาจมารร้ายต่าง ๆ ในไซอิ๋ว เรื่องนี้ถูกแทนที่ด้วยฉากท่านเสวียนจิ้งสู้กับโจรผู้ร้าย สู้กับความเหนียวล้า ความหิวกระหายหมดเรี่ยวแรง จนหมดสติลงกลางทะเลทราย ท่านเดินทางตามลำพังรูปเดียวเป็นระยะทางถึง 24,000 ก.ม.กว่าจะถึงนาลันทา แล้วใช้เวลา 4-5 ปีศึกษาภาษาสันสกฤตจนแตกฉาน ศึกษาคำสอนของพระพุทธองค์จนเข้าใจกระแสธรรม จึงได้รับยกย่องในหมู่สงฆ์อินเดียเป็นอย่างสูง ได้รับเลือกเป็นตัวแทนของนาลันทาไป “ไต่ธรรมะ” กับสำนักสงฆ์ต่าง ๆ หลายต่อหลาย

ครั้ง ครั้งสุดท้ายเป็นการไต่ครั้งใหญ่ที่สุด มีสงฆ์จากสำนักต่าง ๆ มาชุมนุมกันกว่า 10 สำนัก ใช้เวลาไต่กันอยู่ 18 วัน

ทั้งที่ได้รับการยอมรับในวงการสงฆ์ขนาดนั้น แล้วอะไรทำให้ท่านตัดสินใจออกจากรนาลันทา? หากเหตุผลที่ทำให้ท่านละทิ้งนาลันทาเป็นจริงตามที่ปรากฏในหนังสือ ผู้เขียนจะยิ่งศรัทธาในความเป็นอริยสงฆ์ของท่านเสวียนจิ้งมากขึ้นอีก ขณะเดียวกันก็จะยิ่งชมเชยทีมงานผู้สร้างที่อุตสาหะจับจุดเล็ก ๆ นี้มาเป็นจุดหักมุมของเรื่องได้อย่างน่าชมเชย.. กล่าวคือเมื่อเรื่องดำเนินมาถึงจุดที่ท่านเสวียนจิ้งไต่ธรรมะจนชนะสำนักอื่นทุกสำนักแล้ว มหาราชาแห่งอินเดียแคว้นนั้นก็รับสั่งให้จัดงานเฉลิมฉลองขึ้นครั้งใหญ่ ในงานมีทั้งการดื่มกินและการเร่ร่อนรำบำราฟ้อนของเหล่านารีเป็นที่เอิกเกริก หลังจากนั้นก็รับสั่งให้เสนาฯ จูงคชสารเชือกใหญ่ประดับตกแต่งเครื่องเกียรติยศ แล้วนิมนต์พระเสวียนจิ้งขึ้นนั่งบนหลังช้างเพื่อแห่แหนให้ชาวเมืองชื่นชม

ตรงจุดนี้ “หวางเสี่ยวหมิง” ในบทพระเสวียนจิ้ง ถูกผู้กำกับหนังสือให้ยืนดูพิธีเฉลิมฉลองเหล่านั้นในอาการล้ารวม จนเมื่อการเร่ร่อนรำบำราฟ้อนยุติลง แทนที่ท่านจะเดินขึ้นหลังช้าง หนังสกลับใช้เอฟเฟ็คทำให้เห็นร่างเงาร่างหนึ่งลอยออกจากตัวท่านเสวียนจิ้ง ร่างนั้นเดินขึ้นไปหลังช้างขณะที่ท่านเสวียนจิ้งตัวจริงยังคงยืนอยู่ที่เดิม ท่านหลุบตาลงนิดนึงแล้วพูดพึมพำกับตัวเองว่า.. “ถึงเวลาที่อาตมาจะไปจากนาลันทาแล้ว”

ผู้เขียนรู้สึกว่าเป็นจุดหักมุมที่เยี่ยมมาก กล่าวคือ.. เมื่อโลกธรรมเข้ามาวุ่นวายกับโลกุตรธรรมมากเกินไป ท่านเสวียนจิ้งก็ตัดสินใจเลือกทางเดินใหม่ที่จะทำให้ท่านสามารถเจริญในธรรมต่อไป

ออกจากรนาลันทาแล้ว ท่านใช้เวลาเดินทางไปนมัสการสถานศักดิ์สิทธิ์ในพระพุทธศาสนา และสนทนาธรรมกับพระสงฆ์ผู้ใหญ่ทั่วอินเดียอีกเกือบ 10 ปี ตอนนั้นชื่อเสียงของท่านขจรขยายไปถึงฉางอานแล้ว ดังนั้นเมื่อท่านตัดสินใจว่าถึงเวลากลับบ้านเกิดแล้ว จักรพรรดิฉินก็ส่งขบวนช้างไปรับท่านพร้อมพระพุทธรูปและพระไตรปิฎกเป็นจำนวนมาก กลับสู่ฉางอาน จากนั้นท่านก็เก็บตัวอยู่แต่ในเจดีย์ อำนวยการให้ลูกศิษย์ลูกหาช่วยกันแปลพระไตรปิฎกจนจบทุกฉบับ ก่อนที่ท่านจะสิ้นอายุขัย โดยไม่สนใจชื่อเสียงตำแหน่งทางโลกที่จักรพรรดิเสนอให้แม้แต่แต่น้อย



ฮกเทียน..เที่ยวไปเขียนไป

คิดจะส่งบุตรหลานไปเรียนหนังสือ... อย่ามองข้ามเซี่ยเหมิน

วันนี้ขอประกาศปิดทริปก่อนหน้านี้ก่อนที่ท่านบ.ก.จะบ่นและท่านผู้อ่านจะเบื่อ อารายย.. ไปเที่ยวแค่ 6 วันเขียนได้ตั้ง 9 ตอน 10 ตอน เทปยัดรีเปล่า ? โธ่..ก็บอกแต่ต้นว่า “เที่ยวไป..เขียนไป” มันก็ต้อง “เขียน” ซิคะจะเอาแต่ “เที่ยว” ได้ยังไง นี่ถ้าไม่เกรงใจยังอยากเล่าเรื่องวันสุดท้ายที่ไปเที่ยว “เกาะกู่ลิ่งอวี” หรือเกาะเปียนไห่ฟังอีกเต็ม ๆ ตอน แต่เมื่อสัญญาจะปิดแล้ว ก็ขอรวบรัดละกันสำหรับเกาะเปียนไห่ เก็บเนื้อที่ตอนท้ายเอาไว้เล่าเรื่องที่น่าสนใจตอนขากลับให้ฟังดีกว่า สนุกนะคะ..ขอบอก

ทำไม่จู้ ๆ เกิดอยากรวบรวมหัวรูดทางเกาะกู่ลิ่งอวีขึ้นมาซะมั๊ยคะ ? ก็เพราะรู้ว่าเล่ายังไงก็ไม่เท่ากับให้ท่านไปลองเที่ยวเอง โดยส่วนตัวแล้วผู้เขียนชอบเกาะนี้มาก เป็นเกาะเล็ก ๆ สังกัดเมืองเซี่ยเหมิน ไปมาสะดวก มีเรือท่องเที่ยวทันสมัยออกจากท่าทุก 20 นาที เป็นท่าเรือพิเศษแยกต่างหากจากท่าเรือประมงและท่าเรือที่ชาวบ้านใช้สัญจรไปมา จากท่าเรือไปถึงเกาะใช้เวลาประมาณครึ่งช.ม. ภูมิประเทศระหว่างทางงดงามยิ่งนัก





มองเห็นเกาะคิมอยซึ่งเคยเป็นดินแดนพิพาทระหว่างจีนกับไต้หวันอยู่ลิบ ๆ ทุกวันนี้คิมอยเป็นของไต้หวันก็จริงแต่ชาวบ้านทั้ง 2 ฝ่ายสามารถไปมาหาสู่กันได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องใช้วีซ่า

ที่เกาะกู่ลิ่งอวี่มีพ่อค้าแม่ค้าเอาผลไม้มาวางขายกันเยอะแยะ แต่ละอย่างของโปรดของผู้เขียนทั้งนั้น เช่น ลูกหม่อน (mulberry) สด ๆ เนื้อ ๆ รสเข้มข้น กระทกรก (passion fruit) คนที่นี่เขาใช้มีดปาดกันออกพอให้เห็นเนื้อข้างในแล้วเอาหลอดเสียบ คนซื้อซื้อไปแล้วก็ดูกินได้ทันที ผู้เขียนว่าเป็นวิธีกินกระทกรกที่เข้าท่าทีเดียว นอกจากนี้ยังมีชมพูสีส้มแซดลูกเล็ก ๆ แต่รสชาติหวานอมเปรี้ยวอร่อยอย่าบอกใคร แค่นี้ก็ขยับขึ้นฝั่งยังไม่ทันเที่ยว ได้ชิมผลไม้พวกนี้แล้วชื่นใจรักเกาะกู่ลิ่งอวี่ขึ้นมาในบัดดล

คิดว่าผลไม้เหล่านี้ น่าจะมาจากเกาะคิมอยนะคะ หรือไม่ก็จากเซียะเหมิน เพราะลำพังเกาะกู่ลิ่งอวี่เองไม่มีพื้นที่เพาะปลูกหรอกคะ เป็นเกาะเพื่อการท่องเที่ยวล้วน ๆ ดันไม้บนเกาะมีเยอะก็จริงแต่ตั้งใจปลูกไว้เอาร่ม เท่าที่เห็นก็มีต้นปาล์ม ต้นไทร ต้นจามจุรี แต่ละต้นแก่ ๆ ยักษ์ ๆ ทั้งนั้น ปลูกจนดูร่มครึ้มเขียวขจีไปทั้งเกาะ สวยขนาดว่าหนุ่มสาวชาวจีนตั้งใจมาถ่ายรูปรีเวิดตั้งกันที่นี่ ตอนขามาและขากลับนั่งมาด้วยกันในเรือก็เจอ 2 คู่ ไปบนเกาะก็เจออีกคู่ กำลังตระกองกอดโพสต์ท่าให้ดากล้องถ่าย

“กู่ลิ่งอวี่” แปลว่า เสียงคลื่นซัดดังราวกับเสียงกลอง สัญลักษณ์คือโขดหินที่ยื่นออกไปกลางทะเลรับคลื่นที่ซัดสาดอยู่ตลอดเวลา บนเกาะแทบไม่มีบ้านชาวบ้านเลย มีแต่ร้านอาหารซึ่งผู้เขียนก็ไม่รู้ว่า เป็นของรัฐหรือสัมปทานให้เอกชน กับมีคฤหาสน์ขนาดใหญ่หลังกำแพงสูงที่พวกมหาเศรษฐียุคสงคราม (ต้นศตวรรษที่ 20) สร้างไว้เป็นที่พักผ่อนที่เหลือกก็เป็นจุดท่องเที่ยวทั้งหมด จุดสำคัญ ๆ มี 4

จุดขายนักท่องเที่ยวเป็นแพ็คเกจจึในราคา 100 หยวน จุดอื่น ๆ ใครอยากเข้าไปเที่ยวต้องจ่ายค่าผ่านประตูเอง ครึ่งนี้เราก็ออแพ็คเกจจึ 100 หยวนเที่ยวได้ 4 จุด แต่เอาเข้าจริงเที่ยวไม่หมดคะ มัวแต่เสียเวลาเดินชมวิวกินบรรยากาศ ยอมรับว่าเป็นเกาะท่องเที่ยวก็จริงแต่มีระเบียบทุกกระเบียดนิ้ว บริสุทธิ์สะอาด ทั้งเกาะไม่มีรถอื่นนอกจากรถไฟฟ้าวิ่งรับส่งนักท่องเที่ยว

แห่งแรกที่เราไปคือสวนนกขนาดใหญ่ที่เลี้ยงให้อยู่ตามธรรมชาติ กรงหรือ..คือตาข่ายที่คลุมอยู่เหนือยอดไม้คะ สวนน้ำก็มีนะคะแต่ยังสร้างไม่เสร็จ



เสร็จเมื่อไหร่จะเป็นที่จัดแสดงสัตว์น้ำใหญ่ที่สุดในเอเชีย ต่อจากสวนนกเราก็ไปชมพิพิธภัณฑ์เจิ้งเฉิงกง เป็นที่จัดนิทรรศการภาพวาดการสู้รบของเจิ้งเฉิงกงวีรบุรุษรักชาติในยุคหมิงที่ต่อต้านพวกแมนจู (ราชวงศ์ชิง) จนมาปักหลักอยู่ที่นี้ก่อนจะนำทัพไปรบกับฮอลันดาที่ขณะนั้นยึดครองเกาะฟอร์โมซาหรือไต้หวันอยู่ สุดท้ายขับไล่ฮอลันดาออกไปได้ ไต้หวันกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของจีนจนกระทั่งเจียงไคเช็ครบแพ้หมาจิ้งจอกแล้วลงเรือหนีไปอยู่ที่นั่น

จุดต่อไปตั้งใจจะไปให้ได้ทั้งที่เวลาเหลือน้อยเต็มที่..คือพิพิธภัณฑ์เปียนคะ แต่..ดันนอน..ขึ้นไปตั้งอยู่บนเนินชะนี้ ต้องใส่เกียร์ 1 ดิ่งตัวเองขึ้นเนินจนมอง



โป่งสลับกับยืนหอบ ไม่ใช่อะไรหรอกค่ะ แค่อยากรู้ว่าเกาะนี้มันไปเกี่ยวอะไรกับเปียโน ? ทำไมต้องชื่อว่าเกาะเปียโน ? ขึ้นไปถึงแล้วก็ไม่เห็นมีอะไร นอกจากเปียโนที่เศรษฐีจีนต้นศตวรรษก่อนคนหนึ่งไปกว้านซื้อจากต่างประเทศมาเก็บสะสมไว้ มีตั้งแต่ขนาดเล็กสุดสำหรับเด็ก 5-6 ขวบ ไปถึงแกรนด์เปียโนที่นักเปียโนเอกของโลกเคยใช้บรรเลง ทั้งหมดมี 90 กว่าเครื่องตั้งอยู่ในศตวรรษที่ 2 หลังสโตลวิลล่า พื้นไม้ขัดเงามันวับ ภายในตกแต่งแบบผู้ดีฝรั่งเข้ากันดีกับสิ่งของที่ตั้งโชว์ มีเจ้าหน้าที่ใส่ชุดกระโปรงผูกโบว์หุกระต่ายยืนเฝ้าคอยกระซิบบอกผู้ชมว่า “งดยรูปค่ะ” อ้าว..ถ่ายไปแล้วนี่..ขอโทษที..สรุปว่าจุดเด่นของที่นี่คือความแปลกใหม่ไม่ซ้ำใครก็แล้วกัน

ดูเปียโนได้ทีเดียวกักรีบแผ่นออกมาจ้บรถออกล์ฟไปท่าเรือ แล้วจ้บแท็กซี่จากท่าเรือไปเซ็คเอาท์ที่โรงแรม ลากกระเป๋าจากโรงแรมขึ้นแท็กซี่ตรงไปสนามบิน โอ้โฮ..เป๊ะราวกับจับวาง ถึงก่อนเรือบินออก 2 ชม. พอดี

ระหว่างนั่งรอขึ้นเครื่องอยู่ที่ลิบบี้ ผู้เขียนสังเกตเห็นที่นั่งใกล้ ๆ กันมีเด็กผู้ชาย 2 คนทราบภายหลังว่าอายุ 14 กับ 17 กำลังเล่นหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน เสียงหูฟัง..อ้าว..พูดภาษาไทย! แปลกใจจริงทำไมมีเด็กไทยวัยนี้มาอยู่ที่นี้ตามลำพังโดยไม่มีผู้ใหญ่ กำลังจะไปกรุงเทพฯไฟลท์เดียวกับเราด้วย เกิดความรู้สึกเอ็นดูเหมือนลูกเหมือนหลาน ยื่นหน้าไปทักทายทันที..

คนโตคุยได้ตอบกับผู้เขียนได้เป็นเรื่องเป็นราว แต่คนเล็กเอาแต่ยิ้ม หาจังหวะหยอดคำพูดกวน ๆ ใส่พี่ให้พี่ต้องหันมาเอาหมดแย็บใส่ คนพี่เล่าให้ฟังว่าถูกพ่อแม่จับส่งมาเรียนหนังสือที่เซี่ยเหมิน ตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น ปีนี้เข้าปีที่ 5 แล้วเรียนอยู่เกรด 11 ส่วนน้องตามมาที่หลังขณะนี้อยู่เกรด 8 คำว่า “ถูกจับส่งมา” เป็นคำพูดของเด็กนะคะ

ผู้เขียนไม่ได้พูดเอง..

“ปีนั้นผมสอบไม่ติดโรงเรียนจปร. แม่คงจะเสียใจเลยส่งไปเรียนก่อนหนึ่งปีที่อินเดีย” พอถามว่าเป็นยังไงบ้างละเรียนที่อินเดีย? แกหัวเราะเอามือทั้งสองข้างเกาหัวแกเขิน เป็นอันไม่มีคำตอบจากปากว่าประสบการณ์ที่อินเดียของแกเป็นอย่างไร คิดว่าน่าจะถูกคุณแม่ส่งไปเรียนภาษาหรือไม่ก็เป็นวิธลงโทษกลาย ๆ เพราะ 1 ปีให้หลังแกก็ได้รับการลดโทษ “ถูกจับส่งมา” เรียนที่เซี่ยเหมินแทน

ถามว่าทำไมต้องเซี่ยเหมิน ที่อื่นมีถมไป? ...พูดตรง ๆ ดิฉันเองก็ไม่เคยคิดว่ามีพ่อแม่คนไทยที่ตั้งใจส่งลูกหลานมาเรียนหนังสือระดับมัธยมที่เซี่ยเหมินหรอกค่ะ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกจริง ๆ ... แกบอก ว่าก็ไม่รู้เหมือนกัน คุณแม่เป็นคนจัดการให้... ถามถึงชีวิตความเป็นอยู่ว่าแล้วชอบมั๊ยเมื่อมาอยู่ที่นี้? คนโตพยักหน้าทำนองว่าโอเค แต่คนน้องแย้งขึ้นทันที.. “คิดถึงอาหารไทย”

“กลับบ้านวันนี้จะกินอะไรเป็นมื้อแรก?” ผู้เขียนถาม... “ข้าวผัดกะเพรา” คนน้องแย้งตอบ แต่ถูกพี่สวนขึ้นทันที.. “อาหารไทยก็ทำให้กินอยู่แล้วทุกวันไม่ใช่รี?” .. “ก็มันไม่อร่อยอะ!”

ที่แท้เด็กทั้งสองออกมาเช่าห้องพักอยู่ด้วยกันข้างนอก ปีแรกต้องอยู่หอพักที่ทางโรงเรียนจัดให้ก่อน จนเด็กคุ้นกับสภาพและชีวิตความเป็นอยู่ต่างถิ่นแล้ว จึงอนุญาตให้ออกไปอยู่กันเอง ผู้เขียนชมเชยว่าคนโตทำตัวเป็นพี่ที่น่ารักดูแลน้องได้ อย่างนี้พ่อแม่ที่เมืองไทยคงสบายใจ..

“ไม่จริงครับ เล่นเกม บางทีก็ดูหนังจนผมต้องแอบปิดคอมบ้อย ๆ” คนน้องเผยจุดอ่อนคนพี่

“อาราย..อาราย.. แล้วที่นายล่ะ” ว่าแล้วต่างก็ส่งหมัดแย็บใส่กันนิด ๆ หน่อย ๆ พอหอมปากหอมคอ

ดูพี่น้องคู่นี้แล้วแอบคิดในใจว่า ช่างน่ารักดูเป็น

ธรรมชาติมาก เทียบกับเด็กในวัยเดียวกันที่เรียกกันว่า “วัยรุ่นวัยวุ่น”.. ไม่มากไม่น้อยเกินไป ที่สำคัญเป็นเด็กดี ไม่นอกกลุ่มนอกทาง อย่างมากที่สุดจากคำพูดที่หลุดออกจากปากตัวเองก็คืออาจจะติดเกม ติดดูหนังในคอมฯมากไปหน่อย ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วสำหรับเด็กวัยนี้และในยุคนี้

เพราะได้แอบสะสมความรักเชียร์เหมินมาตลอด 6 วันเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอมาสัมผัสกับเด็กไทยที่มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ โกลพ่อโกลแม่แต่ยังน่ารักได้ขนาดนี้ ผู้เขียนถึงกับกระซิบกับสามีว่า.. “หลานเราได้อีกหน่อยส่งมาเรียนที่นี่ก็ดีนะ สิ่งแวดล้อมดี ไม่ต้องคอยเป็นห่วงเหมือนส่งไปเรียนที่เมืองฝรั่ง!”

พอความคิดพาไป ปากก็เริ่มชักใช้ถามถึงค่าใช้จ่าย ซึ่งพี่คนโตสามารถให้คำตอบได้หมด.. ค่าเล่าเรียนสำหรับโรงเรียนอินเตอร์ที่เด็กทั้งสองเรียนตกเทอมละประมาณ 50,000 หยวน คิดเป็นเงินไทยก็ประมาณ 250,000 บาท อืม.. ถูกกว่าโรงเรียนอินเตอร์ดัง ๆ ที่เมืองไทยบางแห่งซะอีก ! ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ทางบ้านส่งเข้าบัญชีมาให้ใช้อยู่ที่เดือนละ 1,000 หยวนหรือประมาณ 5,000 บาท ค่าที่พักคุณแม่เป็นคนจ่ายเอง เด็กไม่รู้ว่าจะทำไหร

สรุปแล้วค่าใช้จ่ายตกปีละ 6-7 แสนบาทต่อคนค่ะ แลกกับทักษะจีน-อังกฤษ 2 ภาษาที่จะได้กลับไป

ตัวเลขนี้น่าสนใจมั๊ยคะสำหรับพ่อแม่..ป๋าย่าตายาย..ที่พร้อมจ่ายเพื่อการศึกษาและอนาคตของบุตรหลาน !!

อย่าลืมว่า.. เรียนจบระดับมัธยมแล้ว ที่เชียร์เหมินยังมีมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดติดอันดับ 1 ใน 10 ของจีนให้เข้าเรียนต่ออีกค่ะ รายละเอียดเกี่ยวกับ “เชียร์ต้า” หรือ มหาวิทยาลัยเชียร์เหมินหาอ่านได้ใน New Silk Road ฉบับก่อน ๆ ค่ะ

เชียร์ทั้งทีขอเชียร์สุดลิ่มทิ่มประตูต่ออีกหน่อยนะคะ เพิ่งอ่าน China Daily เร็ว ๆ นี้พบข่าวเล็ก ๆ ข่าวหนึ่งบอกว่า.. สถาบันวิจัยจัดอันดับ เปียวจุ่น ในกรุงปักกิ่ง ทำการสำรวจเมือง 150 เมืองทั่วประเทศจีน พบว่าเมืองทางใต้มีสิ่งแวดล้อมเป็นมิตรมากกว่าเมืองทางเหนือ โดย 50 เมืองแรกที่ได้คะแนนสูงสุดถูกเมืองทางใต้กวาดไป 39 เมือง ในนั้นอันดับ 1-10 เป็นเมืองทางใต้ที่อยู่ติดทะเล โดยมี “เชียร์เหมิน” ติดที่ 1 ของประเทศค่ะ

เชียร์ตั้งแต่บรรทัดแรกจนบรรทัดสุดท้ายวันนี้แล้ว มีใครอยากไปเที่ยวหรือยังอ่อย ? ลองเสิร์ช Baidu.com นะคะมีรายละเอียดทุกอย่างค่ะ หรือไม่ลองเดินตามเส้นทางที่ผู้เขียนเล่ามาตั้งแต่ต้นก็ได้ เป็นเส้นทางพิสูจน์แล้วว่าดีจริง.. คุ้มค่า.. ไม่ผิดหวัง.. และที่สำคัญไม่สงวนลิขสิทธิ์ด้วยนะคะ

บาย..บาย.. มีโอกาสจะชวนไปเที่ยวเมืองอื่นอีกค่ะ





ลั่วหยาง (ลกเอี้ยง) เมืองหลวงโบราณของจีน

ผู้เขียนเดินทางโดยรถไฟความเร็วสูงจากเป่ย์จิงมาสู่เมืองลั่วหยาง ในมณฑลเหอหนานของประเทศจีน โดยรถไฟความเร็วสูงที่สถานีลั่วหยางหลงเหมินและต่อรถแท็กซี่เข้ามาที่โรงแรมซีเทียน (七天酒店) ซึ่งเนื่องจากลั่วหยางเป็นเมืองที่ค่าครองชีพถูกมาก โรงแรมซีเทียนของที่นี่จึงมีราคาถูกที่สุดในทุกเมืองที่ผู้เขียนไป นั่นคือห้องเตียงเดี่ยวขนาดใหญ่ว่าจะตกอยู่ที่ราคาประมาณ 140 หยวน รถแท็กซี่โดยสารราคาเพียง 1.5 หยวนต่อเที่ยว เท่านั้น

ลั่วหยางเป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน เคยเป็นเมืองหลวงของราชวงศ์ต่างๆถึง 13 ราชวงศ์ และเคยมีจักรพรรดิและกษัตริย์อาศัยอยู่ที่นี้ถึง 105 พระองค์ โดยเริ่มจากพระเจ้าโจ้วผิงหวัง ที่ย้ายราชธานีมาสู่ลั่วหยาง เป็นการเริ่มต้นราชวงศ์โจ้วตะวันออก จากนั้นลั่วหยางก็เป็นเมืองหลวงของอีกหลายๆราชวงศ์สำคัญ เช่น ราชวงศ์ฮั่นตะวันออก, ราชวงศ์เว่ยของเฉาเซา(โจโจ), ราชวงศ์สุย และ ราชวงศ์ถังในสมัยจักรพรรดิฉู่เจ๋อเทียน(บู๊เซ็กเทียน) เป็นต้น

หลังจากผู้เขียนเก็บของเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนก็มุ่งตรงไปที่ ถ้ำศิลาประตูมังกร (龍門石窟 - หลงเหมินสือคู) มรดกโลกซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของเมืองลั่วหยาง ที่คนไทยจะรู้จักในชื่อของถ้ำหลงเหมิน ถ้ำหลงเหมินนี้มีประวัติการสร้างมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน กล่าวกันว่าเริ่มสร้างในสมัยราชวงศ์เป่ย์เว่ย(เว่ยเหนือ)ล่วงกาลผ่านเวลาผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ไปหลายยุคหลายสมัย กว่าจะเสร็จสมบูรณ์ในสมัยพระเจ้าจักรพรรดิฉู่เจ๋อเทียน

ผู้เขียนเดินทางจากที่พักไปที่ถ้ำหลงเหมินด้วยรถเมล์ในระหว่างเดินจากโรงแรมไปที่ป้ายรถเมล์ได้แวะทานข้าวและถามทางชาวบ้านไปเรื่อยๆ พบว่าเมืองลั่วหยางนี้เป็นเมืองที่มีเสน่ห์มาก ผู้คนล้วนมีน้ำใจอบอุ่นเป็นมิตรทั้งกับคนจีนด้วยกันและคนต่างชาติ เมืองลั่วหยางแม้จะดูเป็นเมืองที่ไม่เจริญในสายตาของโลกสมัยใหม่ แต่โดยส่วนตัวแล้วกลับ



เป็นเมืองที่ผู้เขียนประทับใจที่สุดในการเดินทางท่องเที่ยวทั่วประเทศจีนฝั่งตะวันออกในครั้งนี้ เช่นเดียวกับที่ผู้เขียนเคยไปเจียหยางเมื่อ 20 ปีก่อน ซึ่งหากท่านใดไม่เคยมาจีน นึกภาพเจียหยางเมื่อ 20 ปีก่อนไม่ออก ก็ลองนึกภาพเซียงใหม่เมื่อ 20 ปีก่อนขึ้นมาแทนก็จะพอเห็นภาพได้รางๆ

บริเวณถ้ำหลงเหมินนั้นประกอบด้วยถ้ำน้อยใหญ่สองพันกว่าถ้ำ พระพุทธรูปทั้งเล็กใหญ่กว่าแสนองค์ ส่วนที่เป็นไฮไลท์ของถ้ำหลงเหมินนั้น คือ **วัดปฐมศรัทธา (奉先寺 - เฟิงเซียนซือ)** ที่ประดิษฐานพระพุทธรูปศิลาขนาดใหญ่โตโอฬารที่พระจักรพรรดิผู่อี๋เจ๋อเทียนมีพระบัญชาให้ช่างแกะสลักได้แกะขึ้น นั่นคือ พระพุทธไวโรจนะ พระพุทธเจ้าปางหนึ่งตามคติความเชื่อของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ที่ทางมหายานบางสายถึงกับยกย่องให้เป็นพระพุทธรูปเจ้าองค์ปฐม (พระองค์แรก) ก็มี

พระพุทธไวโรจนะพระองค์นี้มีขนาดสูงใหญ่ แวดล้อมด้วยพระสาวกและพระโพธิสัตว์มากมาย พระพักตร์อิมเอิม พระศก(ผม)เรียบและเกล้าเป็นมวย พระเนตรเปี่ยมด้วยแววตาแห่งปัญญาและความเข้มแข็ง ชวนให้ผู้เขียนรู้สึกปลื้มปีติในน้ำตาคลอจนถึงกับต้องทรุดตัวลงกราบลงกับพื้นไปหลายหน พระพักตร์ของพระพุทธไวโรจนะพระองค์นี้ นักประวัติศาสตร์บางท่านสันนิษฐานว่าเป็นการสร้างโดยได้เค้าโครงมาจากพระพักตร์ของพระจักรพรรดิผู่อี๋เจ๋อเทียน โดยหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้วผู้เขียนก็มีความเห็นว่าพระนางก็เป็นสตรีที่มีความงามสง่ามากนางหนึ่งเลยทีเดียว



เย็นวันนั้นผู้เขียนเดินทางกลับจากถ้ำหลงเหมินแล้วได้แวะลงเดินถนนคนเดินกลางเมืองลั่วหยางชื่อ **ลั่วหยางสี่จ้อ**



เจีย (洛陽十字街) ถนนนี้มีอาหารมากมายหลากหลาย แต่ร้านที่ซ้ากันก็พอมืออยู่ไม่น้อย เช่น ร้านอาหารตามสั่งที่เอากุ้งไก่หมูหอยผักมาวางหน้าร้านเหมือนๆกันนั้นแทบจะกินพื้นที่ 30-40 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมด คินแรกที่มาถึงลั่วหยางผู้เขียนได้เดินรับประทานของท่านเล่นบริเวณนี้จนอิม ไม่ต้องทานอาหารจานหลักเลย อาหารที่ผู้เขียนทานก็มี หลัวโจ่วจ้วน(滷肉卷) ปอเปี๊ยะสดยัดไส้ผักและเนื้อต่างๆ สไลด์เป้ยจิง, ขาวหน่าวฮวา(烤腦花)ของท่านเล่นพื้นเมืองของชาวฉงชิ่งที่มีลักษณะคล้ายพาสต้าใส่เครื่องเทศ, กล้วยหอมทอดราดซอสต่างๆ ฯลฯ เป็นต้น วันต่อมาผู้เขียนก็มาแวะทานของท่านเล่นที่ถนนคนเดินนี้อีกเล็กน้อยก่อนที่จะถามพ่อค้าในตลาดกลางคินว่า ในเมืองลั่วหยางนี้ ภัตตาคารอาหารลั่วหยางที่อร่อยที่สุดที่คนทุกคนรู้จักและต้องไปทานคือร้านอะไร พ่อค้าคนนั้นก็บอกว่า ให้ไปที่ร้าน **เงินปู้ถง (真不同)** ซึ่งอยู่ในบริเวณข้างๆถนนคนเดินนี้เอง ผู้เขียนได้ไปที่ร้านเงินปู้ถง สั่งอาหารสองอย่างพร้อมข้าวสวยหนึ่งถ้วย โดยอาหารอย่างแรกเป็นหมูเป็รียวหวาน ส่วนอีกอย่างเป็นแกงจืดรสชาดอ่อนทางเป็รียว

สิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนจะไม่กล่าวถึงไม่ได้ก็คือ ภาษาถิ่นของชนแถบนี้มันเป็นภาษาที่ฟังยากมากถึงมากที่สุด ทั้งที่เป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกันกับภาษาทางเหนือทั้งหลาย แต่การออกเสียงวรรณยุกต์มีความแปลกประหลาดยากคาดเดา ผู้เขียนเองฟังชาวซานตง(山東)พูดภาษาถิ่นว่าแปลกแล้วก็ยังพอเอาได้ แต่พอได้ยินชาวลั่วหยางพูดภาษาถิ่นนั้นเล่นเอาผู้เขียนงงเป็นไก่ตาแตกปนข้างนอดยืมไม่ได้ คนทางเหนือนั้นชอบพูดถากถางคนทางใต้ว่า **天不怕 地不怕 , 怕老廣說官話** (ฟ้ามิกลัว ดินมิเกรง กลัวเพียงคนทางใต้พูดภาษากลาง) แต่พอผู้เขียนมาลั่วหยางนั้น แทบอยากจะบอกให้คนทางเหนือลองพิจารณาคำถากถางนี้ใหม่จริงๆ

“

เมื่อเดินต่อไปยังอาคารเทียนถั่งนั้น ชั้นสูงสุดจะเป็นพระประธานสีทอง เบื้องหลังเป็นภาพวาดจิตรกรรมร่วมสมัยสวยงาม มีหงส์จีนคู่สีทองประดับอยู่ด้านข้าง กำแพงรายรอบนั้นบรรจุด้วยพระพุทธรูปในอิริยาบถนั่งห้อยขาบ้าง ขัดสมาธิบ้าง บรรจุอยู่ในช่องกำแพงนับร้อยช่อง

”

วันที่สองก่อนผู้เขียนจะเดินทางกลับ ผู้เขียนได้เดินทางไปเที่ยว สวนมรดกประจำชาติลุยถั่ง (隋唐洛陽城國家遺址公園) ซึ่งเป็นที่ตั้งของอาคารที่สวยงามสองอาคาร นั่นคือ หมิงถั่ง(明堂) และเทียนถั่ง(天堂) สวนมรดกฯนี้ก่อสร้างโดยรัฐบาลจีนโดยอาศัยหลักฐานทางประวัติศาสตร์เท่าที่มีอยู่ในปัจจุบันจำลองสภาพสถาปัตยกรรมในยุคนั้น เพราะจากสภาพที่เหลืออยู่ในปัจจุบันนั้นเห็นเพียงแค่ฐานหินของอาคารเท่านั้น อาคารเทียนถั่งหลังเดิมนั้นได้ถูกเผาหลังจากสร้างได้เพียง 6 ปี โดยหลวงจีนซึ่งขัดผลประโยชน์กับพระนางอู่เจ๋อเทียน (บ้างก็ว่าเป็น “นายสนม” ของพระนางที่เสียผลประโยชน์) แม้สวนมรดกฯนี้จะเป็นอาคารที่สร้างขึ้นใหม่ในยุคปัจจุบัน แต่ทว่าทุนทรัพย์ที่ได้จากรัฐบาลจีนนั้นก็ทำให้สิ่งก่อสร้างนี้มีความยิ่งใหญ่อลังการและสวยงามมาก

อาคารหมิงถั่ง เป็นอาคารที่จำลองมาจากท้องพระโรงสำหรับออกพระราชการขององค์จักรพรรดิ ภายในประดับด้วยวัสดุทดแทนสีทองเหลืองอร่าม สลักลายศิลปะจีนอันวิจิตรพิสดาร โดดเด่นรูปหงส์จีน (鳳 - เฟิง, ฟิง) อันเป็น



สัญลักษณ์แทนพระจักรพรรดินี มีบัลลังก์สลักลายเหลืองอร่ามตั้งตระหง่านอยู่กลางห้อง สามารถถ่ายรูปภายในได้ ยกเว้นการขึ้นนั่งบนบัลลังก์ที่จะต้องเสียค่าใช้จ่าย 20 หยวน ส่วนชั้นบนนั้นจะเป็นพิพิธภัณฑ์แสดงศิลปวัฒนธรรมเปรียบเทียบในยุคราชวงศ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสถาปัตยกรรม สภาพเมืองหลวง อาวุธยุทโธปกรณ์ การแต่งกาย เสื้อผ้า ทรงผม แม้กระทั่งการทำปาก



เมื่อเดินต่อไปยังอาคารเทียนถั่งนั้น ชั้นสูงสุดจะเป็นพระประธานสีทอง เบื้องหลังเป็นภาพวาดจิตรกรรมร่วมสมัยสวยงาม มีหงส์จีนคู่สีทองประดับอยู่ด้านข้าง กำแพงรายรอบนั้นบรรจุด้วยพระพุทธรูปในอิริยาบถนั่งห้อยขาบ้าง ขัดสมาธิบ้าง บรรจุอยู่ในช่องกำแพงนับร้อยช่อง และภายนอกระเบียงของอาคารเทียนถั่งชั้นบนสุดนี้สามารถเห็นทัศนียภาพเมืองลั่วหยางโดยรอบ ซึ่งเป็นอาคารสมัยใหม่ไปจนหมดแล้ว ชั้นล่างๆของอาคารเทียนถั่งนี้มียานศิลปะต่างทั้งภาพวาดฝาผนังพุทธประวัติ ภาพวาดพุทธศิลป์แบบทิเบต ของประดับโบราณและร่วมสมัยต่างๆ ผู้เขียนเห็นว่าหากท่านใดมาเที่ยวเมืองลั่วหยาง สวนมรดกฯที่มีอาคารหมิงถั่งเทียนถั่งนี้ แม้จะเป็นอาคารที่เพิ่งสร้างในยุคปัจจุบัน



แต่ก็เป็นตัวเลือกที่น่าสนใจไม่น้อยสำหรับการมาเที่ยวและถ่ายรูปเป็นที่ระลึกและศึกษาประวัติศาสตร์ของเมืองลั่วหยางไปในตัว

ผู้เขียนได้ออกเดินทางจากเมืองลั่วหยางไปที่ **เมืองอู่** (義務) **มณฑลเจ้อเจียง** (浙江) เพื่อชมตลาดค้าส่งเมืองอู่ (義務批發市場) ตลาดค้าส่งที่คนจีนและคนต่างชาตินิยมมาซื้อของจำนวนมากกลับไปขาย บางร้านขายทั้งปลีกทั้งส่ง ในขณะที่บางร้านจะไม่ยอมขายส่งเลย เนื่องจากผู้เขียนไปติดอยู่ที่อู่ 5 วันเพราะหาตัวไปต่ออีกเมืองไม่ได้ เลยมีโอกาไปเดินชมตลาดค้าส่งนี้แทบทุกวันจนมีวันหนึ่งต้องหยุดนอนพักที่โรงแรมเพื่อทานยาคลายกล้ามเนื้อเพราะเดินจนปวดขา ตลาดอู่นี้มีสี่อาคาร แต่ละอาคารมี 3-4 ชั้นแล้วแต่อาคาร มีสินค้านานาชนิดนับแต่ อุปกรณ์แต่งบ้าน เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ เครื่องเขียน อุปกรณ์ไฟฟ้า กระเป๋า รองเท้า ของเล่นเด็ก ฯลฯ ความเห็นส่วนตัวของผู้เขียนนั้นผู้เขียนรู้สึกว่ หากใครจะมาเดินที่ตลาดอู่ นั้น พึงตรวจสอบราคาหลายร้านให้ดี เพราะทุกร้านจะบอกว่าเป็นร้านค้าส่งที่ผลิตเอง แต่สิ่งที่ปรากฏต่อสายตาผู้เขียนคือ ร้านค้าในนั้นเป็นพ่อค้าคนกลางเสียส่วนมาก

และสิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนประทับใจในเมืองอู่ก็คือ ผู้เขียนได้มาพบครูมวยจีนที่มีศักดิ์เป็นศิษย์พี่ของผู้เขียนโดยอ้อม (อาจารย์ของเขากับอาจารย์ของผู้เขียนเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน) โดยเราได้เคยพบกันมาก่อนที่เมืองเจียงหยางในวันสุดท้ายก่อนผู้เขียนเดินทางไปที่ซางไห่ ระหว่างนั้นศิษย์พี่

เจียงท่านนี้ก็ได้ออแคว้นไหวทของผู้เขียนเพื่อพูดคุย โดยเมื่อศิษย์พี่เจียงได้ทราบว่าคุณเขียนมาที่เมืองอู่ในจังหวัดที่เขาเองก็มานัดพบศิษย์พี่ศิษย์น้องของเขาในเมืองนี้เช่นกัน ศิษย์พี่เจียงจึงได้อาสามารับผู้เขียนที่สนามบินแต่ผู้เขียนได้ปฏิเสธไป แต่ผู้เขียนได้ไปหาศิษย์พี่เจียงและคณะในตอนเย็น ซึ่งมีทั้งนักธุรกิจ ตำรวจ และอีกหลายอาชีพ โดยพวกเขาได้มีไมตรีจิตอันดี โดยพาผู้เขียนไปทานข้าวมื้อใหญ่ที่ภัตตาคารอาหารฮ่องกง สมดังกับที่ผู้ฝึกวิทยายุทธชาวจีนมีภาคิษิตที่ว่า **ชาวยุทธทั้งหลายล้วนเป็นครอบครัว** (武林中人，四海一家) จากวงสนทนาทำให้ผู้เขียนทราบว่าปัจจุบันนี้ นอกจากเรื่องศาสนาและประเพณีที่รัฐบาลจีนเริ่มฟื้นฟูสิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงเมื่อบทความฉบับที่แล้วนั้น การฝึกวิทยายุทธของคนจีนก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาอีกครั้งหลังจากมีการปฏิวัติวัฒนธรรมสมัยประธานเหมา โดยแนวคิดของคนจีนนับแต่อดีตนั้น วิทยายุทธเป็นวิชาที่ผู้ชายในตระกูลดีมีฐานะนิยมเรียน คล้ายๆวันตกนิยมให้ลูกเรียนเปียโน วิทยายุทธจีนจึงมีคุณค่าเชิงปรัชญาและวัฒนธรรมมากมายไม่แพ้วิชาศิลปะอื่น ๆ ของจีน โดยผู้เขียนจะหาโอกาสเขียนถึงเรื่องนี้ต่อไปภายหลังจากเขียนบทความเรื่องการท่องเที่ยวจบ

ผู้เขียนเดินทางออกจากอู่ไปที่เมืองหวงซาน (黄山) **มณฑลอันฮุย** (安徽) จากเดิมที่จะเดินทางลงไปยังกว่างโจว เพื่อขึ้นเครื่องบินกลับประเทศไทย แต่พี่เขยของผู้เขียนที่เจียงหยางได้แนะนำว่าถ้าผ่านมาทางนี้แล้วน่าจะลองไปแวะชมภูเขาหวงซาน หนึ่งในภูเขาขึ้นชื่อของประเทศจีน เชิญติดตามอ่านกันฉบับหน้าครับ





>> "คนเรียนจากโลก โลกเรียนจากฟ้า ฟ้าเรียนจากเต๋า เต๋าเรียนจากธรรมชาติ"
อารามอันสงบวิเวกกลางธรรมชาติบนยอดเขา ริมผืนทะเลสาบ เหมาะแก่การ
แสวงหามรรคาแห่งเต๋า มรรคาแห่งธรรมชาติ

แสวงหามรรคาเต๋า...คองตงซาน

(๑)

มีบันทึกว่า... เมื่อห้าพันปีที่แล้ว ปฐมกษัตริย์หวงตี้ 黄帝-华夏人文始祖 ได้เสด็จขึ้นมากองตงซาน 崆峒山 Kongtong Shan เพื่อแสวงหามรรคาแห่งเต๋าในการดำเนินชีวิต หวงตี้ได้พบกับ กว่างเฉิงจื่อ 广成子 - ปฐมจารย์แห่งเต๋า 道家始祖 ที่บำเพ็ญเพียรอยู่กลางพนาไพรและขุนภูอันสลบซับซ้อน ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของคองตงซาน เมื่อทั้งสองได้พบกัน กว่างเฉิงจื่อได้กล่าวต่อหวงตี้ว่า...

"ท่านมาแสวงหามรรคาแห่งเต๋า หากท่านยังคิดประสงค์ปกครองบ้านเมือง ผูกวิหคมีทันถึงฤดูกาล ก็จะมีบินจาก มวลพฤษชาติมิทันเหลือองโรยก็จะปลิดปลิว แล้วท่านกับข้าจะมามีวสนทนากันอยู่ใย?"

กล่าวแล้ว กว่างเฉิงจื่อก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินจากไป เมื่อหวงตี้เสด็จกลับ ในพระหทัยทรงว่าวุ่น จนมิอาจปฏิบัติราชากิจได้



>> ภาพวาดปฐมกษัตริย์หวงตี้ คำนับกว่างเฉิงจื่อ ปฐมจารย์แห่งเต๋า เพื่อแสวงหามรรคาในการปกครองประเทศและดำเนินชีวิต บนคองตงซานเมื่อห้าพันปีที่แล้ว

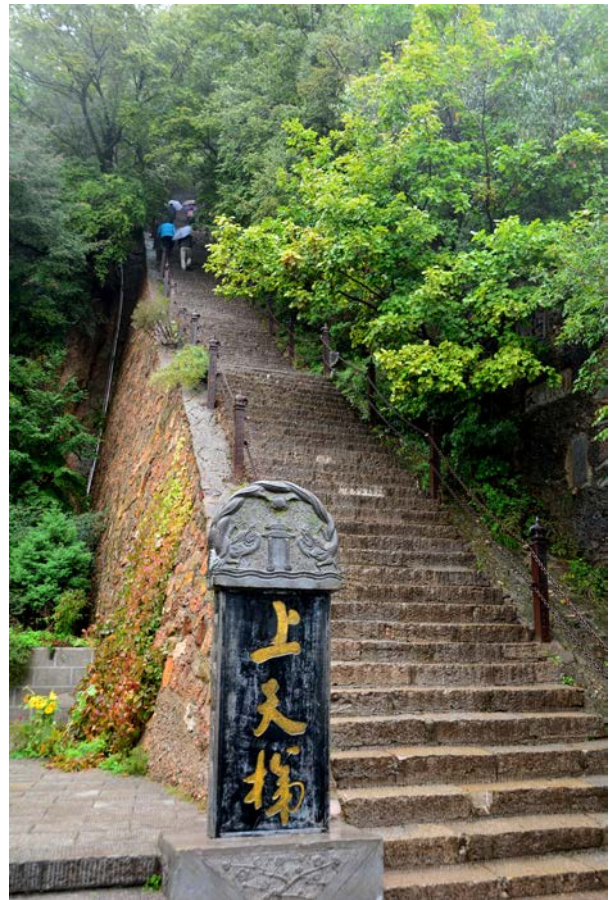
สามเดือนต่อมา หวงตี้ทรงเสด็จขึ้นไปยังคกงงซาน เพื่อแสวงหามรรคาแห่งเต๋ากับกว้างเจิ้งจื่ออีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้พระองค์ได้ทรงคุกเข่าลงกราบแทบพื้นต่อกว้างเจิ้งจื่อสามครั้ง เพื่อให้ปฐมจารย์แห่งเต๋าได้ไขข้อปริศนิ และชี้ทางแห่งเต๋าให้กับพระองค์ พระองค์ตรัสถามกว้างเจิ้งจื่อว่า... "มรรคาแห่งเต๋า คืออะไร?"

กว้างเจิ้งจื่อตอบว่า... "จิตสงบ ลดความอยาก ชิงชินกว่าอวี๋ 清心寡欲 คือ มรรคาแห่งการดำเนินชีวิตในได้หล้า (เต๋า)"

กว้างเจิ้งจื่อกล่าวต่ออีกว่า... "เมื่อท่านได้ปฏิบัติตามมรรคาแห่งเต๋าแล้ว จิตใจของท่านจะสงบ ประหนึ่งมอง แต่ไม่เห็นสิ่งใด ประหนึ่งฟัง แต่ไม่ได้ยินอะไร จิตที่ได้รับการฝึกฝน จะทำให้กายบริสุทธิ์ จะทำให้ท่านมีอายุวัฒนะ"

แล้วกล่าวต่ออีกว่า... "...สิ่งสำคัญที่สุดแห่งมรรคาเต๋า คือ การฝึกฝนจิตใจ ให้ไกลจากเรื่องกังวลทั้งหลาย บำรุงจิตใจให้สงบ บริสุทธิ์ ผสานกายกับใจให้เป็นหนึ่งเดียว แล้วท่านก็จะมีอายุยืนยาวได้ถึง ๑,๒๐๐ ปี โดยปราศจากความชราให้เห็น และท่านจะเป็นราชันในอุดมคติแห่งเต๋า เพื่อผสานฟ้าดินให้เป็นหนึ่งเดียว สร้างความสมดุลให้กับทุกสรรพสิ่ง รวมถึงสุริยันจันทราบนท้องนภา มนุษย์เราอาจล่องลัดไปได้ หากแต่มรรคาแห่งเต๋านี้ จักคงอยู่ตราบนิรันดร์"

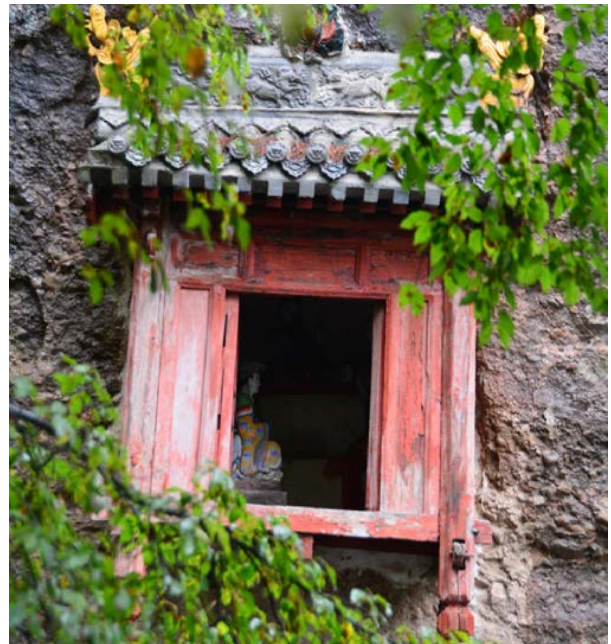
หัวใจมรรคาแห่งเต๋าที่กว้างเจิ้งจื่อได้ให้ไว้แก่หวงตี้ ว่าโดยย่อสุด ที่ชาวจีนทุกวันนี้ยังรู้จักกันดี คือ "จิตสงบ ลดความอยาก" ชิงชินกว่าอวี๋ 清心寡欲 นั่นเอง



>> ซ่างเทียนที บ้านไค่เก๋าร้อยชั้นขึ้นสู่ (สวรรค์) หรือตำหนักอารามสำคัญบนคกงงซาน



>> บนเส้นทางซ่างเทียนที จะผ่านสถานที่เชื่อกันว่า ปฐมกษัตริย์หวงตี้ได้มาสนทนาธรรมกับปฐมจารย์กว้างเจิ้งจื่อ ในโพรงถ้ำบนหน้าผา



>> ภายในโพรงถ้ำบนหน้าผา มีรูปปั้นปฐมกษัตริย์หวงตี้และปฐมจารย์กว้างเจิ้งจื่อ



ห้าตัวอักษรจารึกบนหน้าผา "หวงตี้เวินเตาซู่" หรือ สถานที่ที่หวงตี้แสวงหาอมรรคาแดง

(๓)

ตามตำนานเทพ (เส้นเซียนจ้วน 神仙转) กล่าวว่า กว่างเฉิงจื่อเป็นชาวอวีโจว 禹州 ในบริเวณขุนภูคองกงซาน ทุกวันนี้ ยังปรากฏรอยเท้าของท่านอยู่บนแผ่นหินบนภูเขาคองกงซาน และรูปปั้นของท่านในโพรงถ้ำบนหน้าผา ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของคองกงซาน ที่เชื่อกันว่า คือสถานที่ที่ท่านได้สนทนาธรรมซีมรรคาแห่งเต้าให้กับหวงตี้ 黄帝问道处

กว่างเฉิงจื่อนับเป็นปฐมจารย์แห่งเต้าท่านแรก นับถือกันว่าท่านคือนิรมานกายของไท่ซางเล่าจวิน 太上老君 บำเพ็ญพรตอยู่บนคองกงซานจนมีอายุยืนยาวถึง ๑,๒๐๐ ปี

ในลัทธิเต๋านิรมานกายของไท่ซางเล่าจวิน มี ๓ บุคคลสำคัญ คือ

๑. กว่างเฉิงจื่อ ในสมัยปฐมกษัตริย์หวงตี้ ๕,๐๐๐ ปีก่อน
๒. เหลาจื่อ 老子 (เล่าจื่อ) ในสมัยชุนชิว ร่วมยุคขงจื่อ (ขงจื่อ) เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีก่อน ผู้เขียนคัมภีร์เต๋าดำเต๋อจิง (เต๋าดี้กเกง) ๕,๐๐๐ ตัวอักษร ฝากไว้ให้กับนายด่านหนานกู่กวน มณฑลเหอหนาน ก่อนที่กระบือลี้ภัยไปทางตะวันตก และไม่มีผู้ใดพบเหลาจื่ออีกเลย
๓. จางเต๋าทิง 张道陵 (จางเทียนซือ 张天师) (ปี ค.ศ. ๓๔-๑๕๖) เป็นปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งศาสนาเต๋านิกายเจิ้งอี่ซันเป็นคนแรก ที่ภูเขาหลงหู่ซาน มณฑลเจียงซี โดยยกเหลาจื่อเป็นศาสดา และใช้เต๋อเต๋าจิงเป็นคัมภีร์สั่งสอน ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก ๑,๘๐๐ กว่าปีก่อน



บันไดซางเทียนที่ ขึ้นสู่สวรรค์ (ตำหนักอารามเต๋าบนยอดเขาคองกงซาน)



หลังจากสายฝนพร่างพราวมาตลอดคืน จวบจนรุ่งสาง ครั้นพอสายฝนเริ่มขาดเม็ด สายหมอกอาบได้ขุนเขา จากผืนฟ้าลงสู่ผืนทะเลสาบ แลประหนึ่งมานพตก แลประหนึ่งผืนฟ้าอันบางเบาพาดลงสู่พื้นล่าง หมุนเวียนเปลี่ยนวนเช่นนี้มาแล้ว จนมีอายุนับกาลเวลาได้



1. ทะเลสาบถานเจิน ในวันที่เมฆหมอกเลื่อนไหล ก่อให้เกิดพลัง (ซี) อันสงบเย็น
2. วัดฝ่าหลุนและเจดีย์ศิลปะราชวงศ์ถัง กลางขุนภูและหมู่เมฆหมอกปกคลุม งดงามราวประหนึ่งวิมานแดนสวรรค์
3. อารามเต่ากลางขุนเขาพนาไพรแห่งคองซานอันงดงามราวภาพวาดจีนที่เปี่ยมด้วยพลัง (ซี)
4. นกน้อยและผลไม้สุกกลางพงไพรคองซาน
5. อารามกลางหุบ กลางพนา อันยากเข้าถึง ก่อให้เกิดความสงบในการบำเพ็ญพิธีของเหล่านักพรตเต่าบนคองซาน
6. ทางเข้าสู่ซานเจียวตั้ง - คูหาสามศาสนา คือ พระศากยมุนีพุทธเจ้า เหล่าจื่อ และขงจื่อ บนจุดสูงสุดของคองซาน

(๔)

คองกงซาน หรือ สำนักคองทัง ในนวนิยายกำลังภายใน ตั้งอยู่ห่างเมืองผิงเหลียง 平凉 ประมาณ ๑๒ กิโลเมตร ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลกานซู ติดต่อกับภาคตะวันตกของมณฑลส่านซี และภาคใต้ของเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ย เป็นตอนหนึ่งของเทือกเขาฉีผานซาน 六盘山 อันกว้างใหญ่ มีพื้นที่กว่า ๘๔ ตร.กม. มีความสูงที่ระดับ ๑,๕๔๖-๒,๑๒๓ เมตร คองกงซานได้รับการกล่าวขานว่าเป็นภูเขาเซียน เป็นหนึ่งในสถานที่บ่อเกิดของศาสนาเต๋า มีความสงบวิเวกบนขุนภูอันสลบซับซ้อน มี ๘ หอ ๙ ตำหนัก ๑๒ อาราม ๒๔ เรือน ๓๒ โพรงคูหาถ้ำ ส่วนใหญ่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง มีบางอารามที่ยังคงหลงเหลือมรดกวัฒนธรรมศิลปะในสมัยราชวงศ์ถัง

กล่าวกันว่า เมื่อ ๕,๐๐๐ ปีที่แล้ว ปฐมกษัตริย์หวงตี้ ได้เสด็จขึ้นมาแสวงหามรรคาแห่งเต๋า กับปฐมจารย์แห่งเต๋ากว่างเจิ้งจื่อหลายครั้ง ปรากฏอยู่ในคัมภีร์เต๋าแจ่วจิง 道戒经 และจื่อหยานจื่อจิง 自然之经 นอกจากนี้ยังมีบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ได้ขึ้นมาบนคองกงซาน เช่น จักรพรรดิฉินสื่อหวง (จิ้นซี) ลือหม่าเซียน-นักบันทึกประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ฮั่น ตะวันตก กวีเอกสมัยราชวงศ์ถัง-ไป๋จวีอี้, ตู้ฝู เป็นต้น

คองกงซานมีสถานที่สำคัญ ที่สามารถท่องเที่ยวชมทิวทัศน์อันงดงามและสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ในหนึ่งวัน คือ โดยเริ่มต้นช่างเทียนที่ 上天梯 เป็นเส้นทางขึ้นบันไดประมาณเก้าร้อยขั้น ขึ้นสู่ตำหนักสำคัญบนยอดเขา ระหว่างทางจะผ่านสถานที่หวงตี้มาแสวงหามรรคาเต๋ากับกวางเจิ้งจื่อบนโพรงถ้ำหน้าผา



> ตำหนักจิวกวง แม้จะมีขนาดเล็ก แต่ดูเก่าแก่ ขรึมขลัง และศักดิ์สิทธิ์ มีอายุในสมัยราชวงศ์หมิง ประมาณ ๕๐๐ ปี



>> รอยยิ้มของนักพรตเต๋านิกายฉวนจิน ผู้รักษาศิลปครองพรหมจรรย์ บนคองกงซาน



>> สาธุชนกำลังสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพนับถือหน้าคฤหาสามศาสตร์ดา-ซานเจียวตั้ง



>> ความมี เกิดจาก ความไม่มี สรรพสิ่งล้วนเกิดดับเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา วงจรเหล่านี้ ถือกำเนิดจากแต่ เพราะทุกสรรพสิ่งล้วนต้องคืนสู่ความสงบ สามัญ ดังเช่นลม แม่น้ำจะพัดรุนแรงปานใด แต่ไม่ช้า ก็ต้องคืนสู่ความสงบ เรียบนิ่ง มิต่างจากฝน แม่น้ำจะตกหนักเพียงใด ในไม่ช้าก็หยุดตก ท้องฟ้าก็แจ่มใสขึ้นอีกครั้ง



>> ตัวอักษร “คองถงทวู่ซู่” สำนักวรยุทธ์คองถง (คองทั้ง) ลายลึกลับศิลปะของจีนหยง (กิมย้ง) ประพันธ์กรนวนิยายกำลังภายในอุโฆษในบรรณพิภพ

จากนั้น เส้นทางจะขึ้นไปสู่ตำหนักอวีเจินกง 遇真宮 ม่อเจินกวน 磨针观 บูชาเสวียนเทียนซางตี้ เย่าซือตัง 药师洞 บูชาเทพแห่งยา ไปจนถึงจุดสูงสุดที่ซานเจี้ยวตัง 三教洞 เป็นโพรงถ้ำบูชาสามศาสดาคือ พระศากยมุนีพุทธเจ้า เหลาจื้อ และขงจื้อ

ตำหนักบนเส้นทางโดยส่วนใหญ่ ล้วนสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง ที่ยังคงได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดี และยังมีนักพรตในนิกายฉวนเจิน 全真派 ประจำอารามและกลั่นธูปควันเทียนมิเคยจางหาย

(นักพรตตำหนักนิกายฉวนเจิน นับถือหวางฉงหยาง 王重阳 หรือเฮ้งเตงเอี้ยง เป็นปรมาจารย์ผู้ก่อตั้ง นักพรตในนิกายนี้จะต้องถือศีล ออกบวช ครองพรหมจรรย์)

ระหว่างเส้นทางในช่วงนี้ จะเห็นทิวทัศน์ที่งดงามของทะเลสาบถานเจิง 弹琴湖 และวัดฝ่าหลุน (ธรรมจักร) 法轮寺 ในสมัยราชวงศ์ถัง บูรณะสำคัญในสมัยราชวงศ์หมิง จนมีเจดีย์ศิลปะราชวงศ์ถังเป็นสัญลักษณ์สำคัญของวัดแห่งนี้ จากนั้นเส้นทางจะไต่บันไดลง ระหว่างทางจะผ่านอีกหลายตำหนัก เช่น ตำหนักไท่เหอกง 太和宮 ซานกวนเตียน (สามเสนา) 三官殿 อวีฮวงโหลว (เจ๊กเซียนฮองเต้) 玉皇楼 เป็นต้น

นอกจากนี้ คอนวนิยายกำลังภายในจีน ยังรู้จักชื่อเสียงของคองถงซานในนามสำนักคองทั้ง ทางด้านสำนักฝึกวิทยายุทธ์ ๑ ใน ๕ ของจีน เคียงคู่กับสำนักเส้าหลิน บู๊ตึ้ง จ้อไบ๊ และคุนลุน

ทุกวันนี้ บนคองถงซานยังคงมีการฝึกสอนศิลปะป้องกันตัวสำหรับผู้สนใจมาจนถึงปัจจุบัน



แผ่นศิลาจารึกระบุนักพรตดินสือทวง (จีนซี) และจักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตกเคยเสด็จประพาสตะวันตกขึ้นมาถึงคองถงซาน



Shanghai Tower

ความสูงของสถาปัตยกรรมใน
ทุกอารยธรรมของมนุษย์ล้วนผูกพัน
กับความทะเยอทะยานและความ
รุ่งเรือง ช่วงเวลาแห่งการพัฒนา
ที่ทะเยอทะยานไม่หยุดหย่อนแห่ง
เศรษฐกิจจีน ในเขตเศรษฐกิจที่ถูก
วางตัวไว้ให้เป็นความรุ่งเรืองสูงสุด
อย่างเซี่ยงไฮ้ เพียงบนพื้นที่เล็กๆ
ของเขตผู้ตง (เขตริมฝั่งแม่น้ำด้าน
ตะวันออกแม่น้ำหวงผู่) ก็มีอภิมหา
ตึกกระฟ้า (Super Skyscraper Tower)
ทศสถิติสูงที่สุดในจีนเกิดขึ้นติดต่อกัน
ครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ Shanghai
Tower จะมีสถิติเมื่อสร้างเสร็จสูง
เป็นอันดับ 2 ของโลก แต่ในยุคที่
ความสูงไม่ใช่ความโดดเด่นที่แข่งขัน

กันเพียงปัจจัยเดียวอีกต่อไป ตึกนี้
ก็สามารถอ้างได้ว่าเป็นตึกประหัยด
พลังงานที่สูงที่สุดในโลก และเมื่อเป็น
ที่สุดจึงต้องเป็นสัญลักษณ์อะไรบาง
อย่างไปในตัว จึงต้องการให้อาคาร
Shanghai Tower คือสัญลักษณ์แห่ง
อนาคตของเซี่ยงไฮ้ ซึ่งสะท้อนออก
มาตั้งแต่รูปทรง แนวคิดเบื้องหลัง
และเทคโนโลยีที่ใช้ภายในอาคาร รูป
อาคารเรียบมนมิดโค้ง 120 องศา
ดูเรียบง่ายแต่แปลกตา มันท้าทาย
ความสามารถของมนุษย์ตรงไหน
มันมีความพิเศษอย่างไร มันประหัยด
พลังงานได้ด้วยวิธีใด และมันเป็น
อนาคตของการใช้ชีวิตจริงหรือ
ติดตามได้ใน Shanghai Tower





ลู่อิจจ๋อ ย่านเศรษฐิกิจแห่งฝู่ตง

ที่ตั้งของอาคาร Shanghai Tower อยู่บริเวณฝั่งฝู่ตง (ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำหวงผู่) ตรงข้ามบริเวณ The Bund ที่โด่งดังของเซี่ยงไฮ้ ถ้าบอกชื่อย่านให้เฉพาะเจาะจงก็คือตั้งอยู่ในย่านลู่อิจจ๋อ

ใกล้ๆที่ดินที่ตั้งอาคาร Shanghai Tower เป็นที่ตั้งของตึกระฟ้ารุ่นพี่ที่เคยสูงที่สุดในจีนมาแล้วสองหลัง ซึ่งก็คือ อาคารจินเม่า (สร้างเสร็จในปี 1998, สูงเป็นอันดับ 3 ของโลกเมื่อตอนสร้างเสร็จ) และตึก และอาคาร Shanghai World Financial Center (สร้างเสร็จในปี 2008, สูงเป็นอันดับ 3 ของโลกเมื่อตอนสร้างเสร็จเช่นกัน)

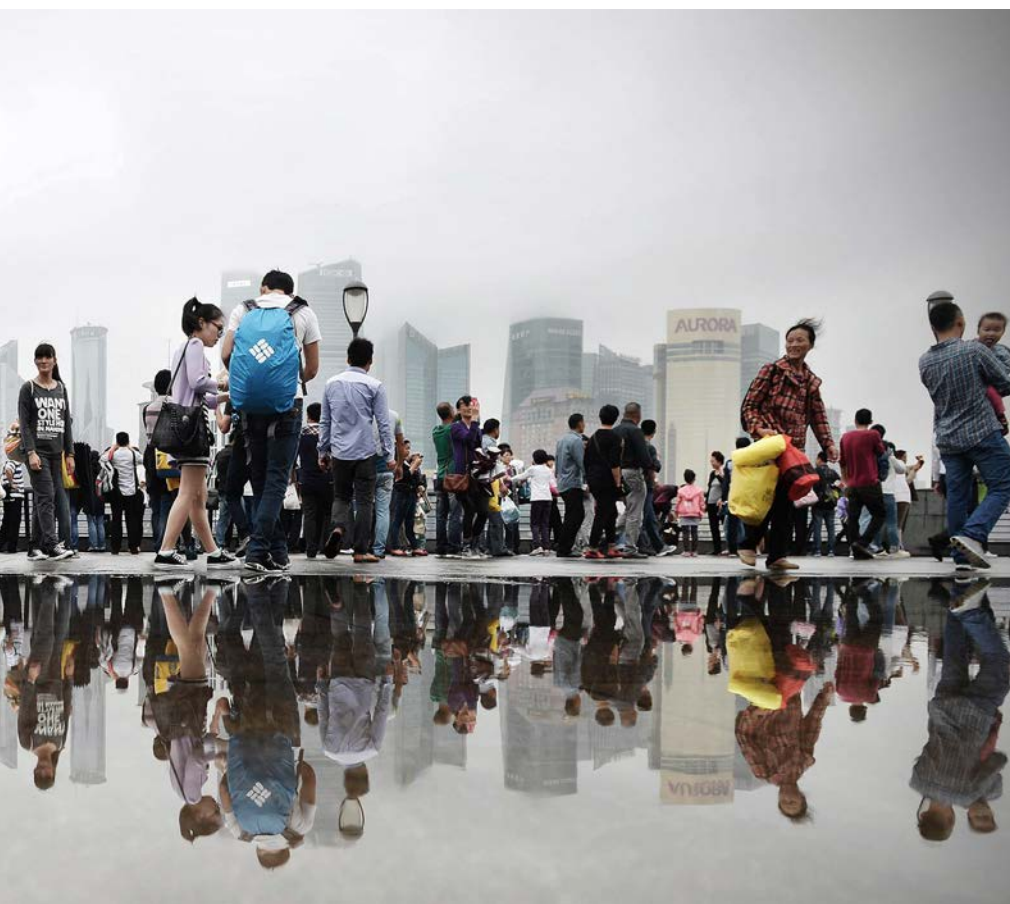
ตึกระฟ้าทั้งสามที่ตั้งอยู่โดยเรียงตัวเป็นสามเหลี่ยมในบริเวณเดียวกัน ไม่ได้เกิดจากเรื่องบังเอิญ แต่เป็นการวางแผนไว้ล่วงหน้าของรัฐบาลจีน ตั้งแต่ช่วงปี 1990



>> อาคาร Shanghai Financial Center (ตึกซ้ายสุด), อาคารจินเม่า (ตึกกลาง) และอาคาร Shanghai Tower ขณะก่อสร้าง (ตึกริมนขวา)

ที่นี่จะต้องเป็นศูนย์กลางของเศรษฐกิจจีนที่มีความสำคัญระดับโลก สถาปัตยกรรมจึงต้องสะท้อนความทะเยอทะยานนั้นโดยปริยาย

ขณะที่อาคารจินเม่าที่เริ่มสร้างเป็นอาคารแรกมีรูปแบบตะวันตกพบตะวันออก เป็นอาคารที่ใช้กระจกและสแตนเลสที่มีหน้าตาคล้ายรูปจากเจดีย์จีนโบราณ เป็นตัวแทนของอดีต ส่วนอาคาร Shanghai World Financial Center ที่สร้างเสร็จลำดับถัดมา มีความเรียบง่ายทันสมัยขึ้นนับเป็นตัวแทนของเซี่ยงไฮ้ในปัจจุบัน อาคาร Shanghai Tower ย่อมต้องสะท้อนวิสัยทัศน์แห่งอนาคตโดยปริยาย



สูงกว่า ไอคอกกว่า และล้ำยุคกว่าเท่านั้น

โครงการอาคาร Shanghai Tower เป็นอาคาร Multi-purpose ที่ประกอบด้วย ร้านค้า สำนักงาน โรงแรม ห้องประชุม และแหล่งท่องเที่ยวระดับห้าดาว ซึ่งมีขนาดพื้นที่ใช้สอยอาคารกว่า 410,000 ตารางเมตร พื้นที่เท่ากับตึกทั้งหมดริมฝั่ง The bund รวมเข้าด้วยกันแล้วตั้งขึ้นมาตั้งทางแนวตั้ง

ซึ่งก็เหมือนกับอาคารสำคัญของรัฐบาลจีนหลังอื่นๆที่เริ่มต้นด้วยการเชิญบริษัทสถาปนิกระดับโลกเข้าประกวดแบบ โดยบริษัทที่ได้ชัยชนะได้แก่บริษัทเกนสเลอร์ (Gensler) บริษัทสัญชาติอเมริกาที่มีสาขาอยู่ทั่วโลก (ตามปกติการออกแบบอาคารของบริษัทต่างชาติในจีนต้องมีบริษัทสถาปนิกของจีนร่วมพัฒนาแบบด้วย ในที่นี้ก็คือ Tongji Architectural Design (Group))



>> ทิวทัศน์ย่าน The Bund (หรือที่โปรแกรมท่องเที่ยวไทยชอบเรียกว่า หาดเจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้) ฝั่งตรงข้ามลู่เจียจู่ เต็มไปด้วยสถาปัตยกรรมยุคอาณานิคม

Shanghai Tower ของเกนสเลอร์มีดีอย่างไร

รูปทรงภาพรวมของอาคาร Shanghai Tower ที่เกนสเลอร์ออกแบบดูภายนอกเป็นอาคารทรงแท่งสามเหลี่ยมขอบมนสูงที่บิดเกลียวขึ้นสู่ด้านบน มีเพียงเส้นขอบด้านหนึ่งเท่านั้นที่ขยักเป็นเหลี่ยมเพื่อกำหนดเส้นสายของตึกที่บิดพาดอยู่ตลอดช่วงความสูงตึก บางคนเรียกรูปทรงอาคารนี้ให้จำง่ายกว่าว่าเป็นมังกรที่กำลังบิดตัวทะยานขึ้นฟ้า

อย่างไรก็ตามรูปทรงที่อธิบายมาทั้งหมด เป็นแค่เสมือนผิวชั้นนอกสุดของอาคารเท่านั้น เมื่อมองเข้าผ่านผิวชั้นนอกไปยังมีเนื้อหาอะไรอยู่ภายในอีกชั้น

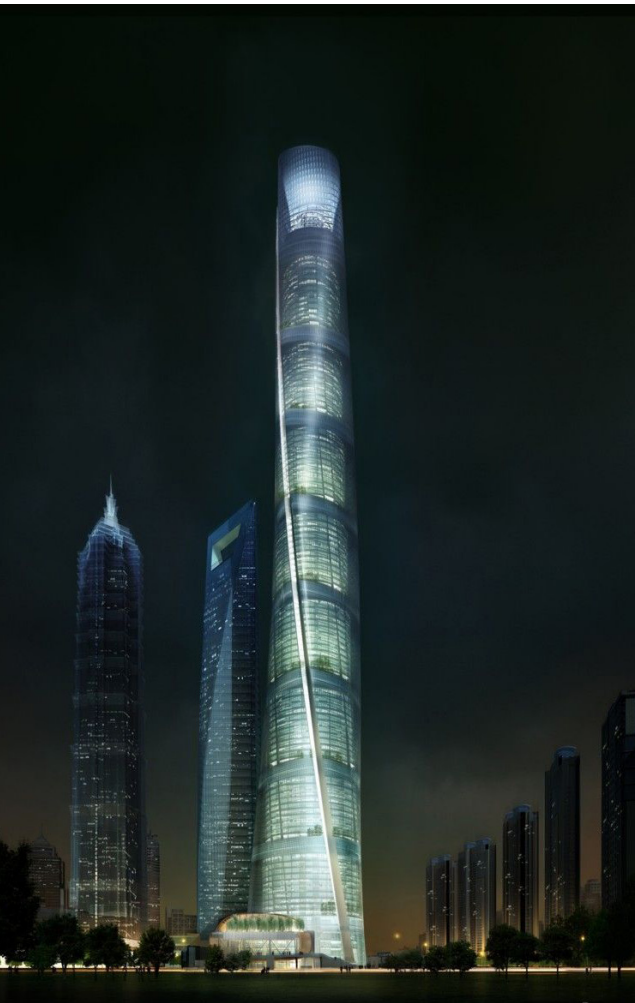
ภายใต้ผิวที่บิดอยู่นั้น มีแกนกลางเป็นอาคารรูปทรงกระบอกแห่งตรงที่มีส่วนบนเล็กกว่าฐานเล็กน้อยซ่อนอยู่

ที่จริง อาคารนี้มีผิวอาคารซ้อนกันอยู่สองชั้น (Double Skin)

ที่มาของแนวคิด Double Skin

การสร้างตึกระฟ้าเพื่อให้คนเข้าอาศัยในระดับความสูงมากๆ จะต้องเจอกับสภาวะแวดล้อมที่แตกต่างจากการอยู่ในอาคารสูงปกติ ทั้งลมและฝนที่รุนแรงขึ้น โดยเฉพาะในเมืองเซี่ยงไฮ้ ซึ่งขึ้นชื่อว่ามิพายุไต้ฝุ่นที่รุนแรงมาเยือนทุกปี อกิมหาอาคารระฟ้าจึงต้องสามารถควบคุมสภาวะแวดล้อมภายในอาคารได้ดียิ่งขึ้น และเมื่อผนวกกับแนวคิดของผู้ออกแบบที่อยากให้ตึกนี้มีสิ่งแวดล้อมที่ดีสำหรับผู้ใช้ จึงต้องการสร้างสภาวะแวดล้อมภายในให้เป็นอาคารในอาคาร เป็นตึกระฟ้าในปล่องกระจก จึงเป็นที่มาของผิวภายนอกที่หุ้มอาคารอีกชั้นหนึ่ง

พื้นที่ระหว่างผิวอาคารทั้งสองชั้นที่ว่าตอบโจทย์การออกแบบหลายข้อ ในส่วนของการควบคุมสภาวะแวดล้อม ผิวกระจกภายนอกจะคอยกรอง





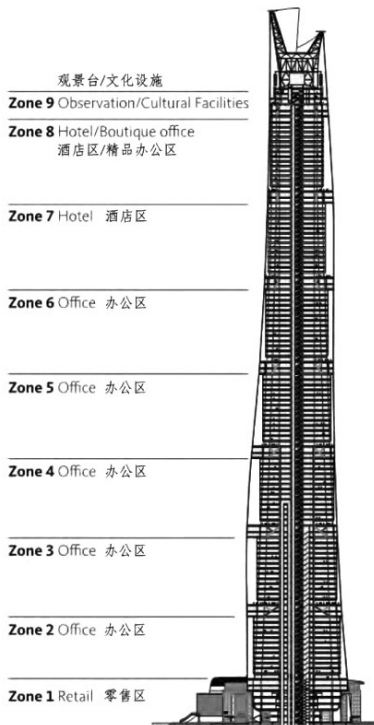
แสงและความร้อนให้เข้ามาในปริมาณที่เหมาะสม อากาศระหว่างผิวสองชั้นจะเป็นเหมือนฉนวนกันระหว่างผู้ใช้อาคารและอากาศภายนอกอีกชั้นหนึ่ง

ลองคิดถึงกระตักชาที่ทำเป็นแก้วสองชั้น และมีอากาศอยู่คั่นกลาง ซึ่งทำให้เวลาเรารินน้ำร้อนเข้าไปในกระตักก็ยังสามารถจับถือได้ และชาก็สามารถรักษาความร้อนไว้ได้นานเช่นกัน ด้วยหลักการเดียวกันจึงทำให้การควบคุมสภาวะแวดล้อมในอาคาร Double Skin ทำได้ง่าย ไม่ร้อนไปในหน้าร้อน ไม่หนาวไปในหน้าหนาว

อาคาร 9 ชุมชน เมืองในแนวตั้ง อย่างแท้จริง

อาคารถูกแบ่งเป็น 9 โซนตามแนวตั้ง แต่ละโซนสูงประมาณ 12-15 ชั้น (จากทั้งหมด 121 ชั้น) มีสภาวะแวดล้อมและการใช้งานที่ครบวงจรภายในโซนของตัวเอง ซึ่งอาจจะเรียกแต่ละโซนว่าเป็นชุมชนก็ได้

การแบ่งพื้นที่เป็น 9 ชุมชนภายในผิวอาคารชั้นนอก ก็ทำให้แต่ละส่วนได้มีพื้นที่ส่วนกลางที่เป็นโถงสูงติดกับกระจกภายนอกเป็นของตัวเอง อยู่ในชุมชนก็เหมือนได้อยู่ในโลกที่มีผิวกระจกห่อหุ้มอีกชั้น และมีลานซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนกลางอยู่ไม่ไกล เป็นพื้นที่โล่งระหว่างผิวอาคารชั้นนอกและชั้นในที่ไม่สูงเกินไปนัก



>> รูปตัด ทำให้เห็นชั้นที่แบ่งอาคารออกเป็น 9 ส่วน พื้นที่ชั้นที่แบ่งจะเป็น Plaza ส่วนกลางที่มีพื้นที่สีเขียวในตัวเอง

ผิวนอกและผิวใน เชื่อมต่อกันอย่าง เบาบาง

ความท้าทายด้านการออกแบบของการสร้างโถงโถงระหว่างผิวอาคารก็คือพื้นที่ระหว่างผิวชั้นในและผิวชั้นนอกของอาคาร ควรจะต้องมีโครงสร้างที่เล็กและบางที่สุด เพราะมีเช่นนั้นจะกลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยโครงสร้างมากมาย ไม่โปร่งโล่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องแข็งแรงพอที่จะต้านทานลมกรรโชกกระดืบได้ฝุ่นได้

หากเป็นการตั้งเสาปกติเพื่อรับน้ำหนักและค้ำผิวภายนอกอาคารจะต้องใช้เสาต้นใหญ่มาก เพราะทั้งต้องต้านทานแรงดึงดูดของโลกที่กระทำกับทั้งผิวกระจกขนาดมหึมาและตัวน้ำหนักเสาเอง เสาจึงต้องมีความหนาเพื่อป้องกันการโก่งงอ ดังนั้นเพื่อลดขนาดของโครงสร้างลง ทางวิศวกรจึงพลิกวิกฤติเป็นโอกาส

โดยใช้แรงดึงดูดของโลกเข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระความหนาของโครงสร้างรับผิวภายนอก

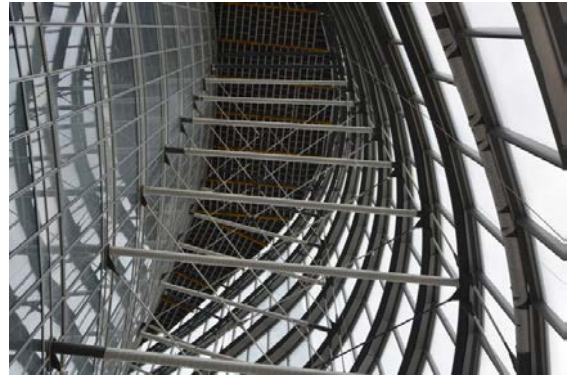
โครงสร้างรับน้ำหนักผิวอาคารภายนอกไม่ได้ตั้งเสาจากพื้นขึ้นไปแต่เป็นโครงสร้างที่แขวนห้อยลงมาจากพื้นชั้นบน

ลองคิดถึงการตั้งเสาสูงๆ หากเสาตั้งบนพื้นเฉยๆ น้ำหนักตัวเสาจะพยายามดึงตัวเสาให้ทรุดลง เสาจึงต้องมีขนาดใหญ่พอสมควร และเมื่อก่อนน้ำหนักของเสาที่ระยะต่างๆไว้ เสาที่ยิ่งต้องใหญ่มากขึ้น ที่ต้องระวังคือความเสี่ยงต่อการแอ่งงอเมื่อมีแรงกระทำที่ด้านข้าง และเมื่อแอ่งแล้วก็ยิ่งเสียหายได้ง่ายขึ้น ทำให้เสาจะต้องใหญ่มากขึ้นไปอีก

แต่หากกลับด้านนำเสาติดไว้ด้านบนแล้วห้อยลงเบื้อง

ล่างแทน เสาจะมีแรงดึงดูดให้เสาดิ่งตรงที่มลงที่ด้านล่างตลอดเวลา ซึ่งทำให้เสาแอ่งอยากขึ้นโดยปริยาย ขอแค่ให้เสานั้นรับน้ำหนักที่ติดกับเสาได้ และทำการยึดติดด้านบนไว้อย่างแน่นหนา ก็ไม่จำเป็นต้องห่วงว่าเสาจะโค้งงอเสียรูปเพราะมีแรงดึงดูดช่วยให้เสายพยายามตรงลงมาตลอดเวลา

แน่นอนว่าในการสร้างอาคารจริงยังมีแรงลมกระทำจากทางด้านข้าง ฯลฯ โครงสร้างจึงต้องมีการออกแบบค้ำยันและโครงสร้างเสริมเพื่อรับแรงต่างๆเพิ่มเติม แต่แนวคิดการห้อยโครงสร้างจากพื้นด้านบนแทนที่จะตั้งโครงสร้างจากพื้นด้านล่างก็ช่วยลดขนาดโครงสร้างอย่างเห็นได้ชัด



>> เนื่องจากโครงสร้างที่รับน้ำหนักผิวภายนอกเป็นโครงสร้างที่ห้อยลงมาจากพื้นด้านบน จึงไม่ต้องรับภาระน้ำหนักมากเท่าการตั้งเสาจากพื้นด้านล่าง โครงสร้างส่วนใหญ่จึงเป็นเพียงเหล็กและสลิงเส้นเล็ก

แรงลม แรงปะทะที่ท้าทายตึกสูง

พายุฝนที่เข้ามาที่เชียงใหม่ตั้งแต่ละปีมีความรุนแรงระดับได้ฝุ่น และช่วงฤดูพายุเข้าก็อาจกินเวลาถึง 1 ใน 3 ของปี อาคารสูงยิ่งต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ

หากคิดว่าแรงแผ่นดินไหวคือความท้าทายตัวฉกาจของอาคารสูง แรงลมก็เป็นความท้าทายตลอดเวลาที่อาคารสูงทุกที่ที่ต้องระวัง แรงลมที่อาจสูงถึง 6 เมตรต่อวินาทีที่ความสูงเหนือระดับ 600 เมตร กระหน่ำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ต้องการโครงสร้างที่ออกแบบอย่างชาญฉลาดเท่านั้นจึงผ่อนหนักเป็นเบาได้

ผิอาคาร Shanghai Tower คิดมาเพื่อตอบโจทย์นี้ โดยผิอาคารทรงสามเหลี่ยมปลายมนที่บิดเกลียวขึ้นด้านบนเป็นมังกรทะยานสู่ฟ้า คือคำตอบ มุมอาคารที่โค้งมน จะช่วยให้แรงลมที่กระทำต่ออาคารลดลงไปได้มากกว่าอาคารที่เป็นแผ่นผืนเหลี่ยมคมปะทะลมโดยตรง เพราะอากาศสามารถค่อยๆเปลี่ยนทิศทางแล่นขนานผิอาคารไปได้โดยไม่เกิดพื้นที่ให้อากาศตีกลับด้านหลังมากมาย ซึ่งอาจหนุนให้เกิดแรงผลึกของลมรุนแรงมากขึ้น

ผิอาคารเรียบที่บิดจากล่างขึ้นบนยังช่วยให้ลมมีระยะเส้นทางปะทะผิอาคารมากขึ้น กระจายความรุนแรงไม่ให้กระทำเป็นจุดๆ แต่ให้แผ่กระจายไปในพื้นผิว ฉลี่ยความรุนแรงออกไป

จากการทดลองในห้องปฏิบัติการ หากปิดอาคารไปถึง 180 องศา จะช่วยลดความรุนแรง



จากลมได้สูงสุด แต่เนื่องจากการบิดอาคารยิ่งมากขึ้นก็ต้องใช้ผิวกระจกเพิ่มมากขึ้น ส่งผลกับงบประมาณก่อสร้างที่ต้องเพิ่มขึ้น จึงต้องดูทั้งสมดุลทั้งเรื่องหลักอากาศพลศาสตร์ ราคาก่อสร้าง ไม่สามารถพิจารณาจากปัจจัยเดียวสุดโต่งได้ สถาปัตยกรรมมันต้องเผชิญกับการซึ่งผลได้ผลเสียเช่นนี้เสมอ

อย่างไรก็ตามการบิดตึกไป 120% ก็ช่วยลดปริมาณวัสดุที่จะต้องนำมาเป็นโครงสร้างเพื่อรับแรงปะทะจากลมได้ถึง 24%

รูปทรงเช่นนี้ นอกจากจะได้ประโยชน์ในเรื่องการรับลมยังทำให้อาคารมีรูปร่างหน้าตาแบบล้ำยุค (Futuristic)



คือแนวคิดอนาคตของเชียงใหม่ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และยั่งยืน

เทียบกับอาคารรุ่นพี่อย่างอาคารจินเม่า ซึ่งใช้แนวคิดลดทอนรูปจากสถาปัตยกรรมท็องถิ้น (เจดีย์จีน) เป็นแนวคิดแบบ Post Modern ส่วนอาคาร Shanghai World Financial Center ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมที่เน้นรูปทรงที่เป็นสัญลักษณ์ให้จดจำง่าย ที่เรียกว่า Iconic Architecture

อาคารระฟ้ารุ่นพี่ทั้งสองอาคารเปรียบเหมือนอาคารที่แสดงอดีตและปัจจุบันของเชียงใหม่ เพราะฉะนั้นอาคาร Shanghai Tower ก็ย่อมเป็นสถาปัตยกรรมที่ต้องแสดงจิตวิญญาณ

ของเชียงใหม่ในอนาคต

รูปแบบ Futuristic ไม่ได้หมายถึงแค่รูปทรง แต่ยังหมายถึงแนวคิดเบื้องหลังการออกแบบอาคารอีกหลายๆ ด้าน รวมถึงด้านความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green) และ ความยั่งยืน (Sustainable)

ภาษาสถาปัตยกรรมเรียกอาคารประเภทนี้ว่า “อาคารเขียว”

นอกจากการสร้างสภาวะแวดล้อมน่าอยู่อาศัยด้วยการมีพื้นที่สีเขียวในแต่ละชุมชนทางตั้ง และการใช้พื้นที่ระหว่าง Double Skin มาเป็นฉนวนกันความ

ร้อนความหนาว อาคาร Shanghai Tower ยังใช้เทคนิควิธีการหลากหลายในการอนุรักษ์พลังงาน

ชีวิตย่อมขาดน้ำไปเสียไม่ได้ อาคารที่มีพื้นที่มากและมีผู้คนอยู่อาศัยขนาดนี้ ย่อมมีการใช้น้ำจำนวนมาก และเชียงใหม่ก็เป็นพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำฝนเยอะ Shanghai Tower จึงออกแบบให้มีการรวบรวมน้ำฝนที่ตกลงมาบนอาคาร แล้วนำมาผ่านกระบวนการทำเป็นน้ำใช้ภายในอาคาร ประเมินการว่าจะช่วยให้แต่ละปีสามารถประหยัดน้ำได้เท่ากับปริมาณสระว่ายน้ำมาตรฐาน 250 สระ



นอกจากนี้อาคารยังต้องใช้ไฟ อาคารสูงทุกอาคารย่อมต้องการสร้างความโดดเด่นไม่เว้นแม้แต่ในยามค่ำคืน ทำให้ต้องการพลังงานไฟฟ้ามาให้แสงสว่างประดับอาคารมากมาย แต่สำหรับอาคาร Shanghai Tower สามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าได้เอง โดยอาคารติดตั้งกังหันลมปั่นไฟไว้ 15 ชุดที่ระดับความสูงเหนือ 600 เมตร (สูงเลยจากชั้นที่ผู้คนเข้าใช้งาน) ซึ่งผลิตไฟฟ้าได้มากที่สุดถึง 3 แสน 5 หมื่นกิโลวัตต์ ทำให้สามารถดึงพลังงานลมส่วนนี้มาเพื่อป้อนพลังงานให้กับไฟประดับอาคาร ไม่จำเป็นต้องใช้พลังงานจากโรงไฟฟ้าที่มักจะต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ใช้แล้วหมดไป และสร้างมลภาวะ

ตัวผิวและแกนของอาคาร Shanghai Tower จึงได้รับมาตรฐาน Leed (Leadership in Energy and Environmental Design) ในระดับ Platinum (ระดับสูงสุด) ด้วยการออกแบบที่รอบคอบและชาญฉลาด ผิวและแกนอาคารหลังนี้ใช้ปริมาณวัสดุลดลงจากการออกแบบปกติถึง 25%

อาคารแห่งนี้ยังลดปริมาณ Carbon footprint ได้ถึง 34,000 ตันต่อปี

เมื่อคิดมากขึ้น ประหยัดวัสดุก่อสร้างมากขึ้น ใช้พลังงานน้อยลง ย่อมทำลายธรรมชาติน้อยลง อาคารนี้จึงอ้างได้ว่าเป็นอภิมหาตึกกระฟ้าที่เขียวที่สุด ที่สูงที่สุดในโลก



>> สำหรับตัวอย่างอาคารสูงที่ได้รับมาตรฐาน Leed ระดับ Platinum ในประเทศไทยได้แก่อาคาร Park Venture



สูงที่สุดไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะที่สำคัญคืออยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมด้วยดี

อาจฟังดูไม่ตรงกับความเข้าใจทั่วไปที่จะบอกว่าในทางสถิติแล้วอาคารสูงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ที่ดิน ช่วยลดระยะเวลาการเดินทาง และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากกว่าการกระจายตัวเป็นอาคารหลังเล็กๆ

แต่ความเป็นจริงเป็นเช่นนั้น อาคารสูงคือการแก้ปัญหาการใช้ทรัพยากรสิ้นเปลือง และช่วยรักษาพื้นที่สีเขียวให้กับเมือง (โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับการใช้พลังงานต่อคนที่เข้าใช้สอยอาคาร)

อภิมหาตึกกระฟ้าอย่าง Shanghai Tower ก็เช่นกัน ที่เริ่มต้นจากแนวคิดรักษาพื้นที่สีเขียว และเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการทรัพยากร

นอกจากนั้น อาคารเขียว อาคารรักษ์โลก อาคารรักษ์สิ่งแวดล้อมย่อมต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางสายตาของเมืองด้วย อาคาร Shanghai Tower มีความสูงถึง 632 เมตร (ประมาณ 2 เท่าของหอไอเฟล) 121 ชั้น ความสูงนี้ไม่ได้มาจากข้อจำกัดด้านเทคนิคการก่อสร้างหรืองบประมาณ หรือแค่เพราะความทะเยอทะยานหยุดยั้งแค่นั้น แต่มาจากการพิจารณาตึกกระฟ้ารุ่นพี่ที่อยู่ข้างๆทั้งสองตึก



ตึก Shanghai World Financial Center สูงกว่าตึกจินเผ่าอยู่ประมาณ 70 เมตร ตึก Shanghai Tower จึงเลือกที่จะสูงกว่าตึก Shanghai World Financial Center ประมาณ 140 เมตร ซึ่งทำให้แนวความสูงไต่ระดับได้สัดส่วน มิใช่มีความสูงโดดเด่นอยู่ตึกเดียวเก๋ๆกั๊งๆ เพราะทั้งสามตึกรวมถึงตึกอื่นๆรอบข้าง ต้องเป็นสัญลักษณ์ของเมืองไฮ้ร่วมกัน

ในปัจจุบัน การสร้างสถาปัตยกรรมสูงที่สุดที่ทูปสถิติใดๆ จะมีใช้การประกวดกันที่ระดับความสูงเพียงปัจจัยเดียวกันอีกต่อไป

ถึงความสูงที่สุดมันมีประโยชน์ในแง่ส่งเสริมการท่องเที่ยวและเป็น Landmark ของเมือง ด้วยตัวความสูงเองก็จริง

แต่สถาปัตยกรรมยังจะต้องมีทั้งรสนิยม ซึ่งแฝงแนวคิดไม่ว่าจะเป็นด้านปรัชญาการออกแบบ หรือเป็นแนวคิดด้านสิ่งแวดล้อม และการอนุรักษ์พลังงาน ความทะเยอทะยานจะต้องเป็นความทะเยอทะยานที่อยากให้นักชื้อที่อยู่ร่วมในสังคมได้มีประสบการณ์ใหม่และอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนซึ่งอาคาร Shanghai Tower ตอบโจทย์ได้ครบและนี่คืออนาคตที่ต้องเริ่มขึ้นแล้วของสถาปัตยกรรม





รถยนต์ไร้คนขับ... เรื่องจริงไม่อิงนิยายสำหรับจีน ในอีก 10-20 ปีข้างหน้า

ขณะที่บ้านเรายังตกลงกันไม่ได้ว่าจะเอารถพลังไฟฟ้าดี..หรือรถไฮบริดดี ? ที่เมืองจีนเขาไม่มานั่งเถียงกันให้เสียเวลาดันเดือนส.ค.ที่ผ่านมาได้ทดลองนำรถเมล์ไฟฟ้าแบบใหม่ออกวิ่ง เป็นรถไฟฟ้าขนาดใหญ่วิ่งบนราง แต่ห้องรถยกสูงขึ้นคร่อมถนน ปลดปล่อยให้รถอื่น ๆ วิ่งใต้ห้องรถได้ เป็นไอเดียสุดเจ๋งในการแก้ปัญหาควันพิษจากรถเมล์และปัญหาการติดไปพร้อมกันแค่นั้นไม่พอสังคมจีนยังกำลังฟุ้งกันถึงเรื่องรถยนต์ไร้คนขับ วาดฝันถึงขั้นว่าจะ

ต้องขึ้นมาเป็นผู้นำตลาดรถยนต์ประเภทนี้ให้จงได้ Boston Consulting Group คาดการณ์ว่าภายในปี 2030 ทั่วโลกจะมีรถยนต์ไร้คนขับประมาณ 12 ล้านคันและ 1 ใน 4 จะวิ่งอยู่บนถนนของจีน

ฝันอะไรก็ดูง่ายไปหมดถ้าสิ่งนั้นไปตรงกับนโยบายที่รัฐให้การสนับสนุน รถไร้คนขับเป็นส่วนหนึ่งของนโยบาย “Made in China 2025” ที่ทางการจีนประกาศใช้เมื่อปีที่แล้ว (2015) ตั้ง

เป้าพัฒนาประเทศสู่ความเป็นเลิศด้านไฮเทคภายใน 10 ปี (2025) แผนดังกล่าวยกความสำคัญในอันดับต้น ๆ กับการพัฒนาเทคโนโลยีหุ่นยนต์และเทคโนโลยีอัตโนมัติ โดยระบุให้รถยนต์ที่ใช้พลังงานรูปแบบใหม่กับรถยนต์ไร้คนขับจะต้องได้รับการพัฒนาจนเห็นหน้าเห็นหลังภายใน 10 ปี ตอนนี้เพิ่งผ่านไป 1 ปีแต่ก็มีผลงานออกมาให้เห็นแล้วไม่น้อย เช่น ฝายจีนได้ร่วมมือกับบริษัท Beijing Benz Automotive ผลิตรถยนต์รุ่นใหม่

ที่สามารถเปลี่ยนเลนได้เอง รวดเร็วกว่าที่จะออกสู่ตลาดภายในสิ้นปีนี้ ส่วน Volvo ซึ่งแต่เดิมเป็นของสวีเดนแต่ตอนนี้ถูกรถยนต์ Geely ของจีนซื้อไปก็ประกาศว่าภายในปีหน้า จะนำรถยนต์ไร้คนขับออกขายในสวีเดนอย่างต่ำ 100 คัน

และตัวอย่างล่าสุดในงานมอเตอร์โชว์ที่ปักกิ่งเดือนเม.ย.ที่ผ่านมา รถยนต์ไร้คนขับ 2 คันของบริษัทรถยนต์ Changan (ฉางอัน) ที่ไปวางโชว์ได้รับความสนใจจากผู้ชมงานไม่น้อย ทั้ง 2 คันสามารถวิ่งจากเมืองฉงชิ่งไปถึงกรุงปักกิ่งระยะทาง 2,000 ก.ม.ได้ใน 5 วัน โดยตลอดทางสามารถวิ่งเปลี่ยนเลนได้ ทั้งช่วงห่างจากรถคันหน้าในระยะที่ปลอดภัยได้ แชนจ์หน้ารถคันอื่นได้ ยกเว้นในบางสถานการณ์ เช่น ข้างหน้ามีรถบรรทุกขนาดใหญ่วิ่งทับเส้นสีขาวบนถนน หรือรถวิ่งเข้าอุโมงค์ค่อนข้างมืด เซ็นเซอร์ในรถจะสับสนต้องสับเปลี่ยนให้คนเข้าไปช่วย

รถไร้คนขับเกิดจากการรวมเทคโนโลยีรถยนต์เข้ากับเทคโนโลยีซอฟต์แวร์ด้าน IT ที่ซับซ้อน มี

ประสิทธิภาพสูงและมีความแม่นยำเต็มร้อย เช่น เซ็นเซอร์ (sensor) ที่สามารถวิเคราะห์สภาพบนท้องถนนได้แบบเรียลไทม์ สามารถประมวลข้อมูลส่งเข้าระบบและส่งกลับได้ในเวลาไม่ถึงพริบตาด้วยความเร็วอย่างต่ำ 20 กิกะไบต์/วินาที ความเร็วในระดับนี้จะเกิดขึ้นได้กับเทคโนโลยีการสื่อสารยุค 5G เท่านั้น เร็วกว่ายุค 4G ประมาณ 100 เท่า ซึ่งจีนก็มั่นใจว่าจะสามารถนำเทคโนโลยี 5G มาใช้ในเชิงพาณิชย์ได้อีก 4-5 ปีข้างหน้า

ผู้ที่ตื่นตัวที่สุดในตลาดรถยนต์ไร้คนขับจึงหนีไม่พ้นบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านอินเทอร์เน็ตและเทเลคอม ซึ่งเวลานี้ต่างก็วิ่งเข้าหาบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ทำสัญญาพัฒนาร่วมกันเป็นคู่ ๆ China Mobile วิ่งไปจับคู่กับรถยนต์ Audi / Baidu วิ่งเข้าหา BMW / Alibaba วิ่งไปเป็นพาร์ทเนอร์กับบริษัทผลิตรถยนต์ SAIC ของจีน ฯลฯ ซึ่งทุกคู่ต่างมองเห็นตรงว่า จีนมีโอกาสที่จะได้รับความสำเร็จในการทำรถยนต์ไร้คนขับมากกว่าในอดีตเมื่อครั้งที่เทคโนโลยีของจีนเริ่มต้นจากศูนย์แต่พยายามจะมีรถยนต์ของตัวเอง เพราะ

ตอนนั้นจีนต้องไปงอนง้อขอให้บริษัทรถยนต์ฝรั่งมาร่วมทุนเพื่อจะได้เทคโนโลยี แต่ถูกฝรั่งกีดกันยอมเปิดเผยเทคโนโลยีให้เงินในระดับหนึ่งเท่านั้น

“สิ่งที่เปลี่ยนในรอบ 10 ปีที่ผ่านมาคือ วันนี้บริษัทจีนมีเงินแล้ว จะไปซื้อตัววิศวกรเก่งขนาดไหนถึงยุโรปและอเมริกา ก็ทำได้ นี่คือจุดเริ่มต้นที่กำลังส่งผลดีให้กับเรา นอกจากนี้จีนยังมีผู้นำด้านไอทีระดับโลกอย่าง Baidu, Huawei, Alibaba ซึ่งต่างก็มุ่งหน้าไปสู่ทิศทางนี้ อำนาจของบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านอินเทอร์เน็ตเหล่านี้สร้างความได้เปรียบให้เงินในการสร้างรถยนต์ไร้คนขับ” Xu Jian หัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการของ AT Kerney กล่าว

ปี 2005 เป็นครั้งแรกที่ Google ส่งสัญญาณให้โลกรู้ว่า รถยนต์ในอนาคตจะเป็นการรวมเทคโนโลยีพื้นฐานด้านรถยนต์เข้ากับเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต โดย Google ได้ร่วมกับสถาบันปัญญาประดิษฐ์ของมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ออกแบบรถหุ่นยนต์คันแรกวิ่งได้ 40 ก.ม./ช.ม. และจากวันนั้นจนถึงวันนี้



เทคโนโลยีดังกล่าวก็ได้รับการต่อยอด
ขึ้นไปเป็นขั้น ๆ ทุกวันนี้มีรถจำนวนไม่
น้อยที่สามารถขับเคลื่อนไปข้างหน้าได้
ถอยหลังเข้าที่จอดได้โดยไม่ต้องมีคนขับ
Zhu Huarong ประธานบริษัทรถยนต์
Changan ซึ่งประสบความสำเร็จจาก
การทดลองให้รถยนต์ไร้คนขับวิ่ง 2000
ก.ม.จากฉงชิ่งถึงปักกิ่งบอกว่า...

“สำหรับผมรถไร้คนขับมีอนาคตกว่า
รถใช้พลังงานรูปแบบใหม่ เพราะอย่าง
น้อยผมก็เห็นมันมีพัฒนาการก้าวหน้า
ขึ้นเรื่อย ๆ พัฒนาการขั้นแรกปรากฏเป็น
จริงแล้ว ขั้นที่ 2 ไม่มีปัญหาต้องเกิดขึ้น
แน่นอนภายในปี 2017 หรือ 2018 ขั้นที่
3 มีความเป็นไปได้สูงที่จะเกิดในปี 2020
และขั้นที่สี่ในปี 2025”

อนึ่ง ลำดับขั้นความสามารถของ
รถยนต์ไร้คนขับ US Society of Au-
tomotive Engineers แบ่งไว้เป็น 5
ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 Driver Assistance ต้อง
มีคนขับคอยมอนิเตอร์ให้วิ่งตรงเลน เดิน
หน้า ถอยหลัง เข้าที่จอด แต่ระบบจะเร่ง
ความเร็วหรือลดความเร็วได้เอง

ขั้นที่ 2 Partial Automation กิ่ง ๆ
อัตโนมัติ ทั้งคนและระบบร่วมมือกันมาก
ขึ้น คนยังต้องช่วยมอนิเตอร์ แต่ระบบจะ
ขับได้เอง ควบคุมความเร็วได้เอง เบรค
ได้เอง ระบบจะหยุดทำงานทันทีที่คน
เข้าไปจัดการ

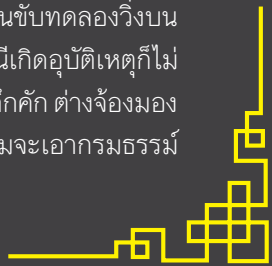
ขั้นที่ 3 Conditional Automation
ในบางเงื่อนไข บางสภาพถนน ระบบจะ
ทำงานเต็มประสิทธิภาพโดยไม่ต้องการ
คนช่วยเลย เช่น เมื่ออยู่บนถนนไฮเวย์

ขั้นที่ 4 High Automation ระบบ
จะทำงานเองในทุกสภาพถนน ยกเว้นเมื่อ
เจอภาวะอากาศแปรปรวนรุนแรง

ขั้นที่ 5 Full Automation ระบบ
ทำงานได้เองทุกอย่าง คนเพียงทำหน้าที่
ตั้งจุดหมายปลายทางและสตาร์ทระบบ
ให้ทำงานเท่านั้น



ทั้ง 5 ขั้นยังต้องใช้เวลาพัฒนาอีกอย่างต่ำ 20-30 ปี แต่คนจีนก็แทบจะทนรอ
ไม่ไหว เริ่มพูดถึงการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่จะติดตามมา เช่น ก.ม.จะรับรอง
ความปลอดภัยของรถไร้คนขับหรือไม่ ? หากเกิดอุบัติเหตุรถไร้คนขับชนคนตาย
ใครต้องรับผิดชอบ ? เจ้าของรถหรือบริษัทผู้ผลิต ? แต่ผู้รู้ส่วนใหญ่ในสังคมจีน
มองว่าปัญหาแก่ง.ม.แก้ไม่ยาก ยกตัวอย่าง Baidu ยังสามารถทำให้รัฐบาลท้องถิ่น
เมืองอู่ฮู่ มณฑลอันฮุยตกลงออกใบอนุญาต 5 ปีให้นำรถไร้คนขับทดลองวิ่งบน
ถนนบางสายหรือบางเขตของเมืองได้ เรื่องความรับผิดชอบกรณีเกิดอุบัติเหตุก็ไม่
น่าห่วงเช่นกัน เพราะขณะนี้ธุรกิจประกันภัยในจีนเริ่มไหวตัวกันคึกคัก ต่างจ้องมอง
โอกาสที่จะเข้ารับความเสี่ยงอยู่แล้ว ซึ่งกว่าจะถึงตอนนั้นก็พร้อมจะเอากรรมวิธี
รูปแบบใหม่ ๆ ออกมาเสนอขายโดยสังคมมีพิกต้องเป็นห่วง





ขนมไหว้พระจันทร์ 中秋月饼



ขนมไหว้พระจันทร์ ในภาษาจีนออกเสียงว่า “เยวี่ปิ่ง” 月饼 มีชื่อเรียกอีกว่า “หู่ปิ่ง” (ขนมจากต่างแดน) “กงปิ่ง” (ขนมในวัง) “เสี่ยวปิ่ง” (ขนมเล็กๆ) “เยวี่ถวาน” และ “ถวานเอวี่ยนปิ่ง” (ขนมกลมเกลียว) เป็นต้น

ขนมไหว้พระจันทร์เดิมเป็นของกินชนิดหนึ่งที่นิยมใช้ในเทศกาลไหว้พระจันทร์ ต่อมากลายเป็นของกำนัลที่ชาวบ้านใช้ส่งให้กันและกันในช่วงเทศกาลไหว้พระจันทร์ ในบันทึกท่องเที่ยวทะเลสาบซีหู กล่าวไว้ว่า ชาวบ้านใช้ขนมไหว้พระจันทร์ส่งเป็นของกำนัลซึ่งกันและกัน มีนัยว่าสามัคคีกลมเกลียว ต่อมาก่อยๆ กลายเป็นขนมประจำในเทศกาลไหว้พระจันทร์

จากหลักฐานบันทึกทางประวัติศาสตร์นั้น แรกเริ่มในสมัยราชวงศ์ฮั่นและซาง บริเวณแถบเจียงซีและเจ้อเจียงมีการรำลึกถึงปรมาจารย์เหวินจิ้ง ผู้คิดค้นวิธีการทำ

ขนมซึ่งมีเปลือกแป้งบาง แต่มีไส้หนาเรียกว่า“ไส้ซื่อปิ่ง” และถือเป็นต้นตำรับแรกเริ่มของขนมไหว้พระจันทร์สมัยราชวงศ์ฉินจางดูได้เดินทางไปสัมพันธไมตรีกับดินแดนตะวันตกและได้นำเมล็ดงา วอลนัทเข้ามาเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการทำขนมไหว้พระจันทร์ จึงได้มีขนมไหว้พระจันทร์ไส้วอลนัทเกิดขึ้น และเรียกขนมชนิดนี้ว่า “หุปิ่ง” สมัยราชวงศ์ถัง ชาวบ้านประกอบอาชีพเป็นช่างทำขนม ในสมัยนั้นนครฉางอาน (เมืองซีอาน) เริ่มมีร้านขายขนมเกิดขึ้น กล่าวกันว่า ในคืนวันไหว้พระจันทร์นั้น ในขณะที่พระเจ้าถังไท่จงและนางสนมหยางกุ้ยเฟยชมจันทร์และเสวยขนมไหว้พระจันทร์อยู่นั้น พระเจ้าถังไท่จงทรงตรัสว่าชื่อของขนมไหว้พระจันทร์ที่เรียกว่า “หุปิ่ง” นั้นไม่น่าฟัง สนมหยางกุ้ยเฟยกำลังงงยหน้าชมจันทร์อย่างเบิกบานใจอยู่นั้น ปากได้เอ่ยไปว่า “เยวี่ยปิ่ง” (ขนมพระจันทร์) ตั้งแต่นั้นมาชื่อนี้จึงเป็นที่แพร่หลายมาจนถึงทุกวันนี้ สมัยราชวงศ์ซ่งเหนือเหล่าเชื้อพระวงศ์ในราชสำนักชอบกินขนมชนิดหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายกันเรียกว่า “กงปิ่ง” (ขนมราชสำนักหรือขนมในวัง) ชาวบ้านเรียกกันทั่วไปว่า “เสี้ยวปิ่ง” หรือ “เยวี่ยถวน”

กวีเอกสมัยซ่งซุนงโปได้กล่าวถึงขนมที่รับประทานตอนนั้นว่า “ขนมชิ้นเล็กเหมือนเคี้ยวขนมไหว้พระจันทร์ข้างในนั้นไส้หวานกรอบเค็มมัน” มีเรื่องเล่ากันว่าสมัยโบราณนั้น กษัตริย์มีพิธีบวงสรวงพระอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ มีการเซ่นไหว้พระจันทร์ในฤดูใบไม้ร่วง ส่วนชาวบ้านเมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วงเดือนแปด ก็มีประเพณีการไหว้หรือบวงสรวงพระจันทร์เช่นกัน มีคำกล่าวที่ว่า



“คืนสิบห้าค่ำเดือนแปด ขนมไหว้พระจันทร์หอมและหวาน” สะท้อนให้เห็นถึงประเพณีการกินขนมไหว้พระจันทร์ในเมืองและชนบทในคืนสิบห้าค่ำเดือนแปด มีมาแต่ช้านานแล้ว เมื่อถึงสมัยราชวงศ์หมิง ขนมไหว้พระจันทร์ได้แพร่หลายกันมากในหมู่ชาวบ้านทั่วไป สมัยนั้นมีช่างทำขนมที่มีฝีมือเยี่ยมโดยได้นำภาพนิทานฉากเอ๋อเหินจันทร์ลงไปบนขนมไหว้พระจันทร์ทำให้ขนมไหว้พระจันทร์กลายเป็นขนมที่ขาดไม่ได้ในเทศกาลไหว้พระจันทร์ สมัยราชวงศ์ชิง มีการยกระดับฝีมือการทำขนมไหว้พระจันทร์ ชนิดของขนมไหว้พระจันทร์จึงเพิ่มมากขึ้นและมีจำหน่ายกันอย่างแพร่หลาย ในสมัยราชวงศ์ชิงมีนักกวีคนหนึ่งชื่อว่า เอวี่ยนจิ่งหลาน ได้เขียนบทกวีไว้บทหนึ่งชื่อว่า “บทล่านาขนมไหว้พระจันทร์” (หยงเยวี่ยปิ่งซื่อ) ซึ่งสะท้อน



ให้เห็นถึงความมั่งคั่งและความน่ารับประทานของขนมไหว้พระจันทร์

นอกจากนี้ยังมีกรกล่าวอีกว่า ขนมไหว้พระจันทร์เริ่มมีขึ้นในสมัยราชวงศ์ถัง เป็นอาหารที่กินเพื่อเฉลิมฉลองการชนะสงครามในกองทัพ สมัยพระเจ้าถังเกาจู่ขึ้นขุนศึกหลี่จี้ไปยกพลไปตีพวกชนเผ่าโหวงหนูแล้วได้รับชัยชนะกลับมาในวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนแปดพอดี ตอนนั้นพอดีมีพ่อค้าชาวทูร์พานได้ถวายขนมอย่างหนึ่งเพื่ออวยพรชัยชนะแต่ฮ่องแต่ราชวงศ์ถัง พระเจ้าถังเกาจู่หลี่เอวียนเมื่อได้รับขนมซึ่งบรรจุในกล่องที่สวยงามแล้วหยิบขนมกลม ๆ ออกมาทอดพระเนตร ทรงพระสรวลแล้วชี้ไปดวงจันทร์บนท้องฟ้าตรัสว่า “หยิบขนมต่างแดนนี้เชิญชวนจันทร์ร่วมกิน” เมื่อตรัสจบแล้วได้แบ่งขนมชนิดนี้ให้เหล่าขุนนางร่วมรับประทานด้วยกัน

ขนมไหว้พระจันทร์ถือเป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคี กลมเกลียว เป็นขนมที่ขาดเสียมิได้ในฤดูใบไม้ร่วง ในคืนไหว้พระจันทร์นั้น ผู้คนยังนิยมกินแตงโมหรือผลไม้ทรงกลมอื่นๆ อีกด้วยซึ่งมีอันมีนัยว่าอยู่กันอย่างกลมเกลียวและพร้อมหน้า รวมถึงมีนัยในการอวยพรให้คนในครอบครัวมีแต่ความสุขสมบูรณ์ มีชีวิตหอมหวาน มีสันติสุข

ขนมไหว้พระจันทร์มีได้หลากหลายมากชนิดเช่น ไข่โหวงยี้ง (ไข่เมล็ดพืชห้าชนิด) ไข่เม็ดบัว ไข่พุทรา ไข่ถั่วกวน ไข่ถั่วผสมชาเขียว เป็นต้นปัจจุบันมีการคิดค้นได้ต่างๆที่แปลกออกไปเช่น ไข่หมูแฮม ไข่สับปะรด ไข่กาดำ เป็นต้น ในประเทศไทยมีได้ทุเรียนซึ่งเป็นที่นิยมมาก



มาก นอกจากนี้ภายในไส้ต่าง ๆ เหล่านี้ยังได้ใส่ไข่แดงของไข่เค็มเข้าไปด้วย ส่วนใหญ่จะเป็นไข่แดงลูกเดียวหรือไข่แดงสองลูก รูปทรงที่เห็นบ่อยคือทรงกลม ทรงวงรี ทรงสี่เหลี่ยม แต่ที่นิยมทำกันส่วนใหญ่จะเป็นทรงกลมเสียมากกว่า เปลือกแป้งด้านบนจะมีการพิมพ์ลวดลายต่าง ๆ ทำให้ดูสวยงามและกรอบนุ่มน่ารับประทาน ราคาของขนมไหว้พระจันทร์ในบ้านเรา มีการขึ้นราคาทุกปีทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุดิบที่ใช้ ราคาในปีนี้อยู่กันระหว่าง 59 - 120 กว่าบาท ถ้าไม่ใช่หน้าเทศกาลไหว้พระจันทร์หารับประทานได้ยาก และมีทำกันไม่มากนัก การกินขนมไหว้พระจันทร์ในเทศกาลไหว้พระจันทร์นั้นมักกินไปพร้อม ๆ ด้มน้ำชาและชมดวงจันทร์ซึ่งเป็นคืนเต็มดวงที่สุกสว่าง ทำให้ได้บรรยากาศของการชมจันทร์จริง ๆ

เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านอวกาศมีการเดินทางไปสำรวจดวงจันทร์ จนทำให้ความเชื่อหรือการกราบไหว้พระจันทร์ลดน้อยลงไปที่ตาม แต่ขนมไหว้พระจันทร์ยังคงกลายเป็นขนมนิยมรับประทานกันเทศกาลไหว้พระจันทร์ และมีการพัฒนาได้และรสชาติให้อร่อยยิ่งขึ้น

ขนมไหว้พระจันทร์จึงเป็นสัญลักษณ์ของเทศกาลไหว้พระจันทร์และยังมีนัยถึงความกลมเกลียวสามัคคีและการอยู่กันพร้อมหน้า รูปทรงกลมๆ ในภาษาจีนออกเสียงว่า “เอวียน” มีความหมายอีกว่า “ถวนเอวียน” ซึ่งแปลว่า “สามัคคี” ซึ่งทำให้นึกไปถึงในปลายราชวงศ์หมิงที่ชาวฮั่นร่วมมือกันโค่นล้มมองโกลโดยนัดหมายกันด้วยการแอบใส่ข้อความไว้ในขนมไหว้พระจันทร์ จนสามารถทำการได้สำเร็จ





สี จิ้นผิง ประธานาธิบดีจีน

เยือนบังกลาเทศ และ เข้าร่วมการประชุม BRICS ที่รัฐกัว ประเทศอินเดีย

สำนักข่าวซินหวารายงานว่า ในเดือนตุลาคมที่ผ่านมา นายสี จิ้นผิง ประธานาธิบดีจีนได้เดินทางไปเยือนบังกลาเทศอย่างเป็นทางการ และร่วมการพบปะระหว่างผู้นำกลุ่มประเทศ BRICS ครั้งที่ 8 ที่รัฐกัว ประเทศอินเดีย หลังเสร็จสิ้นการเยือน นาย

หวัง อี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศจีนได้กล่าวถึงการเดินทางเยือนของประธานาธิบดีกับสื่อข่าว โดยกล่าวว่า ตลอดการเดินทางครั้งนี้ นายสี จิ้นผิงได้ร่วมกิจกรรมทวิภาคี และพหุภาคีมากมาย ได้พบปะกับผู้นำของหลายประเทศ ตลอดจนลงนามใน

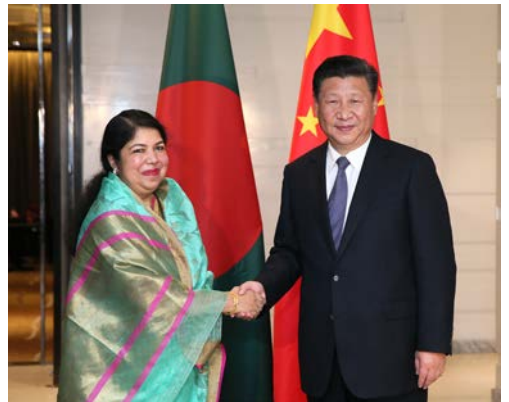
แถลงการณ์ร่วม ปฏิญญา และข้อตกลงความร่วมมือหลายฉบับ

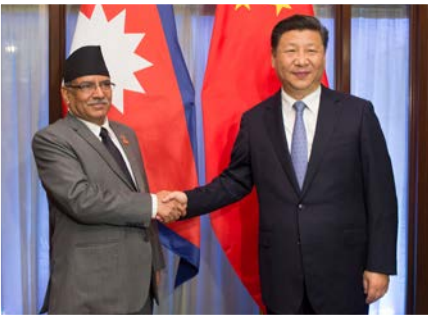
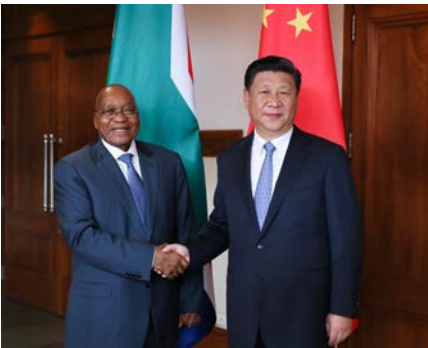
ทั้งนี้การเยือนบังกลาเทศของประธานาธิบดีจีน นับว่าเป็นการเยือนบังกลาเทศครั้งแรกของผู้นำจีนในรอบ 30 ปี นายสี จิ้นผิงมีการเจรจาแลกเปลี่ยน

เปลี่ยนกับบุคคลของรัฐบาล ฝ่ายนิติบัญญัติ และพรรคการเมือง เป็นต้น โดยได้ย้ำว่าทั้งสองฝ่ายต้องส่งเสริมความเชื่อถือทางการเมือง ขยายขอบเขตความร่วมมือที่เป็นประโยชน์ต่อกัน ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนภาคเอกชน ขณะเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายยังได้ประกาศแถลงการณ์ร่วม โดยยกความสัมพันธจีน-บังกลาเทศให้เป็นยุทธศาสตร์ความสัมพันธฉันท์หุ้นส่วน

หลังจากเยือนบังกลาเทศ ประธานาธิบดีจีนได้เข้าร่วมการประชุม BRICS โดยในปีนี้เป็นครบ 10 ปีแห่งการก่อตั้งกลไกความร่วมมือกลุ่มประเทศ BRICS ความร่วมมือ

ระหว่างกลุ่มประเทศ BRICS ได้ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง กลุ่มประเทศ BRICS เป็นกลุ่มประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ ได้แก่ รัสเซีย จีน อินเดีย บราซิล และแอฟริกาใต้ ที่มีจำนวนรวมประชากรเกือบครึ่งโลก และมีผลผลิตทางเศรษฐกิจรวมเกือบ 25% ของโลก การประชุมกันอย่างต่อเนื่องทำให้กลไกความร่วมมือมีการปรับปรุงให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และสร้างประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การบริการ การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา ตลอดจนขับเคลื่อนความสัมพันธระหว่างประเทศ การที่ประธานาธิบดีสี จิ้นผิงร่วมการพบปะระหว่างผู้นำกลุ่มประเทศ BRICS ที่





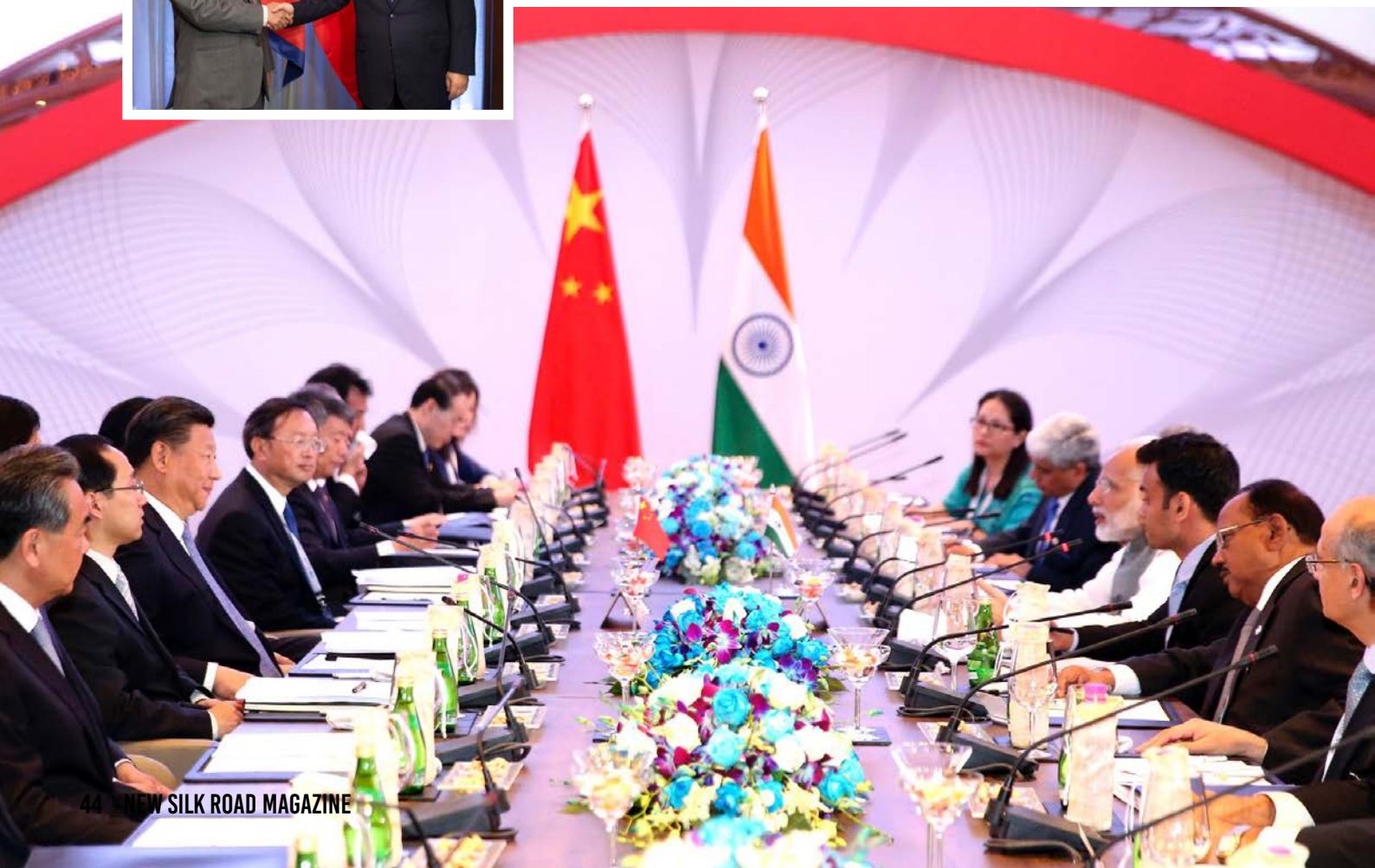
รัฐก้าวและกล่าวคำปราศรัยสำคัญ อภิปรายถึงจุดยืนของจีนในการขับเคลื่อนความร่วมมือกลุ่มBRICS เสนอแนวคิดของจีน รวบรวมข้อตกลงฝ่ายต่าง ๆ ซึ่งเป็นการชี้ทิศทางพัฒนาของกลุ่มBRICS เป็นที่ชื่นชมของผู้นำประเทศที่มาร่วมการประชุม นายสี จิ้นผิงยังประกาศว่า จีนในฐานะประเทศประธานหมุนเวียนของกลุ่มBRICS จะจัดการพบปะระหว่างผู้นำกลุ่มประเทศBRICSครั้งที่ 9 ที่เมืองเซี่ยเหมิน มณฑลฝูเจี้ยน

ทั้งนี้ประธานาธิบดีจีน สี จิ้นผิง ประกาศในวันสุดท้ายของการประชุมกลุ่มเศรษฐกิจ BRICS ที่ว่า ทางผู้นำจีนย้ำ ปักกิ่งยังคงสนับสนุนชาติสมาชิกทั้งหมดอย่างไม่เปลี่ยนแปลงถึงแม้ว่าสถานการณ์

เศรษฐกิจโลกยังผันผวน ภายหลังจากการประชุม ผู้นำกลุ่ม 5 ชาติสมาชิกได้ตกลงที่จะจัดตั้งสถาบันการจัดเรตติ้งแห่งใหม่ของโลกขึ้นมา และรวมไปถึงการเพิ่มบทบาทของประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ให้มากขึ้น รวมไปถึงให้ความสำคัญจากภัยก่อการร้าย

นอกจากนี้ผู้นำจีนประกาศที่จะเพิ่มความใกล้ชิดทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับอินเดียและรัสเซีย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนการปักกิ่งสำหรับพันธมิตรทางการค้าร่วมในระดับโลก

ด้านนายกรัฐมนตรีอินเดีย นเรนทรา โมดี ซึ่งเป็นเจ้าภาพได้ประกาศว่า จีนและอินเดียมีภาระในการทำให้โลกในศตวรรษที่ 21 เป็น "ศตวรรษแห่งเอเชีย"





ดราม่าในนิทาน

“ลุงโง่ย้ายภูเขา”

มีนิทานเรื่องหนึ่งที่ผู้คนมักเอาไว้ เป็นคติสอนใจเรื่องความพยายาม

นิทานเล่าว่า บนแผ่นดินมีภูเขา ไร่ทั้ง และภูเขาขวางอู แนวเขายาว 7 ร้อยลี้ มีความสูงกว่าหกพันฟุต เดิมตั้ง อยู่ทางใต้ของมณฑลจี๋โจว ด้านเหนือ ของแม่น้ำเหลือง

ที่ตีนเขาด้านเหนือมีลูกคนหนึ่งชื่อ ลุงโง่ อายุเกือบ 90 มีบ้านหันหน้า เข้าหาภูเขา

ลุงโง่รู้สึกว่าภูเขที่ตั้งอยู่ทางเหนือ นี้มันช่างทำชีวิตยากเย็น จะเดินทางที่ ก็ต้องอ้อม จึงเรียกคนในครอบครัวมา ปรึกษากันว่า “พวกเรามาพยายามขุด ทางผ่านเขากัน ให้มันทะลุไปด้านใต้ ของมณฑลลอวีโจวไปให้ถึงทางใต้ของ แม่น้ำอันสุ่ย จะดีมั๊ย?” คนในบ้าน ต่างสนับสนุน แต่เมียลุงโง่เกิดสงสัย

จึงถามว่า “อาศัยเรียวแรงพ่อ ขนาด เนินดินเล็กๆยังไม่รู้จะขุดให้เรียบได้ ยังไง แล้วจะขุดภูเขาใหญ่สองลูกนี้ อย่งไรกัน? คิดดูสิว่าดินกับก้อนหิน ที่ขุดออกมาจะเอาไปกองทิ้งที่ไหน?”

ทุกคนปรึกษากันแล้วสรุปได้ว่า “ก็ เอาไปทิ้งไว้ข้างทะเลป๋อไห่ ที่อยู่ทาง ด้านเหนือของแถบอินถู่”

ดังนั้นเองลุงโง่จึงนำลูกๆหลานๆ ที่มีเรียวแรงแบกหามอุปกรณ์ขึ้นเขา ขุดดินขุดหิน ขุดเสร็จก็ใช้ชะลอมขน ดินหินไปทิ้งที่ชายทะเลป๋อไห่ที่ว่า

เพื่อนบ้านที่เป็นหญิงม่าย มีลูกคน หนึ่งอายุแค่ 7-8 ขวบ เด็กน้อยเห็น ลุงโง่และลูกหลานช่วยกันขุดภูเขา ก็ เข้ามาช่วยขุดช่วยขนด้วย ผ่านร้อน หนาวไปฤดูหนึ่ง ถึงขนดินหินไปกลับ ได้รอบหนึ่ง

ที่ริมคั้งน้ำมีผู้เฒ่าคนหนึ่งชื่อว่า เฒ่าฉลาดนั่งหัวเราะเยาะลุงโง่ ปราม ลุงโง่ว่า “แกนี่โคตรจะไม่ฉลาดเอาซะ เลย! แก่ปุ่นนี้แล้ว จะเหลือแรงเหลือ เวลาในชีวิตไปเด็ดหญ้าบนภูเขา ยัง ต้องคิดหนัก นี้อุตสาห์ลากสังขารมา หอบหินดินทรายคิดว่าจะทำอะไร ได้?” ลุงโง่ถอนหายใจแล้วตอบกลับ “แกนี่มันช่างเรียนรู้อย่างจริงจัง ลูี้เด็ก 7-8 ขวบยังไม่ได้ ถึงฆ่าตายไป ก็ยัง มีลูกข้าขุดต่อ ไหนจะหลานข้า ลูกของ หลานข้า แล้วก็ลูกของลูกของหลาน ต่อเรื่อยไปไม่มีวันสิ้นสุด เมื่อภูเขา มัน ไม่สูงชัน ซักวันมันก็ต้องเรียบเป็นทาง จนได้ไม่ใช่หรือ?” ลุงฉลาดริมตลิ่งก็ นิ่งอึ้ง พุดไม่ออก

เทพแห่งภูเขาได้ยินเรื่องนี้เข้า ก็กลัวว่าถ้าพวกลุงโง่ขุดไปเรื่อยๆจะ



เดือดร้อนที่อาศัยของตัว จึงรายงานเรื่องนี้แก่สวรรค์ เทพเจ้าสะเทือนใจในความพยายามอันแน่วแน่ จึงสั่งให้ลูกน้องของตนแบกภูเขาทั้งสองแยกออกจากกัน จากนั้นมาจึงปรากฏเป็นทางเดินระหว่างภูเขาทั้งสองลูก ทะลุผ่านตั้งแต่ตอนใต้ของจีโจว ยาวไปจรดตอนใต้ของแม่น้ำอันสุ่ย

แล้วก็จบนิทานเรื่องนี้โดยสมบูรณ์ นิทานเรื่องนี้จารึกไว้ในคัมภีร์ของเสี่ยจื่อ นักปรัชญาเต๋าสมัยราชวงศ์โจว เป็นนิทานปรัชญาสายเต๋าเมื่อสองพันกว่าปีที่แล้ว

สภาพภูมิประเทศที่ปรากฏในนิทานอ้างอิงสถานที่จริงในยุคโบราณ เป็นคำอธิบายภูมิศาสตร์แบบพื้นบ้านไปด้วยในตัว

ปัจจุบันมีคนเล่าเรื่องลู่โง่ย้ายภูเขาหลายล้านวน บ้างตัดข้อมูลเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ไปให้สิ้นกระชับ บ้างก็ตัดตอนท้ายช่วงเทพเจ้าสะเทือนใจช่วยย้ายภูเขาออกไป ให้เหลือแค่เรื่องราวที่ตรงกับคติสอนใจที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น”

ที่จริงก็ไม่แปลกนักที่เรื่องราวจบลงด้วยเรื่องเล่าเชิงอภินิหารจินตนาการ เพราะเป็นสไตล์นิทานปราชญ์เต๋ายุคสองพันปีที่แล้ว

อีกด้านก็เข้าใจได้ว่า ตัดไปดีกว่า เพราะที่ใช้สอนคนยุคปัจจุบัน หลีกเลียงตรรกะมงายไว้เป็นดี เพราะบางคนเห็นมีอภินิหารปนก็จะพาปฏิเสธคติสอนใจของทั้งเรื่อง หรืออาจกลายเป็นสอนให้คนหวัง

พึ่งทางลัดคักดีลิทธิ

โดยเฉพาะเงินรุ่นใหม่ที่ปกครองโดยพรรคคอมมิวนิสต์ ที่ขนาดหนึ่งฝี หรือรายการดูหมอดูดวง ยังไม่อนุญาตให้เผยแพร่ออกสื่อ อภินิหารตอนท้ายจึงมักถูกตัดออก

แต่ขนาดเหมาเจ๋อตงยังเคยใช้นิทานเรื่องนี้ ฉับบรมอภินิหารประกอบการปราศรัย

เมื่อครั้งที่พรรคคอมมิวนิสต์โลกจะยึดประเทศจีนได้สำเร็จในอีกไม่กี่เดือน เหมาเจ๋อตง ปลุกเร้าหมู่มวลชนว่า

“ลู่โง่ได้ตอบความคิดผิดๆของเหล่าฉลาดให้ตกไปอย่างไมโลเล่ ชูภูเขาต่อไป ไม่มีหยุด จนเทพเจ้าต้องสะเทือนใจ ส่งลูกน้องลงมาบนโลกเพื่อย้ายภูเขาทั้งสอง...”



(ภูเขาสองลูกใหญ่อุปมาเป็นอเมริกา กับ เชียงไคเช็ก หรือไม่กี่จักรพรรดินิยมกับ คักดินานิยม)

“พวกเราที่ต้องยืนหยัดต่อไปไม่หยุด พวกเราทำให้เทพเจ้าสะเทือนใจได้เหมือนกัน เทพเจ้านี้ไม่ใช่ใครที่ไหน เทพเจ้าก็คือประชาชนชาวจีน ประชาชนชาวจีนทั้งหลายจะลุกขึ้นมาขุดเขาทั้งสองลูก แล้วจะมีอะไรที่ขุดจนราบเรียบไม่ได้เล่า!”

เหมาเจ๋อตง ทำให้อภินิหารตอนท้าย กลายเป็นความเป็นจริงที่สัมผัสได้ ไม่เพื่อฝัน

ที่จริงเรื่องลุงโง่ย้ายภูเขาก็ก็น่าสนใจ นิทานอุปมาอุปมัย เพราะบนโลกนี้ก็ยังมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริง แต่เป็นที่ยินดี

ลุงอินเตียท่านนี้ชื่อดาสรราช แมนจิ อาศัยอยู่ในแคว้นมคธ รัฐพิหาร

ทุกวันที่ลุงแมนจิออกไปรับจ้าง เมียลุงแมนจิต้องขึ้นเขาไปหาน้ำหาอาหาร โชคไม่ดีที่วันหนึ่งเมียลุงแมนจิดกเขากระดูกข้อเท้าหัก รักษาได้แค่ตามมีตามเกิด จะไปหาหมอที่ก็ไกล ต้องอ้อมเขาไป จึงเป็นแรงขับดันให้ลุงแมนจิตัดสินใจ ขุดภูเขาสร้างทาง

ลุงแมนจิขายแพะที่มีอยู่ไม่กี่ตัวไปซื้อค้อน ช้อนสิ่ว แล้วเริ่มขุดภูเขา

แม้ภรรยาลุงจะเสียชีวิตไปตั้งแต่ 10 ปี แรกที่ลุงขุดภูเขา แต่ลุงแกก็ยังขุดต่อไป จนชาวบ้านที่เคยหัวเราะเยาะเริ่มสะเทือนใจออกทูนออกแรงช่วยแกบ้าง

อย่างไรก็ดีแกเป็นคนขุดหลัก ๆ อยู่คนเดียวตลอดมา เมื่อเวลาผ่านไปรวม 22 ปี เส้นทางนี้ก็สำเร็จ แม้เส้นทางที่แกขุดจะยาวเพียง 110 เมตร แต่ช่วยให้ระยะทางไปเมืองใหญ่ที่มีหมอและโรงพยาบาลที่เดิมต้องอ้อมถึง 73 กิโลเมตร เหลือระยะทางแค่กิโลเมตรเดียวเท่านั้น

คำปราศรัยของเหมาฯ และเรื่องราวลุงแมนจิทำให้รู้ว่า อภินิหารจากเทพเจ้าไม่เคยมี แต่ปาฏิหาริย์จากการประกาศความตั้งใจจริงสามารถปรากฏขึ้นได้ในรูปแบบอื่น

และที่จริงลุงโง่ก็ได้โง่ ไม่ได้ปมปาม ลุงโง่แก่ก็ปรึกษาหารือคนในบ้าน แต่ลุงโง่แค่เริ่มต้นแก้ปัญหาด้วยความเรียบง่าย ตรงไปตรงมา

คนจำนวนไม่น้อยจะเริ่มต้นทำอะไรรด้วยการถามหาทางลัดหรือทางที่ง่ายที่สุด ที่ฉลาดสุดแต่กลับวุ่นวายมากขึ้น เช่นจะเรียนภาษาจีน แล้วเริ่มต้นด้วยชุดความคิดตั้งแต่ก่อนเริ่มเรียนที่ว่า “ภาษาจีนมัน

ยากและจำเยอะ...มีทางลัดในการเรียน การจำได้เร็ว ๆ มั้ย?”

คนเสนอหลักวิธีเรียนลัดมีมากมาย แต่สุดท้ายวิธีเรียนที่ดีที่สุดก็คือกระโจนลงไปเรียนแล้วหาทางลัดเอาระหว่างนั้น ไม่ใช่ นั่งตั้งคำถามแล้วไม่เริ่มเรียนหรือ โฟกัสกับสิ่งที่อยู่ต่อหน้าซอกที่

หลายต่อหลายครั้งทางลัดที่สุดของชีวิตก็คือความเรียบง่ายและความพยายามต่อเนื่องไม่หยุด... Just do it!

นิทานเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ดราม่าในเรื่อง อภินิหาร แต่ยังมีประเด็นเรื่อง “รักษัโลก”

มีนักประพันธ์กลอนหญิงชาวจีนท่านหนึ่งชื่อซิมู่หยง เคยกล่าวว่ายากให้เอาเรื่องลุงโง่ย้ายภูเขาออกจากแบบเรียนของเด็กจีน เพราะในสายตาเธอเห็นว่าเรื่องลุงโง่ย้ายภูเขาออกจะน่ากลัวและหลอโหดเกินไปสำหรับเด็ก เพราะมันแฝงไว้ซึ่งจิตใจที่ทำให้ภูเขาราบเรียบโดยม้ตายไปก็ขออาศัยลูกหลานเหลนลื้อทำต่อเนื่องไม่มีหยุด ไม่ราบไม่เลิก “เพราะบางครั้งเราต้องเรียนรู้ที่จะยอมให้กับโลกและธรรมชาติบ้าง”

ที่จริงก็เป็นประเด็นที่น่าสนใจไม่ใช่น้อย เพราะนอกจากเขาที่ราบเรียบเตียนโล่ง ดินที่ลุงโง่เอาไปถมทะเลบ่อให้อาจกลายเป็นวิกฤตติสิ่งแวดล้อมของชาวบ้านริมทะเล

เอ...ถ้าอย่างนั้นจะเปลี่ยนแบบเรียนของนิทานเรื่องนี้เป็น “ลุงโง่ปลูกป่า” ก็ไม่เลว

“ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ โพลี ภูเก็ย์ ฉบับวันที่ 19 มิถุนายน 2559”



ร่มจับ

ความงดงาม ที่แฝงประวัติศาสตร์ กว่า 3,000 ปี

ยามเมื่อฝนตก หรือแสงแดดร้อนแรง เป็นเรื่องธรรมดาที่จะได้เห็นคนถือ “ร่ม” หลากรูปแบบหลายสีล้นเดินสวนกันไปมาบนท้องถนน ภาพเหล่านี้สามารถพบเห็นได้ทุกสถานที่ทั่วโลก เพราะร่มเป็นหนึ่งในอุปกรณ์พื้นฐานที่ทุกคนต้องมีติดบ้าน แต่กว่าจะกลายมาเป็นร่มที่เห็นกันในปัจจุบัน เจ้าสิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้ ต้องผ่านประวัติศาสตร์แบบไม่ธรรมดาอย่างยาวนานจากการสืบค้นโดยอิงหลักฐานทางประวัติศาสตร์เชื่อกันว่า “ร่มที่เก่าแก่ที่สุด” ถือกำเนิดขึ้นในประเทศจีน

เมื่อราว 3,000 ปีก่อน เพื่อใช้ในการป้องกันสายฝน และแสงอาทิตย์ โดยหลักฐานสำคัญที่สุดคือ การปรากฏของร่มบนรถม้าของจักรพรรดิฉินในสมัยราชวงศ์ฉิน และมีการค้นพบร่มในสุสานของจักรพรรดิผู้ก่อตั้งราชวงศ์ฉิน ราว 221-207 ก่อนคริสกาล

นักประวัติศาสตร์เชื่อว่า ผู้ที่คิดค้นร่มขึ้นมาคนแรกเป็นชาวจีน นามว่า “ลูแบน” นักประดิษฐ์เครื่องจักรก่อสร้าง และงานหัตถกรรมผู้ยิ่งใหญ่ จนได้รับการขนานนามว่าเป็น “ผู้ก่อตั้งช่างไม้” เดิมที ลูแบน สร้างร่มขึ้น





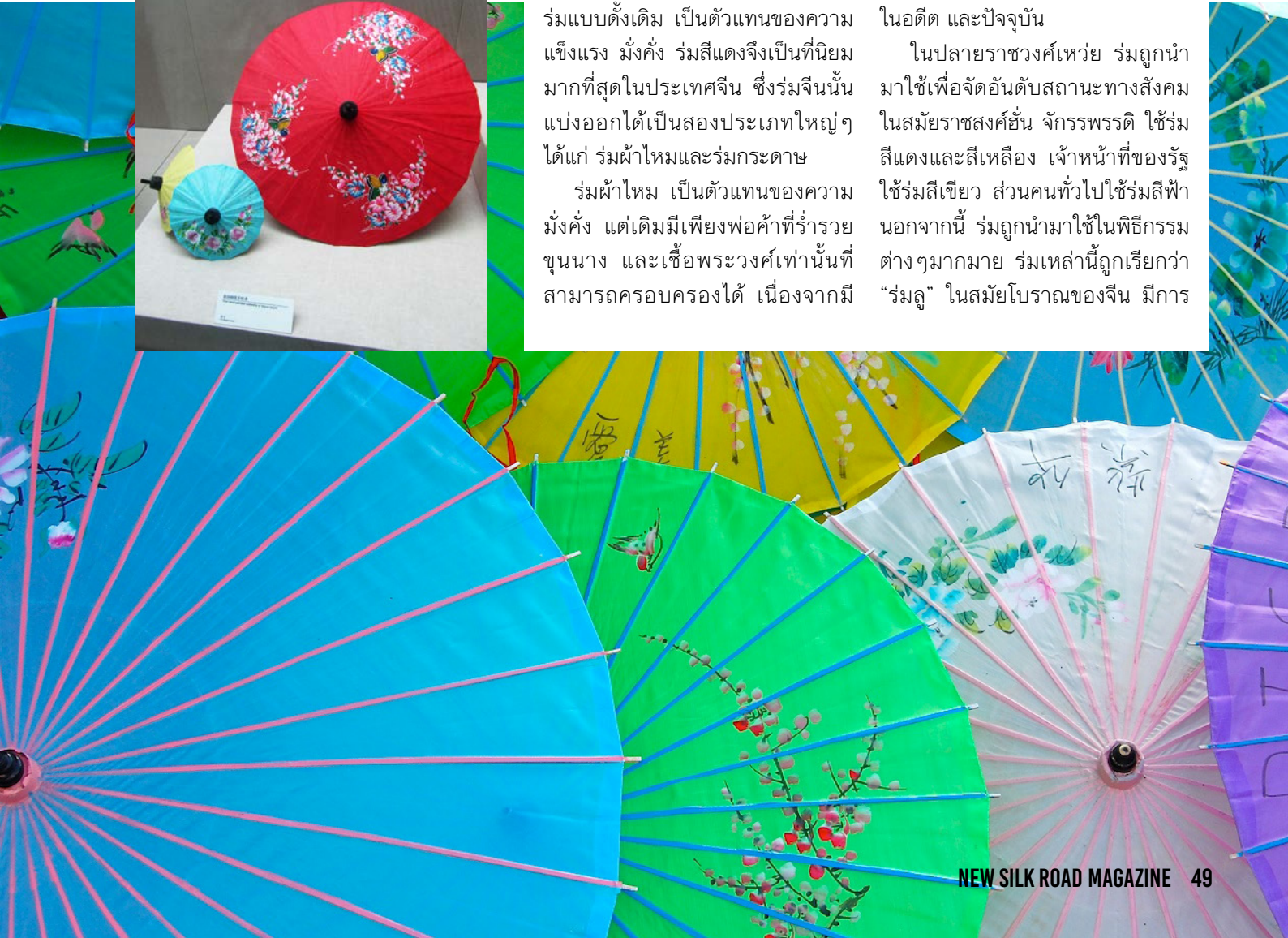
เพื่อช่วยป้องกันสายฝนให้กับภรรยาที่
ต้องคอยนำอาหารมาส่งให้เมื่อออกไป
ทำงานนอกบ้าน เขาได้รับแรงบันดาลใจ
จากเด็กที่นำใบบัวมาใช้ทำบังฝน
แล้วนำมาสร้างกรอบจากไม้ที่ยืดหยุ่น
คลุมด้วยผ้า โดยมีต้นแบบจากศาลา
ข้างทาง รูปทรงแบบดั้งเดิมสุดคลาสสิก
นี้ ยังคงนำมาใช้เป็นพื้นฐานของร่ม
จนถึงปัจจุบัน ร่มในช่วงแรกไม่สามารถ
พับเก็บได้ ส่วนร่มแบบที่พับเก็บได้นั้น
ถูกคิดค้นขึ้นภายหลัง ในช่วงราชวงศ์
ชู่ยก๊ก ราว 1,700 ปี ก่อน

ร่มของประเทศจีน ไม่เพียงแต่
งดงาม แต่ทุกส่วนประกอบของร่ม ยัง
แฝงวัฒนธรรมต่างๆของประเทศจีน
เอาไว้อย่างสมบูรณ์ กรอบไม้ไผ่ เป็น
สัญลักษณ์ของอายุที่ยืนยาว รูปทรง
กลมหมายถึงความสุข และการร่วม
ชุมนุมพบปะกันของชาวจีน สีแดง ของ
ร่มแบบดั้งเดิม เป็นตัวแทนของความ
แข็งแรง มั่งคั่ง ร่มสีแดงจึงเป็นที่นิยม
มากที่สุดในประเทศจีน ซึ่งร่มจีนนั้น
แบ่งออกได้เป็นสองประเภทใหญ่ๆ
ได้แก่ ร่มผ้าไหมและร่มกระดาษ

ร่มผ้าไหม เป็นตัวแทนของความ
มั่งคั่ง แต่เดิมมีเพียงพ่อค้าที่ร่ำรวย
ขุนนาง และเชื้อพระวงศ์เท่านั้นที่
สามารถครอบครองได้ เนื่องจากมี

ราคาแพง งดงาม แต่ยากในการเก็บ
รักษา พวกมันค่อยๆถูกบรรจงสร้าง
อย่างงดงาม โครงร่มทำจากเปลือก
หม่อน หรือไม้ไผ่ที่มีอายุไม่ต่ำกว่าห้า
ปี ที่มีความแข็งแรงยืดหยุ่น ที่นำมา
จากตอนเหนือของมณฑลฟูเจี้ยน แล้ว
ทำการเคลือบด้วยน้ำยากันแมลง
จากนั้นศิลปินชาวจีนจะบรรจงวาด
ลวดลายอันวิจิตรงดงามแตกต่างกันลง
บนร่มแต่ละคัน ร่มแต่ละคันจะต้อง
ผ่านขั้นตอนการทำอย่างละเอียดกว่า
80 กระบวนการ จึงจะถือว่าเสร็จ
สมบูรณ์ หลังจากเวลาผ่านไปถึงสมัย
ราชวงศ์หมิง จึงได้เริ่มอนุญาตให้คน
ทั่วไปสามารถครอบครองร่มผ้าไหม
ได้ โดยร่มผ้าไหมที่ขึ้นชื่อ ได้รับความ
นิยมมากที่สุด ถูกผลิตขึ้นที่มณฑลหาง
โจว กระทั่งกลายมาเป็นของที่ระลึกที่
ขึ้นชื่ออย่างมากสำหรับนักท่องเที่ยวทั้ง
ในอดีต และปัจจุบัน

ในปลายราชวงศ์เหว่ย ร่มถูกนำ
มาใช้เพื่อจัดอันดับสถานะทางสังคม
ในสมัยราชวงศ์ฮั่น จักรพรรดิ ใช้ร่ม
สีแดงและสีเหลือง เจ้าหน้าที่ของรัฐ
ใช้ร่มสีเขียว ส่วนคนทั่วไปใช้ร่มสีฟ้า
นอกจากนี้ ร่มถูกนำมาใช้ในพิธีกรรม
ต่างๆมากมาย ร่มเหล่านี้ถูกเรียกว่า
“ร่มลู” ในสมัยโบราณของจีน มีการ





นัก ในสมัยราชวงศ์ถัง ร่มได้รับความนิยม นิยมไปทั่วประเทศจีน และประเทศใน ทวีปเอเชียโดยรอบ รวมไปถึงเปอร์เซีย และประเทศตะวันตกผ่านการค้าของ เส้นทางสายไหม ในเวลานั้น ร่มจีน ถูกเรียกว่า “ร่มถัง” กระจ่างเหมาะ กับ เป็นช่วงที่ทวีปยุโรปได้ผ่านพ้นจากยุค มืด และเกิดกระแสความกระตือรือร้น ในด้านแฟชั่นจากดินแดนที่ห่างไกล ร่มจากประเทศจีน จึงได้กลายเป็น แฟชั่นประจำตัวของสังคมหญิงชั้นสูง ในประเทศอิตาลี ฝรั่งเศส และอังกฤษ ก่อนที่ร่มจะค่อยๆพัฒนาจนกลายเป็น อุปกรณ์มาตรฐานที่ใช้กันทั่วไปทั่วโลก ต่อมา

ใช้ร่มเพื่อปิดเป่าปีศาจ และเสริมสุข ภาพที่ดีของเด็กๆ ร่มยังมักถูกนำมา ใช้ประกอบพิธีแต่งงาน ร่มกระดาษสี แดงถูกนำมาใช้เพื่อป้องกันเจ้าสาวจาก ความชั่วร้าย ในบางพื้นที่ของจีน ร่ม เป็นสัญลักษณ์ของสวรรค์ และเทพเจ้า แห่งดวงอาทิตย์ ในมณฑลหูหนาน การ เต้นรำของชาวเข่าพร้อมกับร่ม แสดง ให้เห็นถึงการเคารพบูชาสวรรค์ และ ร่มยังถูกนำมาใช้ในศิลปะการแสดง ผาดโผน เพื่อสร้างสมดุลขณะที่ทำการ เดินได้เส้นลวดกลางอากาศ

ร่มกระดาษ ปรากฏขึ้นครั้งแรกราว ศตวรรษที่ 1 พร้อมกับได้รับความนิยม อย่างรวดเร็วในกลุ่มของผู้หญิงที่มี ฐานะร่ำรวยในประเทศจีน ด้วยราคาที่ถูกกว่าร่มผ้าไหม น้ำหนักที่เบา แต่แข็งแรง สามารถใช้ในการปกป้องผิวจาก แสงแดดและฝน ด้วยเส้นใยเนื้อเยื่อ ของกระดาษที่มีความบางจนเกือบ โปร่งใส ที่ถูกทาน้ำมันไล่ฝนลงบนผิว กระดาษ ทำให้ร่ม กลายมาเป็นส่วน หนึ่งของแฟชั่นเครื่องแต่งกายที่ขาด ไม่ได้ของผู้หญิง หลังจากนั้นไม่นาน

แม้ว่าในปัจจุบัน ร่มทันสมัยที่ถูก สร้างด้วยพลาสติก และอื่นๆ ได้กลาย มาเป็นมาตรฐานของร่ม แต่ร่มจีน โบราณก็ยังคงได้รับความนิยมอย่าง มากจากทั่วโลก ฐานการผลิตร่มแบบ ดั้งเดิมใน มณฑลฝูเจี้ยน หูหนาน และ หางโจว ยังคงมีการผลิตร่มโบราณที่ ละเอียดอ่อน รูปแบบที่สดใส สวยงาม ทนทาน เปี่ยมด้วยคุณภาพ และแฝง วัฒนธรรมของประเทศจีนนับล้าน คันออกมาวางจำหน่ายในแต่ละปี ใน ปัจจุบัน ร่มกว่า 30% ของโลก ไม่ว่าจะ เป็นร่มชายหาด ร่มพับ ร่มแฟชั่น หรือร่มแต่งงาน ก็ยังคงถูกผลิตขึ้นใน ประเทศจีนเช่นเดิม





China's Cyber Celebrity Industry

เส้นทางสู่ความเป็นดาราทางจอเงินหรือจอแก้วไม่ว่ายุคไหน ๆ มักเป็นเส้นทางที่เหน็ดเหนื่อยและยาวไกล ต้องใช้ทั้งความสามารถส่วนตัวบวกกับโชคที่เข้าข้าง แต่ก็ยังมีเพียงไม่กี่คนที่ไปได้ถึงฝั่งฝัน ผิดกับคนในยุคอินเทอร์เน็ต แค่บั่งอยู่นำจอคอมพิวเตอร์ เปิดเครื่อง เปิดกล้องวิดีโอ เปิดไมโครโฟน ส่งยิ้มแล้วพูดจ้อขยี้แจ้ว ถ้าร้องเพลงต้นรำได้ ด้วยก็ยิ่งดี เอาทั้งหมดนี้ส่งขึ้นเว็บให้มันว่อนไปในโลกไซเบอร์ ถ้าปะเหมาะเคราะห์ดีก็โดนใจคนเป็นแสน ๆ ล้าน ๆ โอกาสที่จะดังตามแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวมีให้เห็นได้เสมอ

ดาราแจ้งเกิดตามหน้าจอบทคอม-พิวเตอร์กำลังเป็นที่นิยมในประเทศจีน มีชื่อเรียกกันไปต่าง ๆ.. net idol บ้าง online star บ้าง ล่ำสุดอาศัยเทคโนโลยีใหม่เอี่ยมเข้าช่วยก็เกิดศัพท์ใหม่ live streaming celebrity ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นรายการออกสดไหลไปเรื่อย ๆ เหมือนกับสายน้ำ ไม่ต้องดาวน์โหลด รายการจะไหลออกมาเองเหมือนเราฟังวิทยุหรือดูทีวี แต่จะเรียกยังไงจุดเริ่มต้นมักจะคล้ายกัน มีแต่กระบวนการฟุ่มเฟือยขึ้นมาเป็นดาราที่

เปลี่ยนไป จุดมุ่งหมายเปลี่ยนไป ความรวยและความดังก็เปลี่ยนไปจนทุกวันนี้ เกือบจะแยกไม่ออกแล้วระหว่างดาราจอเงินจอแก้วกับดารานินเตอร์เน็ต

Net idol ยุคแรก ๆ ทำกันง่าย ๆ โดยคน ๆ เดียว ส่วนใหญ่เป็นหญิงสาวที่ชอบเล่นเกมออนไลน์ หรือใช้เวลาส่วนใหญ่ขลุกอยู่กับสื่อออนไลน์ในโทรศัพท์มือถือ จนวันหนึ่งตัวเองเกิดแรงบันดาลใจอยากเป็นผู้ผลิตเนื้อหาส่งไปให้คนอื่นดูบ้าง แล้วยิ่งก็ลงมือทำโดยใช้ห้องนอนหรือห้องนั่งเล่นในบ้านตัวเองเป็นสตูดิโอ

ใช้ไอเดียสร้างสรรค์แปลก ๆ ทำรายการที่มีเอกลักษณ์ของตัวเอง เกือบทั้งหมดเป็นรายการตลกไปกษาไม่มีแก่นสาระ มุ่งเพื่อความบันเทิงเป็นหลัก รายการที่มีสาระก็มีบ้างแต่น้อย เช่น ดูโหร วิเคราะห์ตลาดหุ้น ฯลฯ รายการพวกนี้ส่วนใหญ่โฮสต์จะเป็นผู้ชาย แต่ไม่ว่าเนื้อหาจะเป็นอะไร สิ่งที่ขาดไม่ได้คือกลเม็ดเด็ดพรายที่ต้องดึงออกมาให้คนดูติดใจ คอยหยอดมุกตลก ๆ ให้คนดูหัวเราะแล้วติดตามดูต่อไปเรื่อย ๆ

net idol ที่คนจีนรู้จักดีที่สุดในช่วง 1-2 ปีนี้คือ Papi Jiang (29) กับ Xia Keke (22) เป็นแบบฉบับของหญิงสาว หน้าตาเซ็กซี่ ตาโต คางแหลม ใส่เสื้อผ้าฟุ้งเฟ้อเปลี่ยนแบบไปทุกวัน รูปแบบรายการก็แค่แกล้งทำตัวให้ดูตลก พูดเหน็บแนมผู้คนในสังคมเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปตามเรื่อง บางครั้งถูกร้องเรียน (จากผู้ไม่หวังดี) ว่าพูดไร้สาระ พูดคำหยาบ ถูกกระทรวงสื่อมวลชนเตือนมาแล้ว เสียด้วยซ้ำ แต่หน้าจอกของพวกเขา ยังมีสติ๊กเกอร์ช่อดอกไม้ คำพูดให้กำลังใจต่าง ๆ ปลิวว่อน เงินทองของขวัญจับต้องได้ที่แฟนส่งไปก้านล็กมีบ้าง

Net idol โตเร็วแต่ก็ดับเร็ว มีดาวดวงใหม่เกิดขึ้นแทนที่อยู่เรื่อย ๆ Xia Keke ยอมรับว่า “อายุของอาชีพนี้อยู่ที่การพยายามปรับปรุงตัวให้ผู้ชมไม่เบื่ออย่างเดียวนั่น” เธอต้องเดาใจผู้ชมว่าชอบอะไร แล้วเกาะติดสิ่งนั้นทำสิ่งนั้นให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ เวลาว่างเธอจึงต้องไปเรียนร้องเรียนเต้น เรียน cosplay เอามาใช้เลือกเสื้อผ้าหน้าผมให้เหมาะกับบุคลิกและกลมกลืนกับฉาก

Net idol ของจีนมีโอกาสดีกว่าคนชาติอื่น เพราะจีนมีโซเชียลมีเดียที่กระจายไปทั่วทุกซอกทุกมุม มีเว็บไซต์มากมายให้นักแสดงสมัครเล่นใช้เป็นที่



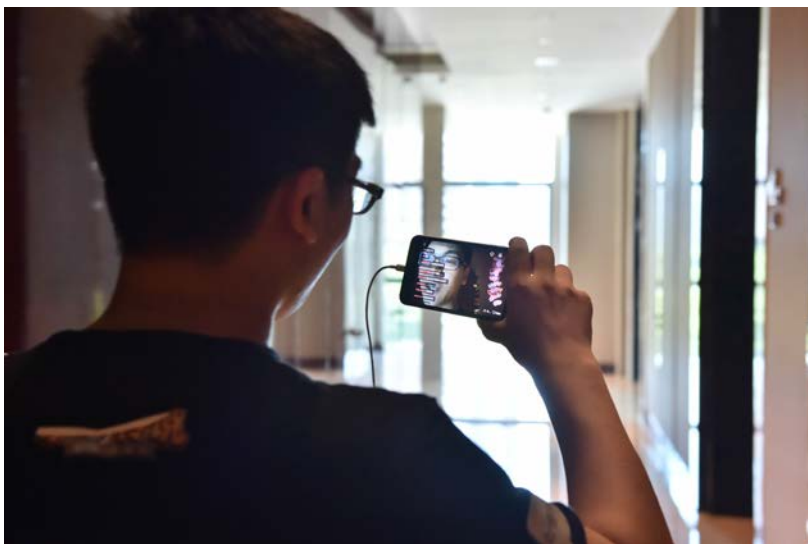
ทดลองฝีมือ ปี 2 ปีมาแล้วยังมีพัฒนาการใหม่ชี้ให้เห็นว่า ถ้าตั้งจนติดตลาดแล้วจะมีเงินมีทอง มีผู้จัดการส่วนตัว มีเอเยนซีวิ่งเข้าหา มีโฆษณาแถมกันมาลง คนไหนเปิด shop ขายสินค้าบนอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว ก็ถือโอกาสนี้ผันตัวเองขึ้นมาเป็นพรีเซ็นเตอร์มากความสามารถ ลูกเล่นแพรวพราว โฆษณาสินค้าไปด้วยให้ความรู้ความบันเทิงไปด้วยจนรับออร์เดอร์แทบไม่ทัน

พัฒนาการรุ่นใหม่ทำให้ net idol แบบเก่าที่นั่นอยู่ในห้องนอน เอียงคอห่อปากทำเสียงเล็กเสียงน้อยคุยกับคนดู

เงินทองได้มั่งไม่มั่ง ค่อย ๆ ถูกธุรกิจออนไลน์กลืนกินไปหมด “Today’s Online Celebrity” รายการวิเคราะห์เศรษฐกิจที่เกิดจาก online celebrity บน Wechat รายงานว่า แม้ปัจจุบันอุตสาหกรรมที่เกิดจากดาราดาวออนไลน์เพิ่งจะเริ่มต้น แต่ด้วยศักยภาพในตัวมัน คาดว่าจะสร้างมูลค่าตลาดได้ถึง 1,470 ล้านหยวน

กลุ่มที่ตั้งบนโลกออนไลน์ในเวลา นี้ คือกลุ่มคนที่เปิดร้านค้า e-commerce บนเว็บไซต์ต่าง ๆ เช่น Taobao ของ Alibaba คนกลุ่มนี้มีทีมีผลิตรายการของตัวเอง รายการส่วนใหญ่มาในรูปของการให้ความรู้เกี่ยวกับสินค้า เช่น แนะนำวิธีใช้เครื่องสำอาง การเลือกเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า ให้เข้ากับบุคลิก Taobao คุยว่าร้านค้าที่ขายสินค้าสตรีกว่า 1000 ร้านบนเว็บของเขา 7 ใน 10 ใช้ online celebrity เป็นผู้ดำเนินรายการ แต่ละร้านทำยอดขายได้เกิน 1 ล้านหยวนต่อปี ทั่วประเทศ cyber celebrity industry ทำยอดขายได้เกิน 100,000 ล้านหยวนต่อปี

ความสำเร็จของ cyber celebrity แยกไม่ออกจาก “เอเยนซี” แบบใหม่ที่เกิดขึ้นมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ สื่อจีน



เรียกเอเยนซีพวกนี้ว่า “incubator” แปรตรงๆ แปลว่าเครื่องฟักไข่ บางครั้งก็เรียกว่า “star-making factory” หรือโรงงานผลิตดารา โดยด้านหนึ่งเอเยนซีจะทำหน้าที่เป็นที่เลี้ยงให้กับเจ้าของรายการ ช่วยคิด ช่วยผลิต ช่วยวิเคราะห์หน้าทางการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างเพื่อให้ผู้ชมติด (เรตติ้ง) อีกด้านหนึ่งทำหน้าที่เป็นตัวกลางเชื่อมเจ้าของรายการกับบริษัทเจ้าของสินค้า บริษัทผู้จำหน่ายสินค้า และบริษัทโฆษณา พุดง่าย ๆ เอเยนซีเป็นตัวช่วยให้ online celebrity กลายเป็นธุรกิจที่เป็นระบบ และมีระเบียบ

ขณะนี้ยังไม่มียอดตัวเลขชัดเจนว่าเครื่องฟักดาราในจีนมีทั้งหมดกี่เครื่อง แต่ Yang Ping เจ้าของเครื่องฟักคนหนึ่งยืนยันว่าเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวในช่วง 6 เดือนแรกของปีนี้ ตัวเธอเองเพิ่งเซ็นสัญญากับดาราสาวสวยไป 6 ราย บริษัทมีพนักงาน 50 คน กะว่าจะต้องเซ็นสัญญาให้ได้เป็น 2 โหลภายในปีนี้ ขณะที่ Ruhan E-Commerce โรงงานฟักไข่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งก็บอกว่าดีลอยู่กับเจ้าของร้านออนไลน์กว่า 50 ร้าน และกะจะเพิ่มให้ได้ 100 ร้าน ภายในปีนี้เช่นกัน

คราวนี้มาดูฟลายดาราที่เรายกตัวอย่างไปแล้วข้างต้นบ้าง Xia Keke บอกว่าปีที่แล้วเธอตัดสินใจเซ็นสัญญา 4 ปีกับโรงงานฟักไข่แห่งหนึ่ง เพราะรู้ว่าอาชีพของเธอมีคู่แข่งใหม่เกิดขึ้นทุกวัน ถึงเธอจะหมั่นปรับปรุงรายการอยู่เสมอ แต่จะมีสักวันหนึ่งที่ความคิดของเธอคงตีบตันคิดอะไรไม่ออก เอเยนซีจะคอยช่วยเหลือเธอแลกกับเงินที่เธอต้องจ่ายให้อเอเยนซี 20 หยวนทุก ๆ 100 หยวนที่เธอได้รับ อีก 40 หยวนจ่ายให้กับ YY.com เจ้าของเว็บไซต์

ส่วน Papi Jiang เจ้าหญิงออนไลน์บนเว็บไซต์ Sina Weibo ที่มีแฟนติดตามชมถึง 13 ล้านคน เดือนมีนาคมที่ผ่านมา เธอทำให้สังคมจีนช็อคกับข่าวที่มีนายทุนให้เงินเธอมาผลิตรายการถึง 12 ล้านหยวน และอีกหนึ่งเดือนต่อมาก็มีข่าวช็อคอีกครั้ง เป็นข่าวเปิดประมูลแย่งซื้อโฆษณารายการของเธอ ซึ่งสุดท้ายผู้ชนะประมูลได้ในราคา 22 ล้านหยวน

หลังจากรายการของ Papi Jiang ถูกประมูลไปด้วยมูลค่ามหาศาล สื่อพากันวิเคราะห์ว่าแนวโน้มที่ทุนก้อนใหญ่ ๆ จะทุ่มเข้าสู่ตลาด online celebrity ได้เริ่มขึ้นแล้ว อินเทอร์เน็ตกลายเป็น

เป็นเครื่องมือทำเงินตัวใหญ่ที่สุดแห่งยุค ด้วยตัวเลขที่กระทรวงวัฒนธรรมของจีนเปิดเผยว่า มีคนจีน 200 ล้านคนเป็นผู้ติดตามดูรายการของพวกเขา online celebrity เหล่านี้ ในช่วงศึกศึกที่สุดของวัน มีรายการของพวกเขาเอะทะลือออกสู่สายตาผู้ชมพร้อม ๆ กันถึง 3,000-4,000 ห้อง





มิตรภาพ มวยไทย

ย่างเช้ากลางเดือนตุลาคม ปักกิ่งอากาศหนาวขึ้นและลมแรงจนต้องสวมเสื้อขนเป็ด หมวกऊัดและถุงมือ กิจกรรมวิ่งออกกำลังกายรอบๆสวนสาธารณะในคอนโดเวลาเย็นย่ำเพื่อคลายเหงาและช่วยให้ผ่อนคลายสบายมืออันต้องยกเลิกเพราะพบกับลมหนาวไม่ไหว ชาวจีนก็เช่นกันแทบจะไม่มีใครพาลูกจูงหลานลงมาเดินเล่นหรือมีกิจกรรมสังสรรค์ที่สวนสาธารณะภายในคอนโดที่แบ่งเป็นหลายโซนอย่างเคย

“อาจารย์ไปใช้ฟิตเนสเซ็นเตอร์สิครับ สะดวกดี พนักงานของซีอาร์ไอเข้าไปใช้ได้เลยครับ” คุณไช้หัวหน้าหน่วยภาษาไทยของซีอาร์ไอแนะนำผมในวันหนึ่งที่ผมคุยเรื่องอากาศหนาวและลมแรงให้ฟัง

ฟิตเนสเซ็นเตอร์ของซีอาร์ไออยู่บนชั้น 17 ชั้นบนสุด ลิฟต์ของตึกมีแค่ 15 ชั้น ต้องเดินขึ้นบันไดวนไปอีกสองชั้น เมื่อคุณไช้แนะนำอย่างนั้น เย็นวันนั้นผมจึงขึ้นไปสำรวจทั้งทีไม่ได้เตรียมชุดมา เมื่อขึ้นไปบนชั้น 17 ซ้ายมือเป็นห้องสำหรับเล่นปิงปอง มีโต๊ะปิงปองตั้งอยู่ 4 ตัว ผมซิงก์หน้าเข้าไปดูเฉยๆ ส่วนด้านขวาเป็นฟิตเนสเซ็นเตอร์ขนาดกำลังดีไม่เล็กและไม่ใหญ่เกินไป มีอุปกรณ์ออกกำลังกายอยู่ 2 แถว แถวที่ติดกับกระจกหน้าต่างมองเห็นวิวทัศนียภาพของปักกิ่งจะวางอุปกรณ์ประเภทลู่วิ่งไฟฟ้า จักรยานลือบออกกำลัง ส่วนแถวสองที่ติดกับผนังจะเป็นอุปกรณ์ยกน้ำหนักและเล่นกล้ามหลากหลายประเภท เดินเลยผ่านพื้นที่วางอุปกรณ์ออกกำลังกายเข้าไป



จะเป็นห้องโถงอีกห้องหนึ่งมีราวไม้ที่ผนังสำหรับจับมือ พาดขยิดเส้นยึดสาย ผมเห็นชายกลางคนชาวจีนกำลัง สอนรำมวยจีนให้แหม่มผมสีน้ำตาล และถัดจากห้องนั้น เป็นห้องเล็กๆ ไม้เปลี่ยนเสื้อผ้าและเก็บของส่วนตัวของคน ที่มาใช้บริการ ไม่มีตู้เก็บของแต่เป็นชั้นวางของใครอยาก วางตรงไหนตามสะดวก

ผมดูอุปกรณ์และบรรยากาศของห้องแล้วรู้สึกชอบ คนมาใช้บริการก็ไม่มากนัก คิดในใจว่าพรุ่งนี้จะขึ้นมาเล่น เสียเลย และการมาออกกำลังกายที่ฟิตเนสเซ็นเตอร์เป็นประจำทำให้ผมได้มีเพื่อนเพิ่มขึ้นอีกหลายคน และคนที่ นับว่าสนิทยังคบหาติดต่อกันเรื่อยมากระทั่งกลับมาเมือง



ไทยเขาเป็นฝรั่งชาวเยอรมันชื่อ ยาน มุลเกอร์ ยานเป็นหนุ่มเยอรมันหน้าตาดี ตัวสูง จมูกโด่งและหุ่นนักกีฬา เราไม่เคยถามอายุเพื่อเทียบรุ่นกันเพราะเราต่างเป็นเพื่อน แต่ผมคิดเอาเองว่ายานน่าจะอายุน้อยกว่าผมแต่นั้นไม่สำคัญ ที่สำคัญยานชอบมวยไทย เขาเคยเรียนมวยไทยและพอรู้ว่าผมเป็นคนไทยเท่านั้น พี่แกรีบชวนผมซ้อมมวยไทยด้วยกันทันที...

เรารู้จักกันที่ห้องเปลี่ยนชุด ยานชักผมเป็นภาษาจีน พร้อมกับยื่นกุญแจห้องให้ ผมบอกเขาไปเป็นภาษาอังกฤษว่า ผมเป็นคนไทยและไม่เข้าใจภาษาจีน พอรู้ว่าผมเป็นคนไทย เขายิ้มและเข้ามาจับมือ บอกว่าเคยไปเที่ยวเมืองไทย “ชอบเมืองไทยมาก ๆ ชอบมวยไทยและอาหารไทย” และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของความเป็นเพื่อนของเรา

ยานเรียนทางด้านสื่อสารมวลชนเหมือนผม เขามาทำงานที่หน่วยภาษาเยอรมันก่อนที่ผมจะมาประจำที่หน่วยภาษาไทยของซีอาร์ไอไม่กี่เดือน เขาเล่าว่า เขาชอบเอเชียทวีปนี้กว้างใหญ่ วัฒนธรรมหลากหลายและน่าสนใจมาก สมัยเด็กเขาตามพ่อแม่ไปอยู่ที่อเมริกา ยานเรียนมวยไทยที่นั่นแต่ครูที่สอนมวยไทยเป็นคนลาว เขาเรียนอยู่หลายปี กระทั่งกลับมาเรียนมหาวิทยาลัยที่เยอรมัน เขาบอกว่าตอนที่มาเที่ยวเมืองไทยเขาไปดูค่ายมวยไทยที่บางลำพู และที่พัทยา ขณะที่ผมเองไม่เคยไปเยอรมันแต่พอจะรู้เรื่องประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศเขาบ้างซึ่งก็ละไว้ไม่ได้หยิบยกมาเป็นหัวข้อสนทนา บอกแต่ว่าที่เยอรมัน เบียร์อร่อยและฟุตบอลเยอรมันเก่ง และพูดถึงนักเขียนรางวัลโนเบลชาวเยอรมันคนหนึ่งชื่อ เฮอ์มาน เฮสเส ซึ่งผมชื่นชอบผลงานของเขาและอ่านงานเขียนของนักเขียนท่านนี้หลายเล่ม ขณะที่ยานก็รู้จักนักเขียนคนนี้แต่ไม่เคยอ่านงานของเขาเลย ยานชอบอ่านตำราพิชัยสงคราม ซุนวูและสามก๊ก

เราคุยกันถูกคอ รู้เรื่องบ้างไม่รู้บ้าง ผมกล้าพูดภาษาอังกฤษแบบผิดๆถูกๆกับเขา “เมืองไทยมีศิลปะการต่อสู้ที่ยอดเยี่ยม อาหารอร่อย ธรรมชาติสวยงาม” ยานว่า ผมถามเขาว่าชอบไปเที่ยวที่ไหนในเมืองไทย เมืองพัทยาใช้ไหม ถามออกไปเพราะเห็นฝรั่งส่วนใหญ่ชอบไปกัน แต่ยานรีบปฏิเสธ เขาบอกว่า ไม่ชอบ มีแต่บาร์เบียร์และไม่เป็นธรรมชาติเลย เขาทำท่าจะพูดต่อแต่ก็นิ่งไว้ ผมพอเข้าใจว่าเขาจะพูดถึงผู้หญิงหากินที่มีอยู่มากมายที่พัทยา และตามสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆในบ้านเรา

“ฉันชอบผู้หญิงเอเชีย เธอสวยและเอาใจเก่ง สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ฉันมีแฟนเป็นสาวเกาหลีใต้ เราเรียน

ที่เดียวกัน ตอนนี่เธอกลับไปบ้านของเธอ เรายังติดต่อกัน อยู่แต่พ่อแม่ของเธอไม่ค่อยชอบที่เธอมีแฟนเป็นฝรั่ง” ยาน ว่า ผมบอกเขาไปว่า ดีมากๆ และหวังว่าความรักของเขา จะราบรื่น และพูดต่อว่า “ว่างๆก็ไปหาเธอที่เกาหลีใต้สิ” ยานบอกเรียบๆว่า เคยไปแล้ว

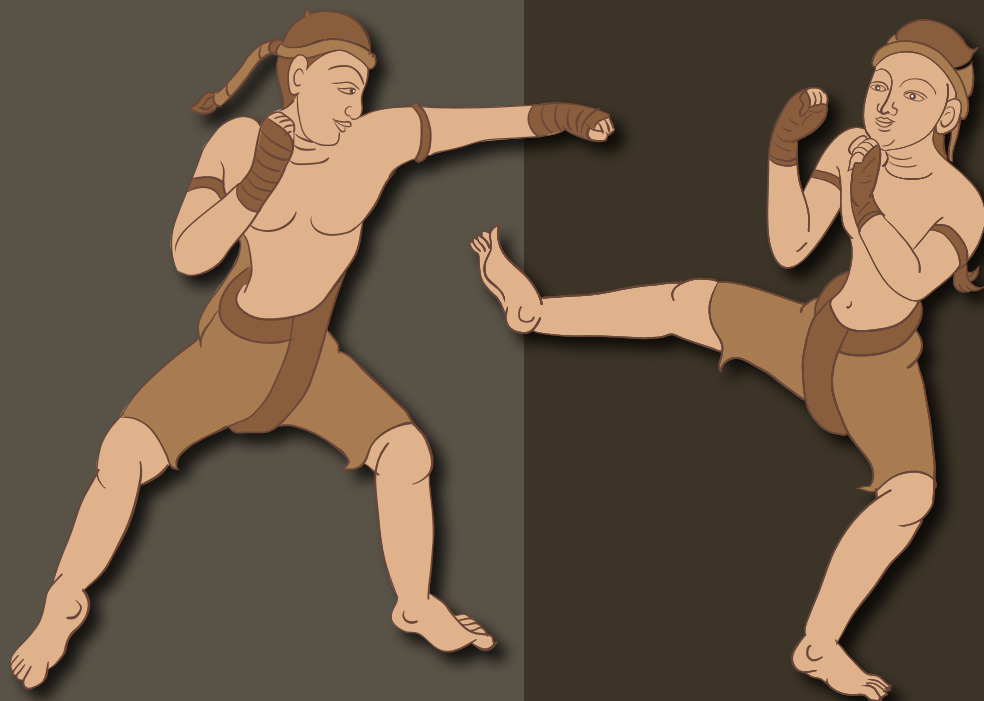
เย็นวันหนึ่งเราเจอกันที่ฟิตเนสเซ็นเตอร์เหมือนเคย แต่ วันนี้นั้นขณะที่วอร์มร่างกายกันอยู่นั้น จู่ๆเขาชวนผมชกมวย “สโลว์โมชั่น โอเค” เขาพูดพร้อมยกยิม พักหน้าเชิญชวน และตั้งการ์ดรอ ผมมองเพื่อนนี่ในใจเออจริงสิ สุดท้ายก็ ยอมรับและตอบตกลง ผมเองไม่เคยเรียนมวยไทยเคยเรียน แต่คาราเต้สมัยมัธยมหกจนถึงปีสามมหาวิทยาลัย เรียนที่ สมาคม Y.W.C.A แแถวถนนสาทรไปเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง จนสอบได้สายน้ำเงิน ตอนหลังขึ้นปี 4 งานที่มหาวิทยาลัย เยอะมากจนไม่มีเวลาไปเรียน พอจะกลับไปเรียนอีกครั้ง ปรากฏว่า โรงยิมที่ใช้เป็นสถานที่ฝึกสอนไม่มีเสียแล้วมี นายทุนมาซื้อที่เพื่อเอาไปสร้างโรงแรม ผมจึงต้องเลิกเรียน ไปโดยปริยายได้แต่ซ้อมๆเล่นๆเอาเองเวลาออกกำลังกาย ที่บ้าน แต่สำหรับมวยไทย ผมไม่เคยเรียนเลยจริงๆ ถ้าจะมีครูมวยไทยกับเขาก็ในพิธีที่วัดที่เคยเปิดดูนั่นแหละ

เราเริ่มกันเบาๆแบบสโลว์โมชั่นตามที่ยานว่า ผมตั้ง การ์ดแบบมวยไทยแต่ผสมท่าทางของคาราเต้ที่เคยเรียน มา ชกกันไปชกกันมาชกมันนี่เร็วขึ้นและแรงขึ้น หมัด ชนแขนเข้าชนแข้ง เจ็บบ้างไม่เจ็บบ้าง ยานตัวสูงกว่าผม

เลยโดนไปหลายหมัดต้องเข้าคลุมวงในไปตีเข้าฟันศอก ไปตามเรื่องไอ้เพื่อนตัวดีก็รีบถอยออกมาได้ระยะหมัดของ มันก็ระดมใส่ผมเข้าอีกชุดรับได้บ้างไม่ได้บ้าง เล่นกันสัก พักก็หยุด ทั้งเหนื่อยทั้งสนุกและตื่นเต้นดีได้เหงื่อกว่ายก น้ำหนักเสียอีก การชกมวยเล่นของเรามีคนมายืนดูด้วย 4-5 คน สองสาวหน้าหมวย หนุ่มดีและลุงที่สอนไทเก๊ก ให้แหม่ม สี่คนนี่ผมคุ้นเคยดีเพราะมาใช้ห้องฟิตเนสแล้ว เจอกันเป็นประจำ ส่วนอีกคนเป็นนิโกรตัวใหญ่และผิวดำ สนิท นานๆจะเข้ามาเล่นที่ห้องฟิตเนสสักครั้ง ผมจำชื่อ นิโกรคนนี้ได้เพราะชื่อเรียกยาก และเขาก็ไม่คุยกับใคร มีแต่ยานที่เข้าไปคุยกับเขา

เย็นวันนั้นผมกลับคอนโด มีรอยบวมและช้ำตามหน้า แข็งและแขนบ้างแต่นั้นไม่เป็นปัญหา หลังทำกิจวัตรและ โทรกกลับบ้านที่เมืองไทย ก่อนนอนผมเปิดเน็ตและพิมพ์ คำว่า แม่ไม่มวยไทย และผมก็เริ่มเรียนรู้ด้วยตัวเอง ถัดมา สามวัน ยานชวนผมซ้อมอีก ผมไม่ปฏิเสธ คราวนี้ผมเน้น เขาและศอก ไม่ยอมอยู่ในระยะหมัดของเขา ปรากฏว่าดี ขึ้นกว่าคราวที่แล้วจนเพื่อนออกปากชมเพราะโดนศอกผม ไปหลายที ผมสังเกตว่าฝรั่งจะเข้าและศอกไม่เก่งดูเก่งก้าง อย่างไม่รู้ แต่นั่นแหละเราไม่ได้เล่นกันจริงๆจังๆ ชกกัน แบบสนุกๆเท่านั้น

เราเคยชวนหนุ่มดีที่ชาวจีนมาเล่นด้วยกันแต่เขาปฏิเสธ พุดจินปนอังกฤษบอกว่า เขาเล่นวูซูไม่เป็น เขาชอบเล่น



“ชกกัน ไปชกกันมาชกมันที่นี้เร้าขึ้นและแรงขึ้น หมัดชนแขนเข้าชนแขน เจ็บบ้างไม่เจ็บ บ้าง ยานตัวสูงกว่าผมเลยโดน ไปหลายหมัดต้องเข้าคอกวงใน ไปตีเข้าฟนศอกไปตาม เรื่อง ใจเพื่อจนตัวตีกริบถอยออกมาได้ระยะหมัดของมันก็ระดมใส่ผมเข้าอีกชุด”



บาสเกิดบอลมากกว่าพร้อมกับแนะนำโรงเรียนสอนศิลปะป้องกันตัวใกล้เคียงๆ ให้ เราขอบคุณ ผมกับยานลองไปสำรวจดูปรากฏว่า ค่าเรียนแพงมากคงเพราะเห็นว่าเราเป็นต่างชาติ เราจึงกลับไปชกมวยเล่นกันเหมือนเดิมที่ห้องฟิตเนสของซีอาร์ไอ

ช่วงปีใหม่ ยานลาพักไปหาแฟนที่เกาหลีใต้พอเขากลับมาผมก็ลากกลับไปเยี่ยมครอบครัวที่เมืองไทย เรามาพบกันอีกทีช่วงปลายเดือนมกราคม บางครั้งเราออกไปหาร้านอาหารไทยในปักกิ่งทานแต่พบว่ารสชาติไม่เหมือนอาหารไทยแท้ๆที่บ้านเรา กระทั่งปลายเดือนเมษายน ยานมาหาผมที่หน่วยภาษาไทย เขามาบอกลา บอกว่าอีกอาทิตย์เดียวก็ครบกำหนด 1 ปีแล้วและเขาไม่ต่อสัญญา ผมดีใจกับเพื่อนที่จะได้กลับบ้านแต่ก็นึกใจหาย ยานบอกว่า พรุ่งนี้เขาจะไปฟิตเนสเซ็นเตอร์อีกวัน เขาบอกว่าให้ผมมาให้ได้ ผมรับปากเขา

เย็นวันถัดมา เราชกมวยไทยด้วยกันเป็นนัดสั้นๆ มีเพื่อนๆ ชาวจีนทั้งหมดยั้งทั้งอาทิตย์และลุ้นดูอย่างสนใจ สุดท้ายจบด้วยการจับมือและสวมกอด ยานบอกลาเพื่อนคนอื่นๆ เราเจอกันอีกครั้งในวันที่เขาทำงานวันสุดท้าย ผมไปส่งเขาที่ชั้นล่างของตึก เขาบอกว่า เขาจะแวะเกาหลีใต้ก่อนกลับเยอรมัน ผมบอกเพื่อนว่า โชคดี

จากนั้นอีก 2 เดือนก็ครบกำหนด 1 ปีของผมเช่นกัน และผมก็กลับมาหาครอบครัวที่เมืองไทย

ผมกับยานยังติดต่อกันนานๆ ครั้งผ่านทางโซเชียล เขายังทำงานทางด้านสื่อสารมวลชน ยังซ้อมมวยไทยในยามว่างและไม่ปักหลักที่ไหนดาน เขาเล่าเรื่องเศร้าใจที่ต้องออกหักจากแฟนสาวเกาหลีใต้ เธอปฏิเสธไม่รับรักเขาเพราะพ่อแม่ของเธอไม่ยอมให้ลูกแต่งงานกับฝรั่งและไปอยู่ไกลบ้าน ผมพอจะจับใจความได้เท่านี้และได้แต่บอกเพื่อนว่า ไม่ต้องเสียใจ ผู้หญิงดีๆ มีมากมายและขอเป็นกำลังใจให้เพื่อนได้พบสักวัน ยานไม่ว่าอะไร เขาเล่าเรื่องต่อว่าจากเกาหลีใต้เขากลับเยอรมันและได้ไปทำงานประจำที่อเมริกา เราได้พบกันอีกครั้งหลังจากที่ผมกลับมาเมืองไทยได้ปีกว่าๆ ยานมาเที่ยวเมืองไทยกับแฟนคนใหม่ เธอคนนี้เป็นสาวเยอรมันชาติเดียวกับเขา เรานัดพบกันแถวสยามพารากอน ทานข้าวและพูดคุยสารทุกข์สุขดิบ ดูเขามีความสุขคงลืมเรื่องออกหักจากสาวเกาหลีใต้ไปแล้ว ยานคุยเรื่องมวยไทยกับผม เขาบอกว่า อยากชกมวยไทยด้วยกันอีก ผมได้แต่หัวเราะ

ปัจจุบันยาน มุลเกอร์ ไปเป็นผู้สื่อข่าวที่ชูดานได้ เขาออกหักกับแฟนสาวเยอรมัน ผมไม่รู้รายละเอียดและไม่กล้าถามเขามากนัก เขาบอกผมว่า ยังซ้อมมวยไทยในยามว่างแต่ซ้อมคนเดียวไม่สนุกเท่าไร และคิดถึงอาหารไทย ถ้ามีโอกาสเขาจะมาเมืองไทยอีก ผมบอกเขาไปว่า ยินดีต้อนรับเสมอเพื่อน





สินค้าแห่งโลกอนาคต

Innovation and First-mover Advantage



นวัตกรรมเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้โลกหรือองค์กรเกิดการ พัฒนา ถ้าหากลองนึกถึงประเทศแห่งนวัตกรรม ประเทศญี่ปุ่น, สหรัฐอเมริกา, เยอรมนี, สวีเดน หรือ แม้แต่เกาหลีใต้น่าจะเป็น ประเทศแรกๆที่ผู้อ่านนึกถึง ผมเชื่อว่าประเทศจีนมักจะเป็น ประเทศที่ผู้อ่านมองข้ามไป แต่หาไม่รู้ไม่ว่า จากประวัติศาสตร์ แล้วประเทศจีนเป็นประเทศที่สามารถคิดค้นนวัตกรรมได้มาก ที่สุดเป็นอันดับต้นๆของโลก โดยจากหลักฐานมีสิ่งประดิษฐ์ มากมายที่ชาวจีนสามารถคิดค้นได้ก่อนชาติอื่น ๆในโลก ไม่ว่าจะเป็น เข็มทิศ, ดินปืน, กระดาษ หรือ แท่นพิมพ์ นอกจากนี้ สื่อยอดสิ่งประดิษฐ์แล้วยังมีนวัตกรรมอื่น ๆ ที่ชาวจีนทิ้งไว้ให้ ชาวโลกได้ศึกษาอีกมากมาย

นวัตกรรม (Innovation) หมายถึง “สิ่งที่ทำขึ้นใหม่หรือ แปรจากเดิมซึ่งอาจจะเป็นความคิด วิธีการ หรืออุปกรณ์” เนื่องจากนวัตกรรมเกิดจากการ “คิดต่าง และ “ทำต่าง” การที่ นวัตกรรมจะเกิดขึ้นได้จะต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้ที่กำหนด

ทิศทางขององค์กร โดยทั่วไปแล้วมีวิธีการกระตุ้นให้เกิดการสร้างนวัตกรรมในองค์กรมากมาย เช่น การให้องค์กร Focus ถึงตลาดในอนาคต, การให้รางวัลพนักงานถ้าพนักงานสร้างนวัตกรรมสำเร็จ (การใช้ Positive Reinforcement ในการกระตุ้นพนักงาน) หรือแม้แต่ การสร้างวัฒนธรรมขององค์กรให้สอดคล้องกับการสร้างนวัตกรรม เป็นต้น

อย่างไรก็ตามนอกจากทิศทางขององค์กร, กลยุทธ์ของผู้บริหาร และวัฒนธรรมขององค์กรแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่มีผลกระทบต่อการเกิดใหม่ของนวัตกรรม เช่น ความรู้และสามารถของตัวบุคคล, เงินทุน, ขีดจำกัดในเข้าถึงเทคโนโลยี, ระยะเวลา หรือ แม้แต่โชคและที่สำคัญที่สุดองค์กรต้องสามารถที่จะยอมรับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ไม่สามารถสร้างนวัตกรรมได้

เนื่องจาก 'นวัตกรรม' เป็นสิ่งที่จับต้องได้ยาก ประกอบกับองค์กรมีทรัพยากรจำกัด ในแง่ของการ

“

เนื่องจาก 'นวัตกรรม' เป็นสิ่งที่จับต้องได้ยาก ประกอบกับองค์กรมีทรัพยากรจำกัด ในแง่ของการบริหารความเสี่ยงขององค์กรจึงไม่ควรทุ่มทรัพยากรทั้งหมดลงทุนในการสร้างนวัตกรรมเพียงอย่างเดียว เพราะถ้านวัตกรรมไม่เกิดจะมีค่าเสียโอกาสเกิดขึ้นมากมาย ”

บริหารความเสี่ยงขององค์กรจึงไม่ควรทุ่มทรัพยากรทั้งหมดลงทุนในการสร้างนวัตกรรมเพียงอย่างเดียว เพราะถ้านวัตกรรมไม่เกิดจะมีค่าเสียโอกาสเกิดขึ้นมากมาย มีนักวิชาการหลายท่านพยายามสร้างทฤษฎีขึ้นมาเพื่อที่จะอธิบายถึงสัดส่วนของการลงทุนที่เหมาะสมในการสร้างนวัตกรรมของตัวเอง เช่น ทฤษฎี "Innovation Ambition Matrix" ของ Nagji และ Tuff

ทฤษฎี "Innovation Ambition Matrix" ได้อธิบายถึงการวางแผนการลงทุนขององค์กรว่าสามารถที่จะแบ่ง

สัดส่วนส่วนการลงทุนออกเป็น3ส่วน ส่วนแรก คือ 'การลงทุนในตัวสินทรัพย์หรือผลิตภัณฑ์ที่องค์กรมีความชำนาญนำมาพัฒนาต่อยอดในกลุ่มตลาดเดิมที่มีอยู่แล้ว' (Core) ส่วนที่สองคือ 'การพัฒนาขยายธุรกิจจากสิ่งที่มีตัวเองมีความชำนาญไปยัง Business ใหม่ที่บริษัทไม่เคยเล่นมาก่อน' (Adjacent) และ ส่วนที่สามคือ 'การพัฒนาสิ่งใหม่ที่ยังไม่เกิดขึ้นมาก่อนบนโลกใบนี้ (Transformational) หรือที่เราเรียกว่า การสร้างนวัตกรรมนั่นเอง



ถ้าเทียบระหว่างในสามตัว การลงทุนใน 'Core' จะมีความเสี่ยงน้อยที่สุด และมีโอกาสที่จะสำเร็จมากที่สุด เนื่องจากบริษัทมีความเชี่ยวชาญ, มีความรู้ในตลาด และมีประสบการณ์ (Experience Curve) อยู่พอสมควร ซึ่งการลงทุนใน 'Core' จะทำให้เกิด 'Incremental Change' (การเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป) ยกตัวอย่างของการลงทุนใน 'Core' เช่น การเปลี่ยนPackagingใหม่, การเปลี่ยนสูตรในตัวสินค้า หรือ การเพิ่มคุณค่าเข้าไปในตัวสินค้าเดิม เป็นต้น

การลงทุนใน 'Adjacent' จะมีความเสี่ยงค่อนข้างสูง เนื่องจากบริษัทยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญ, ไม่ได้มีความรู้เรื่องตลาด และไม่มีประสบการณ์มากนัก ยกตัวอย่างของการลงทุนใน 'Adjacent' เช่น ในอดีตบริษัท 'LEGO' ได้ขายชุดตัวต่อเพียงอย่างเดียว ต่อมาได้ต่อยอดธุรกิจออกมาทำสวนสนุก

'LEGO LAND', เกมส์ LEGO หรือ แม้แต่ภาพยนตร์ 'The LEGO Movie'

การลงทุนใน 'Transformational' จะมีความเสี่ยงสูงสุด และทำให้สำเร็จได้ยากที่สุด เนื่องจากนวัตกรรมเป็นสิ่งใหม่ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นบนโลกใบนี้มาก่อน อย่างไรก็ตามถ้าองค์กรสามารถสร้างนวัตกรรมได้สำเร็จ 'นวัตกรรม' จะมีศักยภาพที่สามารถสร้างกำไรให้กับบริษัทได้อย่างมหาศาล นอกจากนี้แล้ว นวัตกรรมที่ถูกสร้างขึ้นนั้นสามารถที่จะทำให้เกิด 'Disruptive Innovation' (นวัตกรรมที่สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและระดับความต้องการของผู้บริโภคในตัวผลิตภัณฑ์/การบริการอย่างสิ้นเชิง) ยกตัวอย่างเช่นการคิดค้น 'Smart Phone' ทำให้โทรศัพท์เคลื่อนที่มีFunctionแค่การโทรเข้าโทรออกไม่สามารถตอบโจทย์ความต้องการของผู้บริโภคอีกต่อไป

ยิ่งไปกว่านั้นนวัตกรรมที่ถูกสร้างสำเร็จสามารถที่จะนำพาให้บริษัทกลายเป็น 'First-mover' ในตลาดอุตสาหกรรม ซึ่งจะได้ข้อได้เปรียบในเรื่องของยอดขายเนื่องจากในช่วงแรกนั้นตลาดเป็น Blue-Ocean อยู่ (ไม่มีคู่แข่งในตลาด) นอกจากยอดขายที่ล้นใจแล้วยังมีข้อได้เปรียบของการเป็นเจ้าของแรกในตลาดอีกมาก เช่นบริษัทสามารถจะสร้างความประทับใจให้กับผู้บริโภคได้, บริษัทมีโอกาสที่จะสร้าง 'Switching Cost' (ค่าใช้จ่ายที่ลูกค้าต้องจ่ายในการเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกบริการ) ก่อนที่คู่แข่งจะเข้ามาเล่นในตลาด, หรือแม้แต่ Experience Curve ที่ทางบริษัทได้รับ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามการเป็นเจ้าของแรกในตลาดนั้นไม่ได้เป็นการยืนยันว่าบริษัทจะประสบความสำเร็จเสมอไป ซึ่งถ้าหากเราไม่ได้พัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ หรือ ศึกษาและตอบสนองความต้องการของ



ผู้บริโภคที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว คู่แข่งของเรา จะใช้ประโยชน์จาก 'Cost Advantage' (การได้เปรียบในด้านต้นทุน) มาเป็นป้อมปราการในการต่อสู้กับบริษัทเรา เนื่องจากบริษัทคู่แข่งสามารถเอาสินค้าเราไปทำ R&D (Research and Development) หรือ C&D (Copy and Development) ได้ ซึ่งจะทำให้คู่แข่งมีต้นทุนที่ต่ำกว่า นอกจากนี้แล้วบริษัทคู่แข่งยังไม่ต้องลงทุนมากในการ Educate ผู้บริโภคอีกด้วย

ถึงแม้จะมีงานวิจัยแนะนำออกมาให้ลงทุน 70% ใน 'Core', 20% ใน 'Adjacent' และ 10% ใน 'Transformational' อย่างไรก็ตามตามหลักความเป็นจริงแล้วอาจจะไม่มี 'Golden Ratio' ที่แท้จริง เนื่องจากสัดส่วนของการลงทุนในแต่ละส่วนจะขึ้นอยู่กับทั้งปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ที่แตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น บริษัทในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีมีแนวโน้มที่จะมีสัดส่วนการลงทุนในการสร้างนวัตกรรมมากกว่า บริษัทในอุตสาหกรรมอื่น หรือ บริษัทที่มีเงินทุนมากจะมีสัดส่วนการลงทุนในการสร้างนวัตกรรมมากกว่าบริษัทที่มีเงินทุนน้อย เป็นต้น



ในอนาคตอันใกล้นี้เราน่าจะได้เห็นนวัตกรรมเกิดขึ้นในโลกใบนี้ใหม่อีกมากมายโดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เกี่ยวของกับเทคโนโลยี ประเทศจีนจะเป็นประเทศที่น่าจับตามอง เนื่องจากประเทศจีนกำลังจะมีการเริ่มการปฏิวัติอุตสาหกรรมรอบใหม่โดยใช้นวัตกรรมเป็นตัวขับเคลื่อน และในปัจจุบันเม็ดเงินที่รัฐบาลจีนได้ใช้ในด้านวิจัยและนวัตกรรม ได้แซงหน้าสหภาพยุโรป (อียู) ไปเรียบร้อยแล้ว

สำหรับผู้ที่เป็นเจ้าของธุรกิจ อยากมีธุรกิจของตัวเอง หรือผู้ที่สนใจความรู้ทางด้านการตลาดเพิ่มเติม ผู้อ่านสามารถติดตามสาระความรู้เพิ่มเติมได้ที่ [Facebook เพจ Marketing Everyday](#) หรือติดตามได้ที่นิตยสาร [New Silk Road ฉบับย้อนหลัง](#) สุดท้ายนี้ผมหวังว่าคอลัมน์นี้จะเป็ประโยชน์กับผู้อ่านนะครับ แล้วพบกันฉบับหน้าครับ

หมอไทยเตรียมรับสัมหล่น..

นโยบายลูก 2 คน

ต้นสาวจีนวิ่งมาทำลูกหลอดแก้ว



ไม่ว่าจะพูดอะไรเกี่ยวกับจีนก็ต้องว่ากันเป็นสิบ ๆ ล้าน สถาบันประชากรศาสตร์ของจีนรายงานว่ ที่ผ่านมามีประชากรเพศหญิงที่อยู่ใว้เจริญพันธุ์ แต่ไม่สามารถมีบุตรด้วยตัวเองมากถึง 40 ล้านคน หรือประมาณ 1 คนต่อผู้หญิง 8 คนใว้เจริญพันธุ์ ตัวเลขดังกล่าวยังมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นอีกเรื่อย ๆ

แล้วจู่ ๆ รัฐบาลก็ประกาศนโยบายใหม่เมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมา อนุญาตให้คู่สามี-ภรรยาหนึ่งคู่มีบุตรได้ 2 คน ซึ่งจากสถิติทางด้านประชากรศาสตร์ก็พบอีกว่า มีคู่สมรสประมาณ 90 ล้านคู่ที่เข้าข่ายขอใช้สิทธิ์ลูก 2 คนได้ตามกฎหมาย แต่ปรากฏว่าในจำนวน 90 ล้านคู่นี้ มีอยู่ 50% หรือ 45 ล้านคู่ที่ฝ่ายหญิงมีอายุเลยวัยเจริญพันธุ์ไปแล้ว คืออายุเกิน 40 ปีขึ้นไป ทำให้จำนวนผู้หญิงจีนที่อยากมีบุตรแต่มีไม่ได้

ด้วยวิถีธรรมชาติอาจเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกเท่าตัว

สถิติของคณะกรรมการวางแผนครอบครัวของจีนชี้ว่าทั่วประเทศจีนมีหน่วยงานด้านการแพทย์ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพ “การใช้เทคโนโลยีช่วยให้มีบุตร” (Assisted Reproductive Technologies หรือ ART) หรือการผสมเทียมทั้งหมด 432 แห่ง สถาบันการแพทย์เหล่านี้มีความเชี่ยวชาญในระดับแนว





หน้าของโลก แต่ด้วยจำนวนแพทย์และสถานพยาบาลที่มีอยู่สามารถช่วยเหลือผู้ต้องการมีบุตรได้เพียง 7 แสนรายต่อปีเท่านั้น Xia Guoao CEO ของ UyunBaby ผู้ประกอบธุรกิจการใช้เทคโนโลยีผสมเทียมรายใหญ่ของจีน ขณะเดียวกันก็เป็นตัวกลางทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ลูกค้าที่ต้องการไป

รับบริการผสมเทียมในต่างประเทศให้ความเห็นว่า หน่วยงานการแพทย์ของจีนจะต้องมีประสิทธิภาพในการให้บริการไม่ต่ำกว่า 3 ล้านรายต่อปี จึงจะรองรับความต้องการที่เป็นจริงของสังคมได้

แม้จะไม่มีข้อมูลอย่างเป็นทางการเป็นเครื่องยืนยัน แต่จากข้อมูลของบริษัทตัวแทน



ที่ทำหน้าที่แนะนำลูกค้าไปใช้บริการในต่างประเทศอย่าง UyunBaby เปิดเผยว่า ประเทศที่คนจีนนิยมไปใช้บริการผสมเทียมเพื่อให้มีบุตรมากที่สุด ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ไทย สิงคโปร์ และญี่ปุ่น โดยยกตัวอย่าง Mark Surrey หัวหน้าฝ่ายการแพทย์ของ Southern California Reproductive Center ในนครลอสแอนเจลิสเป็นผู้ให้ข้อมูลว่า ปีที่แล้วมีหญิงจีนไปรับบริการที่ศูนย์ของเขา 350 คน และคาดว่าปีนี้จะเพิ่มขึ้นเป็น 400 คน

“ส่วนใหญ่ไปจากปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้ อายุเฉลี่ยอยู่ที่ 40 ปี โดยทั่วไปเป็นหญิงสาวในระดับมืออาชีพมีการศึกษาสูง”

สาวแซ่หลินอายุ 38 ปีคนหนึ่ง เป็นผู้บริหารของบริษัทโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตแห่งหนึ่งในกรุงปักกิ่ง เธอเดินทางไปที่โรงพยาบาลของคุณหมอ Mark Surrey มาแล้วครั้งหนึ่งเพื่อให้แพทย์เก็บไข่จากตัวเธอไว้ 2 ฟองแช่แข็งไว้ ปลายปีนี้เธอจะบินไปอีกครั้งตามที่หมอนัดเพื่อไปรับบริการขั้นต่อไป ค่าใช้จ่ายเฉพาะด้านการแพทย์ไม่รวมค่าเดินทางตกอยู่ที่ 20,000 เหรียญสหรัฐฯ หรือประมาณ 7 แสนบาท แพงกว่าการไปใช้บริการในกรุงปักกิ่งอย่างเทียบกันไม่ได้ แต่สาวหลินก็ไม่แคร์เพราะเธอเชื่อถือมาตรฐานของอเมริกา

แล้วคุณหมอไทยล่ะจะว่ายังไง ? ดูกระบู่ว่าเป็นที่โปรดปรานของลูกค้าจีนเป็นอันดับ 2 รองจากอเมริกาเสียด้วย ป่านนี้เตรียมกะละมังใบใหญ่ ๆ ไว้รองรับสั้มหล่นกันแล้วหรือยัง ?

มากกว่าของจีน

หัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการศูนย์ช่วยเหลือผู้มีบุตรยาก Bao Dao โรงพยาบาลชั้นสูงด้านกุมารเวชของกรุงปักกิ่งให้ความเห็นว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนจีนลังเลใจไม่อยากไปใช้บริการในโรงพยาบาลของจีนทั้งที่มาตรฐานไม่ต่างจากอเมริกา เพราะผู้ที่มีบุตรยากเกือบทุกคนมักมีปัญหาด้านจิตวิทยา พวกเขาต้องการความมั่นใจว่าหมอมจะปกปิดความลับส่วนตัวของคนไข้ไม่ให้คนอื่นรู้ นอกจากนี้กฎหมายของจีนยังเป็นอุปสรรคสำคัญทำให้คนส่วนหนึ่งเข้าไม่ถึงบริการที่ต้องการอีกด้วย เช่น กฎหมายที่ไม่เปิดโอกาสให้หญิงสาวที่ไม่ได้แต่งงานหรือไม่ได้จดทะเบียนสมรสไปขอรับการผสมเทียม กฎหมายที่ไม่ยอมรับการอุ้มบุญเป็นการกระทำที่ถูกกฎหมาย ฯลฯ เป็นเหตุให้คู่เกย์ที่ต้องการมีบุตรและหญิงสาวอีกจำนวนไม่น้อยต้องบินไปใช้บริการในต่างประเทศเพื่อความปรารถนาได้รับการตอบสนอง

“ต่อเมื่อสังคมจีนมีการเปลี่ยนแปลงให้การยอมรับแล้วพวกเขาก็ไม่ต้องวิ่งออกนอกประเทศอีก แต่เท่าที่ผมดูคงไม่เปลี่ยนง่าย ๆ สภาพเช่นนี้ยังคงดำรงอยู่ต่อไป” คุณหมอ Mark Surrey ให้แง่คิดจากประสบการณ์ที่ได้สัมผัสกับลูกค้าจีนกลุ่มนี้มากที่สุด





ให้โอวาทหักเรียนทุน

เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2559 ช่วงค่ำ พระพรหมมิ่งคลาจารย์ (เจ้าคุณรองชัย) ประธานมูลนิธิธรรมจักร และ ประธานสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล ได้เมตตาให้โอวาทกับนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาจำนวน 19 คน ที่กำลังจะไปศึกษาต่อเป็นเวลา 4 ปี โดยได้รับทุนการศึกษาจากสภาผู้แทนประชาชนนครเทียนจินที่มอบให้เป็นกรณีพิเศษแก่สถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล ในการนี้มีอาจารย์เซียวชาน ผู้ช่วยผู้อำนวยการสถาบันขงจื้อเส้นทางสายไหมทางทะเล (ฝ่ายจีน) เดินทางร่วมไปส่งถึงเทียนจิน



